

Тъмни сили, пазете се:
Атлантида се пробуди.

Алиса Дей

ВОИНТЕ НА ПОСЕЙДОН
КНИГА ВТОРА

ПРОБУЖДАНЕТО
на
АТЛАНТИДА

ИЗДАТЕЛСКА КЪША
ТИАРА БУКС

АЛИСА ДЕЙ

ПРОБУЖДАНЕТО НА

АТЛАНТИДА

Превод: Димитрия Петрова

chitanka.info

Воините на Посейдон напускат Атлантида с една цел — да спасят света на хората от ужасяващо зло. Техният водач е Вен, който служи като Отмъщението на краля, избран по рождено право и доказал се в битка. Никой не може да го победи... освен може би една необикновена човешка жена.

Воинът...

Чувството за дълг изпълва мислите на Вен. Той трябва да служи като връзка на хората с атлантите във войната срещу вампирите. Неговото оръжие е мечът, а не дипломацията. Но когато е на мисия, за да открие „Сърцето на нереидата“ — рубин с безмерна сила — ще му е нужна всяка частица самоконтрол, която притежава, за да устои на силния копнеж към красивата вещица, избрана да работи с него.

И вещицата...

Сърцето на Ерин е изпълнено с желание за мъст. Тя живее единствено за шанса да отмъсти на онези, които са убили семейството й. Сега Ерин ще трябва да се съюзи с легендарния атлантски воин, чието тъмно желание заплашва да срине всички бариери, които е издигнала пред чувствата... и сърцето си. Уловени в капана на променящите се съюзи, колко дълго ще могат Вен и Ерин да устоят на пробудената страст помежду им?

„Ако обичате в книгата, която четете, да има ускоряващ пулса екшън и спираща дъха романтика, «Пробуждането на Атлантида» е заглавието, което търсите! В най-новия роман от тази страхотна паранормална поредица, Алиса Дей показва един различенекси поглед върху магьосничеството. Воините и вещиците никога досега не са били толкова страхотни!“

Тереза Медейрос, автор на бестселъри на „Ню Йорк Таймс“

„Представата, която Алиса Дей ни дава за Атлантида, е меко казано невероятна — нейнитеексапилни и смели персонажи, ме карат да искам още! Обожавам сложния свят, който е създала!“

Алексис Морган, национален бестселъров автор

„Легендата оживява. Превъзходният писателски стил на Алиса Дей, очарователните герои и завладяващата история, която не ти дава мира, докато не я прочетеш до край, съживяват легендата за Атлантида. Нямам търпение за следващата книга!“

Колби Ходж, автор носител на награда

На моите читатели, които превърнаха мечтата ми в реалност.

На книжарите, благодарение на които книгата ми стигна до толкова много хора.

На Джъд, който през цялото време нямаше никакви съмнения.

На Синди Уан, която винаги вярваше в мен.

И на Стив Акселрод, който ми повтаряше, че няма „ако“, а „когато“.

Благодаря на всички ви от все сърце!

КРЕДОТО НА ВОИНИТЕ

Ние ще чакаме. Ще наблюдаваме.
И ще браним.

За да послужим като първо предупреждение в навечерието на унищожението на човечеството. Тогава и само тогава Атлантида ще се възроди.

Затова ние сме воините на Посейдон и знакът на Тризъбеца, който носим, е свидетелство за нашия свещен дълг да защитаваме човешкия вид.

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря искрено на следните хора:

Тази книга беше трудно изпитание, затова трябва да изкажа огромни благодарности на най-добрия редактор в снета Синди Уан, която имаше отвратителната задача да наглежда един автор от твърде творчески тип. Да наглежда котки, щеше да е доста по-лесно. Да го вземат дяволите, дори наглеждането на тигри щеше да е по-лесна задача. На нея се падна черната работа, а аз получих прекрасните електронни писма от читателите, което не ми се струва изобщо справедливо. Затова искам да й кажа колко прекрасна е тя, и ако някой от вас, скъпи читатели, пътува до Ню Йорк, също трябва да й го каже. Тя е онази красавица надолу по Хъдсън Стрийт. Спрете, когато чуете звука от скърдане на зъби.

На Лейс Педерсън, главен асистент кавгаджия, който е прекрасен в това, което върши.

На Стив Акселрод, който е толкова брилянтен, че чак е плашещо; и на Лори и Елси, които направиха всичко това възможно.

На Барбара Ферер, Синди Холби, Мишел Къна, Айлийн Рендъл и Лани Дайен Рич (те знаят защо).

И на семейството ми, което ми помагаше през цялото време (да, миличко, все още обмислям онази идея за шейпшифтър-коала).

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

Акнаша — *емпат*; хора, които могат да усещат емоциите на останалите и също така обикновено предават собствените си емоции в съзнанието и сърцата на другите. В писаната история на Атлантида не се е срещала „акнаша ’ан“ повече от десет хиляди години.

Атланти — раса, обособена от хората, която произхожда пряко от съюза на бог Посейдон и една от морските нимфи, чието име се е изгубило във времето. Атлантите са наследили някои от дарбите на своите предци: способността да контролират всички елементи в природата, освен огъня — и най-вече водата; способността да се трансформират в мъгла и по този начин да се придвижват; свръхчовешка сила и бързина. Древните свитъци намекват и за други сили, но те или са се загубили във времето, или са неизползвани от днешните поколения.

Атлантида — Седемте острова на Атлантида са потънали под морето по време на мощен катаклизъм, причинен от земетресения и вулканична дейност, които са изместили тектонските площи на Земята преди повече от единадесет хиляди години. Управляващият принц на най-големия остров, наречен също Атлантида, се изкачва на престола като крал на всичките седем острова, макар всеки от тях да се ръководи от лордовете на управляващия дом на съответния остров.

Кръвно потомство — вампирите, създадени от вампир-господар.

Земляни — атлантски термин за хората.

Седемте — елитната стража на върховния принц или кралят на Атлантида. Мнозина от управляващите на останалите шест острова са създали подобна на тази традиция и са формирали своя собствена охрана от седемте.

Шейпшифтър — биологичен вид, чийто представители са започнали съществуването си като хора, но са били прокълнати да се трансформират в животни при пълнолуние. Много шейпшифтъри могат да контролират промяната през останалото време на месеца, но наскоро превърналите се нямат тази дарба. Шейпшифтърите имат

свръхчовешка сила и бързина и могат да живеят повече от триста години, ако не бъдат ранени или убити. Те имат дълга кървава вражда с вампирите, но старите съюзи и врагове се променят.

Извличане на мисли — отдавна изгубена дарба на атлантите да проникват в съзнанието и спомените на другите, за да събират информация.

Вампири — древна раса, произлязла от кръвосмешението между бог Хаос и дъщеря му Анубиса, богинята на нощта. Те са ненаситни за политически интриги и огромна власт, живеят изключително дълго. Вампирите имат способността да се дематериализират и телепортират на дълги разстояния, но не могат да пътуват над големи водни пространства.

Воини на Посейдон — воини, дали клетва да служат на Посейдон и да защитават човечеството. Всички те носят знака на Посейдон върху телата си.

ГЛАВА 1

Сиатъл, Вашингтон

— Това са моите, така да се каже, скрити оръжия — каза Вен, докато издърпваше меча с дясната си ръка, а с лявата извади един от седемте кинжала, закрепени към различни части на тялото му. — Дори няма да си правя труда да вадя „Глок“-а и готините нови сребърни курсури към него за тази жалка шайка.

Вампирът, водещ бандата... ятото? Стадото? Как, по дяволите, да нарече толкова голяма група вампири? Вампири, които ги бяха наобиколили на алеята и съскаха, оголвайки зъби.

— Приготви се да умреш, човеко. Значително те превъзьшохдаме числено — заплаши го той с особено фъфлене, така характерно за нас скоро превърнатите вампири. Те не бяха успели съвсем да хванат цаката на това да говорят с уста, пълна със зъби.

Алеята изглеждаше като всички останали — сиви камъни и нащърбени тухли, натрошен боклук на земята, и миризма на стара урина и свежо отчаяние. Комбинация, която караше Вен сериозно да се изнервя.

Изнервен и развеселен. Той се изсмя в бледото лице на вампира.

— Бъркаш за няколко неща, мъртвецо. Първо, ние не сме хора, а трима от най-добрите воини на Посейдон. Второ, вие сте тези, които ще умрат, така че можете да шелунете шадника ми — подигра се той, имитирайки фъфленето им.

Очите на вампира заблестяха в червено, но вместо да нападне, изглеждаше сякаш танцува наоколо. Вен предположи, че не е съвсем готов да се справи с двуметров атлантски воин, държащ меч, голям поне колкото половината от тази дължина. Но съществото му лазеше по нервите, а подстрекаването на кръвопиещите му приятелчетата допълнително допринасяше за това.

— Сребърните курсури не са особено ефикасни при вампирите, както знаеш, лорд Венджънс — отвърна Бренан с обичайния си спокоен тон, докато изваждаше от гънките на дългото си кожено палто

шепа метални звезди, без съмнение с някакво магическо заклинание върху тях. — Не съм сигурен, дали току-що превърнати като тези, ще бъдат дори леко забавени от сребро. Това е интересен въпрос, въпреки че може би трябва да го разискваме друг път. Както и това защо се натъкваме на все по-голям брой наскоро превърнати вампири тук в Северозападен Пасифик.

— Да, ще го обмисля друг път — каза Вен, опитвайки се да не се смее. Само Бренан можеше да се отдаде на философстване, когато бяха изправени пред надвисната заплаха от кръвопийци. Ордата — да, орда беше добре — ордата от вампири отстъпи малко.

Те съскаха и крещяха някакви наистина гнусни заплахи, но несъмнено отстъпваха. След като Вен, Алексий и Бренан бяха прекарали цяла седмица в тази дъждовна част на света, бе станало ясно колко смъртоносен е Бренан с хубавите си малки играчки. Жалко, че вероятно е трябало да се забърка с някоя вещица, за да получи омагьосаните оръжия. Освен кръвопийците и шейпшифтьрите, нямаше нищо, което Вен да мрази повече от вещиците и техния вид. Особено тези, които се занимаваха с черна магия.

— Млъкнете вече, броя — изръмжа Алексий към тях. — Седемнадесет, осемнадесет... О, да, не мога да забравя големия, лош и наистина противен, който дебне иззад боклукчийската кофа. Деветнадесет — нечетно число, момичета. — Той поклати глава. — Не се дели на три. Заплювам си остатъка.

— Възрастта преди красотата, Златокоско — каза Вен, оголовайки зъбите си в нещо, което би могло да мине за усмивка. След това той се завъртя, а мечът в ръката му вече се движеше, за да повали вампира, който се опитваше да се промъкне до тях, като спускаше зловещия си задник надолу по сградата отзад.

Вен извика триумфално, когато главата на вампира падна на земята. Тялото му я последва няколко секунди по-късно.

— Добре, вече сме изравнени. По шест за всеки, момчета?

— За Посейдон! — извика Алексий в отговор, усмихвайки се като глупак. Белязаната половина от лицето му опъваше и извиваше надолу единия край на устата му, така че той сигурно изглеждаше като побъркано привидение или отвратителен лош сън за новопревърнатите вампири. Вен видя, как трима от тях отзад в тълпата си направиха някакъв знак един на друг и си плюха на петите.

По-бързо от светкавица, придружена от гръм, яздаща вълните на морска буря, ръката на Бренан, се стрелна един, два, три пъти и тримата паднаха, крещейки, а облаци от дим се издигаха от гърбовете им.

— Никога не бих забил нож в гърба на честен противник — каза Бренан. — За щастие, тези неживи нямат чест.

Бренан хвърли поглед към Алексий, за който Вен почти можеше да се закълне, че бе самодоволен — ако Бренан въобще можеше да бъде самодоволен.

— Вярвам, че това са петдесет процента от моята бройка?

Вампирите трябва да го приеха за знак, тъй като нападнаха едновременно със съскане и крясьци, показвайки зъбите и ноктите си. Алексий извика и се засмя диво, когато се хвърли към тях, като замахваше с меча си и ги пробождаше с кинжала. Вен скочи във въздуха, разтваряйки се в мъгла, като се отблъсна от земята и се материализира отново пред нападателите си.

— Изненада, жалки подобия на Дракула! Наричайте ме просто Вен Хелзинг! Схванахте ли?

Никой не се засмя. Явно чувството за хумор не се пренасяше отвъд гроба. С едно движение Вен отсече главите на трима от вампирите, които бяха много услужливо подредени, рамо до рамо, за да го атакуват.

— Лично подобрение, Бренан! Трима наведнъж! Видя ли?

— Прекрасно, Ваше височество — отговори Бренан, докато издърпваше кинжала си от гърдите на един от вампирите с едната си ръка и хвърляше поредната метална звезда с другата. — Брат ви ще бъде много горд.

Вен разсече още двама с кинжала и меча си, а след това простена, когато вампирът зад него се хвърли отгоре му достатъчно силно, за да забие мръсните си, гнусни нокти от едната страна на врата му.

— Мамка ти! — Той довърши този пред себе си и отметна глава настани, но не можа да се освободи от дивия вампир, който сега бе увил едната си ръка в косата му и се опитваше да го приближи достатъчно, за да го ухапе. — Дръж противните си зъби далеч от мен! И къде си заврял ръцете си? Ще трябва да се дезинфекцирам след това.

Вампирът вдигна главата си назад и нападна, но Вен замахна с лакът, за да блокира гърдите му въпреки това неживият бе толкова близо до него, че той можеше да усети гранякалия му дъх. Твърде, твърде близо.

— Добре, но не казвай, че не съм те предупредил — заяви той, след което се протегна, без да изпуска вампира и отряза ръката му с кинжала си. Вампирът падна назад с крясъци, но ръката му все още висеше на ноктите си от врата на Вен.

— Със сигурност ще се нуждая от някакъв скапан йод — изръмжа Вен и смъкна вече откъснатата ръка от шията си, като при дърпането му се стори, че половината от кожата му се свлече с нея. Той притисна ръка към обилно кървящия си врат и се огледа наоколо, за да оцени останалата заплаха.

Само за да види, че заплахата вече не съществува. Деветнадесет вампира лежаха навсякъде около него в различни състояния на разлагаша се киселинна слуз. Алексий, чиито ботуши бяха внимателно отдалечени от гадостта, се бе облегнал на стената, а Бренан беше прилепнал на ръба на контейнера за боклук, на метър и половина от земята.

— И така, добра работа, момчета — каза Вен, докато изучаваше внимателно района за следи от още приятелчета на вече окончателно мъртвите вампири.

— Да, много мило от твоя страна, че забеляза. Аз очистих моите шест, между другото — каза Алексий и по устните му пробяга бледа сянка на усмивка. — Ваше височество!

— Още веднъж ме наречи така и ще ти сритам задника, приятелю — отвърна Вен, като се наведе да избърше остриетата си с чисто парче плат, което се вееше на земята от нечия риза.

— Моята собствена бройка също наброява шест, лорд Венджънс — докладва Бренан, скачайки от кофата върху чисто място на паважа. — Вярвам, че ти сам се справи с останалите седем.

— Май малко си свалил нивото, Вен — каза Алексий, като поклати тъжно глава. — В доброто старо време щеше да си убил най-малко десет от тях. Остаряваш, задават се големите пет.

Вен го изгледа свирепо.

— Да, да, смейте се сега, дами. Не сметнахте, че Вен Хелзинг е смешно, но сега ми се смеете? Загубеняци.

Той мрачно прибра меча си в канията, но след това му хрумна ободрителна мисъл.

— Ха! Просто изчакайте докато Съвета ви вземе на мушка за лотарията им със заспали девици. Като високопоставени синове на съответните управляващи домове, знаете, че сте се запътили по същия път на обречените като мен. Но за сега, ние сме свободни да си намерим жени, които отговарят на моите две изисквания: те трябва да бъдат...

Нов глас го прекъсна.

— Да, да, знаем. Безмозъчни и забравими.

Вен вдигна меча пред лицето си още преди второто „да“, но сега свали оръжието и се засмя.

— Схванал си, Кристоф. Безмозъчни и забравими. Спотайваше се, докато се биехме с вампирите, а?

Алексий се изсмя и бутна кинжалите си обратно в кальфите върху бедрата си.

— Педикюрът вероятно му е отнел повече време, отколкото е очаквал.

Кристоф се спусна надолу към входа на алеята, а тялото му трепереше леко от силата на елементите, която бе призовал. Вен знаеше, че Аларик, върховния жрец на Посейдон, имаше някои опасения за неовладяната канализираща сила на Кристоф.

Да. И Аларик не бе единственият, който имаше... опасения.

Вен наблюдаваше как по-младият воин се спуска към земята и ботушите му стъпват здраво на тротоара.

— Мислех, че все още си в Атлантида. Има ли новини? Да не би Райли...

Кристоф вдигна ръка.

— Не, не. Доколкото знам, Райли е добре. Или поне не се е влошила повече от преди. Идвам заради вас, всъщност. Конлан иска да отидеш и да се срещнеш с един представител на главното съборище на вешвици в този район. Светлините на Сиатъл или нещо подобно.

— Светлинният кръг на Сиатъл — каза Бренан, с намек за неодобрение в гласа. — Кристоф, може би, щом си удостоен с честта да донесеш съобщение от върховния принц на Атлантида до брат му лорд Венджънс, трябваше да се постараеш да запомниш точните думи.

Лицето Кристоф потъмня. Воинът никога не бе приемал критики от какъвто и да било вид. Докато Вен го изучаваше, си отбелязва наум, че Кристоф явно имаше нужда от сериозно сриване по задника.

Но това беше мисъл, над която щеше да разсъждава по-късно.

— Каква среща? Къде и кога? — попита Вен примириено. Конлан насъкоро бе взел решение за създаване на съюз, особено след като сестрата на бъдещата му съпруга се оказа един от лидерите на човешките сили, борещи се срещу контрола на вампирите и шейпшифтьрите. — Имам нужда да се почистя, да ми направят няколко шева на врата, може би и да обърна едно сериозно питие, за да се изтриве вкусът на вампирския дъх в устата ми. — Той потръпна. — Гадост.

— Това ще се наложи да почака — каза Кристоф с по-малко враждебен тон. — Срещата трябва да се проведе сега.

От устата на Вен се изсипа порой от думи, които поставяха под въпрос законния произход на всяка вещица, магьосник и чародеец в Северозападен Пасифик. Но накрая воинът отпусна глава примириено.

— Добре, заемам се. Но първо, на някой да му се намира йод?

ГЛАВА 2

Сиатъл, Пъб „Розовото прасе“

Вен искаше да смачка нещо. Невероятно много. За предпочитане, лицето на идиота, с когото трябваше да се срещне преди четиридесет и пет минути. Достатъчно лошо бе, че трябваше да отложи планираното забавление тази вечер, за да се срещне с магьосник, а на всичкото отгоре вратът го болеше и имаше чувството, че превръзката, която Бренан бе пълноснал там, не вършеше никаква работа.

Устната му се изви, докато оглеждаше мястото, опитвайки се да избегне непреодолимия импулс отново да погледне часовника. Мръсотия и капачки от бутилки се бореха за място във всеки ъгъл. Миризма на спарена бира и застоял цигарен дим се носеше във въздуха като отвратителен облак. Дори и след всички тези години, откакто Закона за забрана на тютюнопушенето на обществени места бе влязъл в сила, долнопробните заведения като това все още воняха на тези ракови пръчки.

Той изучаваше внимателно загубеняците, отпуснати върху напуканите червени пластмасови бар столове във вертепа, където представителят на сбوريщето бе настоял да се срещнат. Професионални алкохолици. Всички тук бяха професионални загубеняци. Макар че кой друг би висял на място като това посред нощ във вторник?

Е, загубеняци, с изключение на един много ядосан атлантски воин. Мислите му се върнаха обратно към Алексий, който го бе нарекъл „Ваше височество“ и това го накара да се намръщи. Той не харесваше титлата, дори и изречена на шега. Принц Вен, да, добре. Колкото и да не харесваше тази идея, той бе втори на опашката за трона, поне докато Конлан и Райли не започнеха да бълват бебета. Което щеше да е добре да се случи скоро, защото нямаше начин Вен никога да пожелае да изпълни това малко задължение. Крал на седемте острова на Атлантида.

Той потръпна при тази мисъл и изпи бирата си до дъно. Не! Вен си беше много по-добре като ръководител на академията за обучение на воините. Отмъщението на краля, чийто клетвен дълг бе да защитава неговия брат, краля. Като побеждава всеки вампир или шейпшифтър, който реши да похапне малко човеци.

Той погледна към изпочупения рекламен часовник на Будвайзер, който висеше на стената. Може би щеше да срита някой вещерски задник. Особено задникът, с когото трябваше да се срещне, за да обсъди вещеро-атлантския съюз. Задникът, който закъсняваше вече с петдесет и две минути.

Вниманието му бе привлечено от проскърцването на пантите на вратата и погледът му се насочи в огледалото зад бара към човека, който влезе.

Очите му се разшириха, а след това се стесниха преценявашо. Ако трябваше да си губи времето в чакане на идиота, който бе изпратила Куин, поне сега имаше нещо, което си струваше да гледа. Той се завъртя на стола си, така че да застане срещу нея. С перфектните си извики и походка, блондинката крачеше през мястото, сякаш го притежаваше.

Кожени ботуши на висок ток, под плътно прилепнали дънки, заоблени бедра, върху които той с удоволствие би сложил ръцете си и вталено черно кожено яке. О, да. Беше точно негов тип жена.

И сигурно сънуваше, защото тя тръгна направо през отрепките, чиито лиги потекоха щом я видяха и спря пред него.

Вен беше свикнал с реакциите на човешките жени към него. По дяволите, след няколко века той знаеше, че го смятат за привлекателен. Тези дни нямаше много двуметрови мускулести воини, които да обикалят наоколо и при това с човешка ДНК.

Тази едва плъзна леденосиния си взор от горе до долу по него и устните ѝ се извиха леко. Би погледнал изпаренията от купчина паунски лайна по пода на двореца с по-голям ентузиазъм.

— Значи — каза тя провлечено, а гласът ѝ бе изпълнен с отвращение, — ти си гордостта на Атлантида?

Тя наперено го заобиколи, облегна се на свободния бар стол от лявата му страна и отново го погледна. После завъртя необикновените си очи.

Вен бе видял и чул повече от достатъчно. Той се изправи в цял ръст, което го направи висок повече от една глава над нея и се взря надолу.

— Закъсня.

Добре, това беше тъпло. За съжаление обаче, бе единственото, което успя да измисли, като се има предвид, че мозъчните му клетки отлетяха на юг при вида на кадифената цепка, сгушена в пропастта между реверите на якето й и онова дантелено нещо, което носеше под него.

Поради някаква причина, той искаше да оближе тази цепка.

И нея.

— О, боже ти си проблем с главно...

— Направи го главно „В“, воине — каза тя. — И вече можеш да седнеш и да оставиш своите *101 тактики на сплашване* за някого, който ще се впечатли от тях.

Той седна и я погледна, чувствайки се като пълен глупак.

— Главно „В“? Откъде знаеш...

Тя се усмихна бавно и чувствените й устни се извиха над великолепен набор от зъби. Боже, дори зъбите й го възбуджаха. Изведенъж той се почувства като надървен шибан зъболекар.

Вен се размърда на стола, надявайки се тя да не е забелязала, че дънките внезапно му бяха отеснели.

— Главно В за вещица, воине — каза тя. — Добре дошъл в революцията.

Ерин Конърс направи едно малко заклинание за отвлечане на вниманието и пияниците в стаята решиха, че съдържанието на чашите им е по-интересно от двамата души, седнали върху бар столовете. Тя пое дълбоко дъх, опитвайки се да напълни дробовете си, които внезапно бяха останали без въздух. Куин не й бе казала, че атлантските воини приличат на оживели гръцки богове и имат способността да изсмукват кислорода от стаята. И че освен като гръцки богове, изглеждат като хищници, които ядат вещици за обяд? Този със сигурност го правеше. Той бе абсолютен алфа-мъжкар и всеки женски инстинкт в тялото й я молеше да побегне... или да скочи в ската му.

Разтревожена от внезапната топлина, обхванала пръстите й и мелодиите, зашепнали в ума й, тя погледна надолу към трите пръстена

със сила, които носеше на всяка ръка и видя, как започват да светят и пулсират с топлина и светлина.

Не сега, не сега, помисли си тя и насочи цялата си концентрация върху спирането на магията. Имаше достатъчно проблеми със сбогището и без да допуска Стихийната магия да се освободи по време на първата ѝ среща с мъжа. А тя се нуждаеше и от сбогището, и от атланите. Нуждаеше се от всички тях.

След като скъпоценните камъни върху пръстените ѝ утихнаха и пеенето им отшумя, тя най-накрая се осмели да срещне погледа му, обгръщайки мантия от упоритост около себе си като щит.

Ерин реши, че единственият начин да спечели уважението на воина е, самата тя да се превърне във воин. Но как да го направи, когато бе съвсем сама, на двадесет и шест години и единствената магьосница в трите щата, които вярваха в нейната задача. Пое си дълбоко дъх и се подготви да срита някого по задника:

— И така, Вен ли да те наричам? Г-н Венджънс? Ваше височество?

Той повдигна вежда, трепвайки малко от неочекваното ехо на по-ранните си мисли.

— Ваше височество? Куин се е пошегувала с теб. Аз съм просто Вен. Или можеш да започнеш да ме наричаш „скъпи“ сега и да спестим време по-късно.

Дразненето му бе нож с две остриета и тя имаше чувството, че ръба бе отнаточена стомана. Но хумора докосна Ерин, която някога знаеше как да се смее. Всичко, което Ерин можеше да направи, бе да кимне.

— Не се ласкай, атланте. Твоят чар не е чак толкова впечатляващ, както може би са те накарали да повярваш. Или жените в Атлантида са доста отчаяни? Да не би при вас да е като в Аляска? Шансовете са добри, но стоката не струва^[1]?

Това си беше чисто перчене. Нямаше нищо, което да не струва в този мъж — той бе стопроцентов, силен мъжкар. Вълнистата, твърде дълга черна коса, обрамчаваше изваяни скули. Очите му бяха тъмни като обещание за мъст. Стена от мускулести гърди опъваше черната фланелка, която носеше под коженото си яке. Да не споменаваме избелелите дънки, които обгръщаха огромните му мускулести бедра. Устата ѝ изведнъж леко пресъхна.

Да, тук нямаше нищо, което да не струва.

Той присви очи, но изглеждаше по-скоро замислен, отколкото раздразнен.

— Мислиш ли, че стоката ми не струва, вещице? С удоволствие бих...

— Не тук! — Тя бързо огледа стаята, но изглежда нито един от пияниците не им обръщаше дори и най-малко внимание. Долнопробната кръчма бе прекалено ниска класа за вампирите и техните шпиони, или поне така се надяваше. Хора бяха умирали заради допускането на много по-малки грешки. — Тази дума все още предизвиква генетични спомени за огньове и клади у твърде много немагьосници — промърмори тя.

Той се надигна от стола си с плавно движение, което ѝ напомни за затворена в клетка пантера и застана прекалено близо до нея. Големите опали, които красяха двата ѝ безименни пръста, започнаха да пеят — нисък, настоятелен повик. Тя благодари на богинята, че той не можеше да ги чуе.

— Да се махаме от тук тогава — каза той.

Вен протегна ръка, за да ѝ помогне, но след това спря насред движението и наклони главата си.

— Чуваш ли това? Каква е тази музика?

Ерин усети как кръвта буквально се отдръпва от лицето ѝ. Може би бе благодарила на богинята прекалено рано.

Храмът на Посейдон, Атлантида

Аларик, върховният жрец на Посейдон, се облегна на тънката мраморна колона и скръсти ръце пред гърдите си, докато изучаваше воина, който крачеше пред него, напред-назад из храма.

— От какво точно се притесняваш, Конлан?

Върховният принц на Атлантида хвърли на Аларик раздразнен поглед.

— Не съм притеснен, Аларик. Принцовете не се притесняват. Кралете също, а ти продължаваш да ми напомняш, че трябва да минем през Ритуала на възкачването и коронацията в рамките на следващите тридесет дни или рискуваме да нарушим някоя свещена традиция, или нещо друго — Конлан изсумтя и възбнови темпото.

— Тогава какво е това, което не те притеснява и те кара да препускаш през Храма на Посейдон като плъх, който се опитва да избяга от потъващ кораб, принце мой, станал почти крал? — отвърна Аларик с мек глас. — А свещените традиции са свещени не без причина, но, разбира се, ти знаеш това.

Аларик сдържа нетърпението си, когато Конлан отново спря, обърна се към него и прокара ръка през косата си. Познатият жест сякаш отново изправи жреца пред най-добрия му приятел от детството.

Обезпокоеният принц тревожеше върховния жрец.
Обезпокоеният приятел тревожеше мъжа.

— Кажи ми!

— Заради Райли е — каза Конлан, а мъката му личеше в задълбочените бръчки около устата и очите му. — Акушерките казват, че бременността не върви добре. Тя се чувства много зле всеки ден, през цялото време. Вместо да нададе на тегло и здравето ѝ да укрепне от бременността, тя чезне пред очите ми.

Аларик се изправи.

— А човешкият лекар?

Конлан поклати мрачно глава.

— Нищо. Казват, че бебето е добре и че Райли ще го преодолее. Това е „фаза“. Наричат го сутрешно гадене, което е дяволски глупаво име, защото тя се чувства зле през целия ден. Но Райли е *акнаша* и като емоционален *емпат*, тя може да прочете истината зад успокоителните думи. Бебето е в опасност. — Той си пое дълбоко дъх.
— Имаме нужда от теб, Аларик. Ти си най-силният лечител от всички.

Аларик призова сила и почувства как елементите незабавно реагираха. От топлината в очите си той знаеше, че те светят в яркозелено от силата, с която ги канализираше. Изпрати мисловна молба към Посейдон и получи същия отговор, какъвто бе получавал всеки път, когато искаше, дори молеше да получи силата, с която да помогне на Райли.

Тишина.

— Посейдон никога не е предоставял на жреците си лечебната сила, в който и да е етап от бременността или раждането, Конлан. Знаеш това. Акушерките от Храма на нереидите са единствените, които могат да помогнат по тези въпроси.

— Да върви по дяволите всичко това! Те не могат да направят нищо. Ти си по-силен от всеки върховен жрец, който Атлантида е познавала някога. Дори и Съвета го знае. Наруши правилата, Аларик.

— Конлан спря, когато осъзна, че бе започнал почти да вика и след това продължи по-тихо. Мрачно. — Направи го за мен!

Аларик стисна ръце в юмруци, почерпи сила от въздуха около тях и хвърли кълбо от синьо-зелена енергия в другия край на стаята. Тя се разби в стената и остави димяща, овъглена дупка в мрамора. Съвсем същата като тази, която изгаряше вътрешностите му от мъка и разочарование.

— Не мислиш ли, че ако можех, щях да го направя, Конлан? За теб... моят приятел? За жена ти и нероденото ти дете? За бъдещите крал, кралица и наследник на трона? Не ми пушка за правилата, по дяволите! Аз просто не разполагам със силата.

Цялото тяло на Конлан рязко се отпусна и отчаянието му се бълсна в Аларик, подобно на осезаеми вълни, мощни почти колкото циклон.

— Тогава нямаме никакъв избор. Не можем да направим нищо.

Аларик се насили да изрече следващите думи през внезапно вцепенените си устни.

— Опита ли да... свърза ли се с... — не можа да каже името й и се смъмри за това, че беше такъв страхливец, но накрая се спря на местоимението, — нея?

Конлан кимна.

— Да, изпратихме послание към Куин. Поне успяхме да кажем на нейния колега в начинанията й, онзи шейпшифтър Джак, че Райли има нужда от сестра си. Макар че кой знае кога ще го получи? Последно чух, че съюзът на бунтовниците разследва нова заплаха от вампири на Западния бряг и Куин винаги трябва да бъде в разгара на всеки...

Принцът спря по средата на изречението, затвори очи и простена.

— Съжалявам, Аларик. Не помислих, докато говоря. Сигурен съм, че тя е добре. Познаваш Куин, тя е боец.

Аларик го прекъсна, чувствайки се горд поради някаква странна причина, че бе успял да поеме контрол над треперенето на ръцете си почти веднага след като бе започнал.

— Не, принце мой, не познавам Куин. И никога няма да я опозная. Така и трябва да бъде това повеляват законите на Посейдон и действителността. — Остротата в гласа му не помогна. — И двамата знаем, че тя заслужава някой много по-добър от мен.

След тези думи той направи две крачки и скочи във въздуха, после се разтвори в облак от мъгла и избяга през високия прозорец на храма. Избяга от болката и страха на Конлан за жена му и детето му. Избяга от своя собствен тъмен, убийствен глад за една жена, която никога не би могъл да има.

Но дори под формата на блестяща мъгла, той не можа да избяга от последните думи на Конлан, макар че бяха промърморени.

— Няма такъв, стари приятелю.

Сиатъл

Ерин отби в алеята на старата викторианска сграда, която служеше като щаб на сбوريщето Светлинния кръг на Сиатъл и погледна в огледалото за обратно виждане. Лъскавият черен ягуар на Вен караше плътно зад нея по алеята, блокирайки всяка възможност за бягство. Ръцете й стиснаха волана за миг. В капан.

— Не, че искам да избягам — прошепна тя в празната кола. — Това е моят шанс да изградя съюз с някой, който притежава силата да ми помогне. Да ни помогне.

Вратата на колата й се отвори, докато откопчаваше предпазния си колан и тя примигна към него изплашено.

— Как успя... О, да. Атлантски суперсили, предполагам.

— Това съм аз. Супер Вен, на твоите услуги.

Той отстъпи назад едва колкото да й направи място да слезе от колата. Тя прие това като предизвикателство за куража й и когато излезе, застана толкова близо до него, че лицето й почти докосна гърдите му. Усети аромата му, завладяваща комбинация от солена вода, подправки и мъж. Принуди се да се противопостави на внезапното желание да зарови носа си във фланелката му и да вдиша дълбоко. Да се увие в топлината му и да не се поддава на ледената влага на зимната Сиатълска нощ.

Опалите на пръстите й внезапно завибрираха, стряскащ зов, който се разпростря през сетивата й. Самотно и натрапчиво. Пееха за

желанието, глада и по-тъмните страни на нуждата. Коленете на Ерин почти се превиха от силата му и ръцете на воина се стрелнаха, за да хванат нейните.

— Не ме докосвай — ахна тя, но беше твърде, твърде късно. Песента на опалите се извиси и стигна кулминациите си вътре в ума ѝ, през душата ѝ и в опустошените кътчета на сърцето ѝ. И там, където музиката разруши границите на контрола ѝ, Стихийната магия побърза да нахлуе. Тя обгори нервните ѝ окончания и заискри по кожата ѝ поразително ярко.

Очите на Вен потъмняха и той потисна едно проклятие, докато се отдръпваше настрами от нея, освобождавайки ръцете ѝ. Тя падна на колене пред него и притисна ръце към главата си, за да потуши забранената магия. Мърмореше думи за сила изпод носа си.

— *Restricos, terminos, immediamentos!*

Борейки се за въздух, тя принуди магията да се разсее. Да се успокой. Замисли се колко ли време ще издържи, докато настъпи моментът, в който вече няма да може да контролира глада на Стихийната магия, да покаже силата си чрез нея. Над нея.

Тя примигна и очите ѝ се отвориха, когато над затворените ѝ клепачи премина сянка. Атлантският воин бе клекнал пред нея и гледаше лицето ѝ. Всички следи от развеселеност си бяха отишли и тя инстинктивно отскочи от твърдостта на погледа му. Много тънък слой на изтънченост лежеше под примитивната свирепост на този боец, осъзна тя.

— Какво, по дяволите, беше това? — рязко каза той, взирайки се в лицето ѝ, сякаш можеше да прочетете нейните тайни в чертите ѝ.

— Беше... — тя се препъна в лъжите, които бе упражнявала толкова много пъти в ума си, търсейки отчаяно отговор. Друга мелодия зазвуча в съзнанието ѝ. По-сладка, по-богата. Безмълвни текстове на желанието. Изумрудите на пръстените ѝ прогориха кожата на показалците ѝ.

Отново я заля шок. Изумрудите! Но... оу. Очите му. Очите му.

— Какво е това?! — Попита на свой ред тя, взирайки се в синкаво-изумрудения пламък, светещ в очите му. В ума ѝ се зароди мисълта, че Стихийната и Атлантската магия са пресекли пътищата си — вода и електричество, борещи се за надмошие.

Бедствие. Токов удар. Болка. Смърт.

Преди той да успее да отговори, тя се изправи и се облегна на колата, без да сваля очи от неговите.

— Каква е тази синьо-зелена светлина, която гори в очите ти? Атлантиите също ли са способни да призовават Стихийна магия?

Той скочи на крака.

— За какво говориш? Какъв синьо-зелен пламък? Какво е Стихийна магия? — Той вдигна ръка, сякаш за да докосне лицето си, но след това я свали; няколко пъти сви и отпусна юмруците си и накрая си пое рязко въздух.

— Извини ме, Ерин — каза накъсано той, докато заобикаляше колата й, за да отиде от другата страна на шофьорското място и да отвори вратата. Вен се пълзна на седалката и погледна в огледалото на мъждивата светлина, която идваше от лампичката на купето над главата му.

Докато Ерин пристъпи нестабилно надалеч от колата, решена да скрие истината за това колко бързо докосването му бе сломило защитите й, чу как вратата се бълска зад нея. Колата се разтресе толкова мощно от силата на затварянето, че тя почти падна отново.

Завъртя се, за да го погледне и гледката, пред която се изправи, беше напълно неочеквана. Със затворени очи и наведена глава, воинът удряше с юмруци върху покрива й веднъж, два пъти, а след това за трети път, като мърмореше нещо на хармоничен език, който не звучеше като нито един език, който тя знаеше. Тогава той дойде на себе си и се загледа в нея над покрива на колата й, очите му горяха, разширени от шок и нещо, което много приличаше на отчаяние.

— Прости ми, моля те, но аз трябва да тръгвам. Сега. Трябва да... Аларик... проклятие. Аз просто... о, по дяволите, трябва да се измъкна от тук. — С тези думи той се обърна и скочи във въздуха, превръщайки се в блестяща мъгла, докато се издигаше в потъмняващото сумрачно небе.

Тя си пое дъх. Това беше красиво. Беше ужасяващо. Точно, както си бе представяла Атлантида. Поклащащи глава, за да се опита да я прочисти от магия и фантазии, тя хвърли поглед на колата му, която блокираше пътя на нейната.

— В капан. О, Богинъо, какво направи с мен?

Стържещ глас отговори на промърморения й въпрос:

— По-добре попитай, какво ние смятаме да направим с теб, Ерин Конърс.

Преди да успее да помисли, да помръдне или да реагира, кехлибара на пръстите ѝ издаде ясен, остьр предупредителен тон. Пулсираща червена светлина изпълни полезрението ѝ и проряза силите ѝ и личните ѝ щитове, прекъсвайки достъпа ѝ до земната магия. За първи път, откакто бе навършила шестнадесет, Ерин бе безсилна, колкото немагъосник, докато стоеше сама, изправена пред тъмнината.

---

[1] Има се предвид известният факт, че в Аляска мъжете са много повече на брой от жените, но привлекателните и подходящите са рядкост. — Б.р. ↑

ГЛАВА 3

Вен се рееше над върховете на дърветата и чувствуваше гадене в червата си. Не спираше да се нарича така, както казваше на всеки друг, за да го предизвика да се бият — страхливец.

Да бяга от една жена — да бяга от емоции — не беше в неговия стил. По дяволите, да има изобщо емоции към жените не бе в негов стил. Нямаше нищо, нито едно проклето нещо, което по някакъв начин да е нормално в реакцията му към Ерин Конърс.

Вен! Помогни ми!

Пронизителният вик се разби в черепа му, нарушавайки концентрацията му, толкова рязко, че той за малко не падна от въздуха. Това беше Ерин и някак си, магически, беше успяла да го достигне телепатично.

И беше в беда.

Той промени посоката и ускори полета си през смрачаващото се небе, кипейки от ярост. Неприятностите бяха нещо, с което той можеше да се справи.

Те бяха негова специалност.

Докато той трептеше над върховете на дърветата, граничещи със сградата на щаба, видя блед, пулсиращ, оранжево-червен пламък, който заобикаляше Ерин и две тъмни фигури, насочили колове към нея. Вещици или магьосници. Вампирите не използваха пръчки и не обичаха много да са около някакви дървени или остри неща.

Той призова елементите, разсейвайки още повече мъглата, която оформяше тялото му, така че да не предизвика подозрение и се спусна надолу над тях. Двете фигури — определено човешки, един мъж и една жена при по-близък поглед — дори не трепнаха. Ерин се изправи, явно невредима, но замразена, в центъра на кълбо от странна светлина. Тя движеше устните си, но явно или беше загубила гласа си, или пък никакъв звук не можеше да проникне в сферата. Но той можеше да чуе копелетата, които я държаха като затворник и реши да послуша минута-две, преди да ги убие, задето я бяха докоснали.

Да събере информация. Да се държи като шибан посланик. После щеше да изтрягне белите дробове от гръденния им кош.

Жената говореше с нисък глас.

— Не обмислихме всичко добре. Трябваше да изчакаме. Какво ще стане, ако някой от сбогището излезе тук и ни види?

Мъжът отговори:

— Хей, аз видях възможност и се възползвах. Той ще ни възнагради добре за това. Просто трябва да я измъкнем от тук, бързо. Колата е на път.

— Очакваш да поддържам този щит по целия път до планината? Аз вече съм уморена, идиот такъв. Тя е много силна — изсъска жената.

Мъжът извади нещо от джоба си, което проблесна с метален блъсък на пулсиращата червена светлина.

— Не се притеснявай. Тя ще бъде в безсъзнание в продължение на часове, след като я пронижа с това. — Той се отправи към Ерин и всички мисли за посланици изчезнаха от главата на Вен. В него зарева вълна от първична ярост и той веднага се трансформира отново в тялото си, скачайки напред. Извади кинжал, но промени решението си в последната секунда, завъртя го с дръжката на обратно и го разби в задната част на главата на жената. Не достатъчно силно, за да я убие, но щеше да има адско главоболие.

Червеникавата светлина веднага изчезна и Ерин се срина на земята, вероятно в безсъзнание, удряйки главата си силно.

Мъжът се обърна и ахна, когато видя Вен. Той вдигна в едната си ръка пистолет, а в другата това, което воинът сега видя, че бе игла за подкожна инжекция.

— Приближиш ли се, ще я убия — изръмжа гангстерът, насочил пистолета към Ерин.

— Ти няма да я докосваш — каза Вен, който се насочваше стремително към него, докато изваждаше меча от ножницата си по пътя. — Всъщност, ти вече си мъртвец, заради това, че дори си помислил да я нараниш.

Времето сякаш забави скоростта си до една песъчинка, падаща от пясъчен часовник, когато пръста на мъжа притисна спусъка. В този миг в съзнанието на Вен се появи образът на Ерин, кървяща до смърт на земята, който почти го заслепи от ярост. Оръжията бяха бързи. Куршумите още по-бързи.

Но магията на Посейдон беше най-бърза.

Преди пръста на мъжа да успее да се затегне достатъчно, за да дръпне спусъка, Вен се спусна между него и Ерин и бълсна ръката му, така че пистолетът гръмна във въздуха. После изтръгна оръжието, стовари в лицето на копелето юмрук и се усмихна, когато мъжът падна на земята. Той коленичи, за да провери пулса на Ерин, който беше силен и постоянен и бе облекчен, да види как клепачите ѝ вече потрепват. Мъжът простена и Вен го хвана за врата, като го издърпа от земята.

— Хубав заглушител. Сега ми кажи кои сте и защо сте тук.

Мъжът увисна в ръката на Вен, а краката му ритаха във въздуха, докато се опитваше да премахне пръстите на воина, сключени около гърлото му. Той издаваше задавени звуци, докато лицето му потъмняваше.

— О, грешката е моя. Предполагам, че трябва да дишаш, за да бъдеш в състояние да говориш — каза Вен и разхлаби леко хватката си. — Сега говори, преди да съм те убил само за забавление.

Очите на мъжа се взираха в него с омраза. Но имаше и нещо друго. Ужас, може би.

— Ако ти кажа нещо, те ще ме убият.

— Е, да, мразя да звучи като от нискобюджетен филм, но ако не говориш, аз ще те убия.

— Ти не разбираш. — Мъжът практически изплю думите си към него. — Има убийства и убийства. Покажи на какво си способен.

Тогава той се изсмя в лицето на Вен и в същия момент воинът едва чу острия звук от изстрела, който направи дупка в средата на челото на мъжа. Вен пусна безжизненото тяло на земята и се обърна, за да се изправи пред новата заплаха, само за да види как тъмна фигура до дърветата вдига меч във въздуха и отрязва главата на друга коленичила фигура, държаща пистолет с две ръце. Стрелецът веднага започна да се разтваря в слуз.

Спомняйки си за вещицата, Вен хвърли поглед към мястото, където бе паднала, но видя, че тя е изчезнала. Той се изстреля във въздуха и огледа района, но не успя да открие нищо. Воинът скочи обратно на земята и застана между Ерин, която все още лежеше тихо на земята, и новата заплаха. Слузта почти изцяло бе попила в земята.

— Вампир.

— Да, такъв беше. Какъвто съм и аз — каза този с меча. — Но по-добре вампир, когото познаваш, не беше ли така старата поговорка?

Вен разпозна гласа и се почувства малко по-добре. Съвсем малко.

— Даниъл. Или Дракос. Или каквото е името ти, мисля че беше „дявол, когото познаваш“. И не ме разбирай погрешно, радвам се на помощта, но какво точно правиш тук?

Даниъл пристъпи напред. Той изглеждаше по същия начин, както през онази нощ, в която бе предал своя бивш господар Барабас на атлантите, каквато и извратена причина да го бе подтикнала към това.

— Дядоли, вампири, има ли наистина някаква разлика, метафорично казано? — Даниъл замълча и наклони глава. — Лорд Венджънс. Интересно е... да видя тук.

— Аз пък си мислех, че Анубиса те е убила във Вашингтон за това, което направи.

Устата на Даниъл се сви.

— Аз самият се оттеглих от битката, когато тя се появи. За щастие бях зад гърба й по онова време, макар че кой би могъл да каже какво зрение има богинята на нощта? Може би съм ти дължник за смъртта й през онзи ден.

— Да, тогава смяtam, че сме квит. Откъде се взе този кръвопиец... ъъ, не се обиждай? И видя ли покрай теб да минава вещица?

Даниъл посочи към алеята.

— Той караше кола, която паркира точно зад редицата от дървета и след това дойде тук, предполагам за да помогне на този. Не видях жена, нито усетих пулса на някой друг, освен на вас тримата — вече двамата.

Вен погледна надолу към Ерин, която най-накрая се събуджаше, слава на Посейдон. Той отчаяно искаше да я вдигне от земята, но не можеше да се довери особено много на вампир — дори и на този, който може би току-що бе спасил живота му. Вероятно, изобщо не можеше да му се довери.

— Какво става, Даниъл? Защо преследват Ерин? Защо си тук?

Вампирът присви очи и погледна към Ерин по начин, който се стори твърде загрижен според Вен. Примитивен, покровителствен

инстинкт, се надигна вътре в него, премина през тялото му и стегна мускулите му.

— Мисля, че е по-добре да ми кажеш веднага. Тук съм, за да направя съюз с Ерин и нейното сborище и няма да търпя никаква намеса в това. — Той се приближи с една крачка до Даниъл, взирайки се право в очите му. — Само да знаеш.

— Само да знаеш — повтори подигравателно вампира, очевидно без да изпитва ни най-малка уплаха, — че аз също се опитвам да защитя Ерин. Той я иска и няма да спре, докато не я получи.

Главата на Даниъл се наклони настрани, сякаш чуваше звуци, които бяха извън обхвата на Вен.

— Трябва да тръгвам. Вещиците се прибират у дома. Ще почистя боклука вместо теб. — Той се наведе и грабна мъртвото тяло, което лежеше в краката им. — Грижи се за нея, ясно? Не сваляй гарда дори за миг. Той е прекалено силен.

Със свръхестествена скорост, така характерна за неживите, Даниъл се стрелна от земята към дърветата, като повдигна трупа и се изстреля във въздуха, както бе направил Вен по-рано.

— За кого в името на деветте кръга на ада говориш, по дяволите? — изкрешя Вен след него, защото вече му беше писнало до смърт от вампирите и техните полуистини и скрити заплахи.

Даниъл се обърна и погледна към Вен.

— О, възможно е той да идва от някакъв единадесети кръг на ада, атланте. Говоря за Калигула.

След като вампирът изчезна, Ерин се надигна и седна, като примигваше и придържаше главата си. Вен коленичи, за да я вдигне от земята, като неспирно шепнеше успокояващи звуци до копринената ѝ коса и обещаваше с жестока решимост да я предпази. Това му беше работата. Нямаше нищо общо с начина, по който тялото му се стягаше, когато бе близо до нея.

Да бе. Как не.

Той видя как по алеята отби лъскава лимузина и три жени, облечени в дълги копринени роби, слязоха и избълъскаха шофьора, забързани към Вен. Воинът се напрегна, но една от тях, която имаше дълга червена коса започна да пее монотонно и той усети силния натиск на магията ѝ върху кожата си, преди тя да е произнесла повече

от три думи. Ерин се усмихна на новодошлите, така че Вен донякъде се отпусна.

— Хей, аз съм приятел. Не ме превръщайте в крастава жаба. Аз съм Вен от Атлантида и трябва да поговорим.

Ерин вдигна глава от рамото му и каза с немощен дъх:

— Вярно е, Дженай — тя го погледна със своите огромни сини очи, — той може би току-що спаси живота ми.

Трите жени започнаха да говорят едновременно.

— Какво?

— Кой...

— Ти...

И тогава червенокосата ги прекъсна.

— Вътре. Ще обсъдим това вътре.

Вещиците се отправиха към вратата и Вен ги последва.

— Добре ли си? — попита той Ерин и ръцете му се стегнаха около нея. — Наистина ли си добре? Как е главата ти? Какво ти причини тази гадна светлина?

Тя отпусна глава на рамото му, сякаш бе прекалено тежка и вратата не можеше да я държи.

— Мисля, че съм добре. Вен, това беше черна магия. Кехлибарът ми пееше за мен. Те ме откъснаха от собствената ми сила. Тази вещица трябва да е била по-могъща от всяка друга, която познавам с изключение на тях трите. — Тя посочи вещиците, които влизаха в сградата пред тях.

— Да, е, имаме още по-големи проблеми — каза той, понижавайки гласа си до шепот, така че само тя да може да го чуе. — Познато ли ти е името Калигула?

Тя ахна и пръстите ѝ конвултивно се вкопчиха в раменете му. Ерин бавно извърна очи, за да огледа лицето му. Той никога не бе виждал толкова бледа кожа върху живо същество. Но тя изрече само две кратки думи:

— Не отново!

Небето над Люджен Саунд

Вен се трансформира обратно във физическата си форма секунди преди тялото му да се забие с главата напред в ледената вода. Сила,

далеч по-стара от тази на Атлантида, бе създала магията на портала, който щеше да го отведе у дома, за да намери Аларик. И някои отговори.

Самият Посейдон знаеше, че отговорите са недостатъчни, помисли си Вен. Ерин го бе помолила да не разкрива на никого името на Калигула, докато тя успее да му обясни някои неща. От погледа в очите ѝ в онзи момент, той имаше усещането, че това е наистина много лоша история.

Главните вещици или каквото бяха там, му се заклеха, че сградата е защитена от вековна магия и че за Ерин ще бъде безопасно да остане през нощта.

Вен беше на косъм да поиска демонстрация, преди да се съгласи, но му направи впечатление, че Ерин бе на път да припадне, както си стоеше на мястото. Затова трябваше да го направи, иначе онази страшната, Беренис или нещо подобно, щеше да изстреля някаква гадна магия към него от вълшебната си пръчка, която пазеше в ъгъла.

В края на краищата го убедиха, че тя наистина ще е в безопасност. Той поиска и получи обещание, че тя няма да прекрачва прага на вратата, докато не успеят да поговорят и си тръгна. Сега Вен трябваше да се приbere и да докладва. Може би и да разбере какъв сложен заговор са намислили вампирите този път. Да събере момчетата и да срита няколко вампирски задника.

Той се гмурна по-надолу и по-надълбоко, мръщейки се на неудобството от това, че му се налага да минава през маса от истинска вода по пътя към родината си. Никой, с изключение на Аларик, не можеше да призовава портала от сушата. Той се спусна рязко в мрака на ледените води, като си пожела вълните бушуващи около него да му помогнат да избяга от остатъчния ужас, който бе изпитал, когато Ерин бе паднала на земята. Това не можеше да е чувство. Той не изпитваше чувства. Прекрасната малка вещица трябва да му е направила някакво странно музикално заклинание.

Да, това трябваше да е.

Той се гмурна още по-дълбоко, призовавайки силата с ума и сетивата си. Представяйки се като принц на Атлантида. Минавайки през вековния ритуал и призовавайки да бъде приет с волята на портала. Вен се гмуркаше все по-надолу и по-надолу. Дълго след

спомена за светлината, мелодията на нейната магия все още звънеше в главата му. Отекваше във всяка клетка на съществото му.

По-дълбоко. Порталът все още не се появяваше. Вен не се разтревожи. Принцовете никога не се тревожат или поне така Конлан му бе казвал, достатъчно много пъти. Образът на Ерин проблесна в главата му. Добре, почти никога не се тревожат.

Но първата тръпка на беспокойство се промъкна в съзнанието му, когато липсата на кислород стегна желязната си хватка около белите му дробове.

Принцовете може и да не се тревожат, но бе напълно възможно да се удавят.

Сетивният дълбокомер, програмиран в мозъка на всеки атлант, го предупреждаваше, че преминава безопасната зона. Той се гмуркаше от почти пет минути. След около минута щеше да премине точката, в която белите му дробове да имат достатъчно кислород, за да се върне на повърхността. Атлантиите имаха по-голям капацитет на белите дробове.

Иронията от това, атлантски принц да умре в морето, би трябвало да го забавлява, но всъщност само го вбесяваше. С всяка частица от силата, която притежаваше, той изпрати нов призив, преминавайки към официалната реч на ритуала, която никога не използваше, освен по време на церемония или при крайно напрежение.

Портал! Отмъщението на краля изисква вход! Аз служа на Атлантида и на брат ми, върховният принц — ако ме провалиш, проваляш всички нас.

Още един дълъг миг не се случи нищо. Упорството — или споменът за едни ясни сини очи — го тласна още по-надолу, в търсене на познанието, от което се нуждаеше така отчаяно. По-дълбоко и все по-дълбоко. Щрихи на тъмнина танцуваха по ръба на съзнанието му, преди — най-накрая да се появят познатите преливащи сребристосини искри и да формират яйцевидна форма под него, докато той рязко се спускаше през ледената вода.

Потъвайки в блещукащата магия на портала, той мигновено се зачуди защо единственият образ, който нахлу в съзнанието му, беше лицето й. И тогава страдащият му от липса на кислород мозък се отказа от борбата, и блещукането се превърна в тъмнина.

ГЛАВА 4

*Пещера дълбоко под Маунт Рейниър
Каскадите, Вашингтон*

Слабата светлина от факли и свещи едва осветяваше стаята достатъчно добре, за да се види говорителят, но лицето му беше по-подходящо за тъмнината.

— Мислете за това, като за празнуване на рожден ден, ако щете. Просто, рожденият ден в случая ще отбележи две хиляди години.

Гласът на вампира звучеше с древна сила, която гърмеше през огромното празно пространство на пещерата, трептеше през влагата и плесента, събрала се по черните стени и стържеше в тъпанчетата на слушателя. Това беше глас, предназначен да утвърди влиянието на собственика си над слабите, робите и страхливите.

Слушателят не беше нито едно от трите. Но бе любопитен.

— И имате намерение да използвате удобен случай, за да направите какво? Да възстановите властта, която сте изгубили преди толкова много дълги години?

— Не съм загубил нищо. Бях зверски убит в разцвета на живота си. — Вампирът го изгледа свирепо. Очите му разпръскаха яростен червен блясък, който прорязваше непрогледния мрак. Но после смехът му звънна, дрезгав и леко ръждясал. Костите на лицето му рязко се открояваха, подчертавайки изпъкналия му римски нос. Правата му черна коса беше оформена в антична военна прическа. — Освен това, Римската империя е отдавна изчезнала и е далеч по-малка от това, което смятам да постигна днес.

Той се плъзна към центъра на пещерата и се качи върху покритата с червено кадифе платформа.

— Светът трябва да чуе името на Гай Юлий Цезар Август Германник отново.

Слушателят остана с безизразно лице, което до известна степен бе постижение, предвид обстоятелствата. Точно така. Може би

Холивуд щеше да бъде по-добра цел, като се има предвид усета му за драма.

— Но знаел ли е някога светът това име? Или просто искате да чуете отново името, което са ви дали войниците като дете? Да гърми от безбройните телевизионни екрани, да отеква по улиците? — Той направи пауза и напук на желанието му да остане безстрастен, челюстите му се стиснаха преди да продължи: — Не е ли Калигула името, което искате да направите отново известно?

Най-страшният и презрян император в историята на Римската империя се усмихна и дългите му зъби проблеснаха.

— И така да е какво? Това е мое рождено право. — Той обърна поглед към слушателя, който все още стоеше в сянка, близо до стената на пещерата. — Разбира се, ти знаеш, че не ти вярвам, Дракос.

Най-новият генерал на Калигула най-сетне срещна погледа на новооткрития си... господар.

— Така и трябва да бъде. Моят първи съвет към вас е: никога не се доверявайте на никого.

Дворецът на принц Конлан, Атлантида

— Това не ми харесва — каза Джъстис, докато крачеше по мраморния под във военната зала на Конлан. Вен наблюдаваше как воинът, чийто меч както винаги бе в ножницата на гърба му, кръстосваше дължината на стаята с големите си крачки. Джъстис сновеше без да спира, откакто бяха започнали събранието преди около десетина минути.

След като се срещна насаме с Вен, Конлан извика своите воини на съвещание, за да обсъдят заплахата от Калигула, увеличаващата се активност на вампирите в района на Сиатъл, и онова, което по дяволите, бе направила Ерин Конърс на брат му.

Вен издиша. Да се каже, че е обезсърчен, не бе достатъчно. Той обаче не се помръдна от мястото си и продължи да стои облегнат на стената срещу входната врата на залата. Застанал между всяка възможна заплаха и брат му, както повеляваше дългът и правото му като Отмъщението на краля.

Не че Конлан не можеше да се грижи за себе си. Вен погледна към по-големия си брат, наследник на трона. Конлан приличаше

толкова много на него, освен може би, че бе около три-четири сантиметра по-нисък. Принцът седеше на обичайното си място около голямата кръгла дървена маса, облегнат в стола си и наблюдаваше стаята, без да казва нищо.

Вен най-накрая отговори на риторичния коментар на Джъстис, просто за да намали напрежението в стаята.

— Ти не харесваш нищо, Джъстис. Нещо против да поясниш?

Джъстис спря да обикаля и когато се обърна, за да се изправи пред Вен, дългата му до кръста синя плитка се развя зад него.

— Не се подигравай на опасенията ми, лорд Венджънс. Знаеш много добре, че инстинктите ми са спасявали кралския ти задник неведнъж.

Това бе самата истина, така че Вен не можа да изпита раздразнение.

— И какво? Нима не съм ти върнал услугата стократно през вековете. — Той огледа залата и останалите от елитните защитници на Конлан — Седемте, които бяха споделили повече битки с него, отколкото можеше да преброи.

Бренан, безстрастен, както винаги, неспособен да чувства, откакто бе прокълнат. Той и Алексий се бяха върнали в Атлантида малко преди Вен. Алексий бе мрачен и не се усмихваше. Нещо бе умряло в този воин, когато Анубиса го бе пленила. Сега той се усмихваше само след като убиеше нещо. Вен все още не знаеше до каква степен се бе възстановил Алексий от дивото състояние, в което го бяха намерили. Вампирската богиня имаше майсторски умения, щом ставаше дума за изтезания.

По дяволите, беше чудесно, че тя е мъртва.

Очите на Кристоф блестяха с едва обуздана сила. Той може би бе най-неуравновесеният от всички тях. До него стоеше Денал, най-младият по възраст, но воин, който бе умрял и се бе върнал към живота заради смъртната саможертва на Райли. Неговите двеста двадесет и няколко години тежаха на хлапака, повече от всяко.

И отсъстващият им другар — Бастиян — който все още бе във Флорида, където сформираше съюз с шейпшифтьрите. И където между другото бе създал свой собствен съюз, сливайки душата си с тази на шейпшифтьр-пантера, в която се беше влюбил, ако можеше да

се вярва на историята на Денал. Но по този въпрос Вен следваше максимата „ще повярвам, когато го видя с очите си“.

Алексий заговори и откъсна Вен от мислите му.

— Наистина ли искаме да губим времето си в сравняване на резките по мечовете си, лорд Джъстис? — той стоеше до прозореца, а белязаната страна на лицето му се извърна към стената, далеч от погледите им.

Конлан вдигна ръка и Джъстис спря, преди да изкриеши отговора, което напрегна мускулите му. Воинът бе проклет, колкото Кристоф. Джъстис имаше толкова голямо его, че някой просто трябваше да го понатупа в близко бъдеще. Вероятно по-скоро, отколкото се очакваше. Вен се надяваше да бъде наоколо, за да види това.

Освен ако той самият не беше този, който да го направи. Може би дори щеше да се пробва едновременно с Джъстис и Кристоф, само за да освободи малко напрежението.

— На мен това също не ми харесва — каза Конлан с равен глас.

— Вен е мой брат и по никаква странна причина, моята бъдеща кралица изглежда е развила известна сестринска привързаност към него.

Денал се засмя.

— Тя е толкова мила, че обича всички, господарю. Дори харесва Кристоф.

Последният изръмжа към по-младия воин и протегна ръка, за да го плесне зад врата, но Денал се наведе и ухили.

Устните на Конлан се извиха в подобие на усмивка, но лицето му остана мрачно.

— Независимо какви са причините, Райли би предпочела Вен да остане в Атлантида и да бъде близо, докато тя... се изправя пред тези трудности. Въпреки това, тя е воин по душа и осъзнава, че ние трябва да продължим мисията ни за защита на човечеството. Ние, воините на Посейдон, не можем да направим друго.

През стаята премина смразяваща хладина и повечето воини, които стояха около масата, неволно отстъпиха крачка назад. След близо три века като върховен жрец, сигналът за влизането на Аларик беше непогрешим за всички тях. Той носеше силата на Посейдон, дори когато бе безформен като въздуха и невидим като дъха. Бренан, който

бе облегнат на стола до този на Конлан, се поклони леко и се отдалечи към собственото си място.

Аларик се материализира в рамките на няколко удара на сърцето — в един момент студеният хлад се спусна заплашително като смъртоносен шепот по гръбначния стълб на Вен, в следващия Аларик застана пред тях, а ръцете му бяха сключени около инкрустираните с изумруди дръжки на кинжалите му. Той бе облечен изцяло в черно, както винаги, като някакъв атлантски ангел на смъртта.

Върховният жрец огледа стаята, сякаш за няколко секунди претегляше и измерваше калибъра на мъжете в нея. Погледът му накрая — и най-дълго — се спря върху Вен.

— Твоята вещица е певица на скъпоценните камъни — каза той преди грациозно да се отпусне на стола си.

Разбира се, той бе символ на магията на Посейдон, създаден от плът или поне така бе според традицията, мислеше си Вен, с мрачна развеселеност.

Ако искаше да изтръгне сърцето от гърдите ми, докато все още бие, вероятно щеше да го направи също толкова грациозно.

Образът за смъртта на вампира Барабас, причинена от деликатните ръце на Анубиса, изплува в паметта му за секунда, но той го прогони от съзнанието си.

Изведнъж думите на Аларик го изтръгнаха от спомените му.

— Какво? Мислех, че певците на скъпоценни камъни са мит. И каквото и, по дяволите, да е тя, не е моя вещица.

— Мит? Като този за *акнаша'ан*? — попита Аларик със сух глас.

— Уау, църковен плъх, да не би току-що да се пошегува? — повдигна вежди Вен. Той не беше чувал дори и намек от привичния сух като Мъртво море хумор на жреца, откакто Аларик бе срещнал за първи път сестрата на Райли, Куин.

— Не намирам нищо смешно във факта, че древните митове изскачат от страниците на нашите свитъци — отвърна Аларик, а очите му светеха със зелен смарагдов пламък и предупреждаваха за раздразнението му. — Първо, открихме Райли и Куин. Две *акнаши*. Емоционални *емпати*, излезли направо от легендите, изгубени във водите на времето. Сега Вен описва човешка вещица, която резонира с лиричната сила на певица на скъпоценни камъни. Кой знае какво ще се случи следващия път?

— Гласувам за Феята на зъбките — каза провлачен Вен. — Или може би яздене на еднорог.

— Какво е Фея на зъбките? — Попита Денал, веждите му се сключиха, напомняйки на Вен момчето, което толкова често го бе изкарвало извън нерви с безкрайните си въпроси.

Вен изсумтя, но преди да успее да обясни — добре де, да се присмее — Бренан проговори:

— Ако жената...

— Ерин — прекъсна го Вен, необяснимо раздразнен. — Нейното име е Ерин Конърс. Не „жената“, не „вещицата“, а Ерин. Тя е красива и е достатъчно смела, за да се съюзи доброволно с нас срещу Калигула, така че най-малкото, което заслужава, е да използваме името й. — Той удари пода с върха на ботуша си. — Както и да е, не знаем, дали тя със сигурност е певица на скъпоценни камъни. По дяволите, може да съм чул айпода ѝ.

Бренан продължи, сякаш не е бил прекъсван.

— Ако Ерин Конърс наистина е певица на скъпоценни камъни и песента ѝ предизвиква хармония у Вен, може би аз трябва да направя съюза с магическия контингент в Сиатъл. Изучвал съм внимателно древните митове и пророчествата. Те твърдят, че резонанса на скъпоценния камък звучи с емоциите на певицата. — Той огледа стаята, а след това спря вниманието си върху Вен. — И очевидно в онзи, който е способен да слее душата си с нейната.

— Не! — Вен се отблъсна от стената. — Не — продължи той, принуждавайки се да се успокои. — Конлан ми даде тази работа и аз имам намерение да я свърша. Да, вярно е, че ти нямаш повърхностни емоции, Бренан. Откакто над теб тегне дяволското проклятие, искам да кажа. Но не забравяй, че Куин намери нещо, погребано дълбоко в теб. Ако Ерин наистина е певица на скъпоценни камъни и тези резонански глупости са истински, тогава следва извода, че тя ще разбие тази твоя бариера. — Той се обърна към Конлан и Аларик. — Аз ще го направя, Конлан. Ако някой ще сформира какъвто и да е съюз с Ерин и нейното събище, ще е дяволски добре, това да съм аз.

— Изглежда, Отмъщението на краля е взел своето решение — каза Конлан, намек за сарказъм подчертава думите. — Във всеки случай, се нуждая от Бренан, за да проучи мълвата за емоционален инкуб^[1], който убива хора в Ню Йорк.

— Още митове, изскочили от страниците — каза Аларик.

— Възможно е дори да не е вярно — каза Конлан. — Но ако е така, Бренан е единственият, който може да победи такова създание.

— Добре, както и да е. Можем ли да се върнем на Ерин и това какво, по дяволите, е певица на скъпоценни камъни? Как да се справя с нея? — каза Вен, обърна гръб на Конлан и Аларик и погледна надолу към скръстените си ръце. Може би краченето на Джъстис беше добра идея. Той или трябваше да се разтовари от стреса, или да удари някой. Не беше най-подходящото време неговият спаринг-партньор Бастиян, да се влюбва в шейпшифтър-пантера.

Аларик кимна.

— Певицата на скъпоценни камъни е онази, чиято душа резонира с духа на камъните на земята. Според някои сведения, това е главно талант сред феите.

— Супер. Излиза че Ерин е като Феята на зъбките — изръмжа Вен, вдигайки поглед.

— Нека поговорим за Калигула — каза Аларик. — Вероятно той се опитва да обедини силата на Барабас със своята. Знаехме, че ще настъпи политическото движение в йерархията на вампирите, независимо колко неорганизирано може да бъде.

— Съществува ли йерархия изобщо вече? — отвърна Кристоф.
— Сега, когато тяхната богиня я няма, това не ги ли превръща всички в отстъпници? Може би не направихме услуга на никого, като я убихме. Не ги ли държеше поне под строй?

Алексий пристъпи напред, като свиваше и отпускаше юмруците си.

— Не се съмнявай, че Конлан и Райли направиха услуга на света, както каза ти, като убиха този зъл изрод Анубиса — отвърна той, а в грубия му глас ясно се долавяше усилието, което полагаше, за да остане спокоен. — Най-малкото, те ми направиха услуга, за която никога няма да мога да се отплатя.

Конлан стана и се поклони на своя воин.

— Алексий, ако съществува някакъв дълг, то той е моят към теб, задето постави живота си в ръцете й, за да ме намериш. Никога не се съмнявай, че си припомням това във всеки един ден от живота ми.

В стаята надвисна мълчание, опънато между двамата, които бяха познали неописуеми мъчения в ръцете на Анубиса.

Накрая Бренан го наруши:

— Аз не вярвам в съвпадения. Ако Калигула действа в тази област, е почти сигурно, че той стои зад драстичното увеличение на броя новопревърнати вампири.

— Защо? Защо би го направил? Новосъздадените вампири не могат да се контролират през първите една-две години, така че за какво могат да му послужат? — попита Джъстис. — Макар че от тук следва, че на вампирите им е нужна причина, за да предизвикват проблеми, а това вероятно е глупаво твърдение.

Вен кимна.

— Съгласен съм с всичко. Не съществуват съвпадения, вампирите създават неприятности без причина и Джъстис е глупав — докато изричаше това, той се ухили на синьокосия воин.

Денал и Кристоф се засмяха, поотпускайки напрежението, но Джъстис изглежда не се забавляваше. Той изгледа свирепо Вен.

— Смей се, Вен Хелсинг. Изглежда твоята малка певица на скъпоценни камъни те е омагьосала — той се засмя. — Хей, ако това е проблем, ще се радвам да помогна вместо теб. Изглежда тя е истинска жена.

Вен се шегуваше с Джъстис за жени от повече от два века, но изведнъж, с това единствено изречение, нещо се промени. Някой се промени.

Вен се промени.

— Дори не си го помисляй — изръмжа той. Всички следи от веселие бяха изчезнали от гласа му. — Стой далеч от Ерин.

Острото ахване на Денал прозвуча като предупреждение, което накара Вен да изтегли кинжалите си с едно плавно движение и да се обърне, за да се изправи пред заплахата. Но вратата на залата остана пътно затворена, а единственото, което наподобяваше заплаха в стаята, бяха шокираните изражения на лицата на Денал, Алексий и Кристоф. Вен се втренчи в разширените им очи като присви своите.

— Какво? Защо ме гледате така?

Конлан и Аларик едновременно скочиха от столовете си, а Денал заобиколи масата, докато не застана пред Вен.

— Очите ти. Те... те блестят — каза той, а думите му бяха пропити с благоговение. — Има странен синьо-зелен пламък в средата. Сякаш е...

— Това е пламъкът на Посейдон — каза Бренан. — Тъй като мога само да предполагам, че не се стремиш да слееш душата си с някой от нас, изглежда, тази певица на скъпоценни камъни ти е повлияла повече, отколкото предполагаш.

Вен затвори очи, за да блокира гледката им. За да потуши пламъците.

Надяваше се да проработи. Но някак знаеше, че няма да стане.

— Вен? — Чу се гласът на Конлан, все още спокоен, но отекващ с кралска заповед. — Има ли нещо друго, което трябва да ми кажеш за Ерин Конърс?

Вен промърмори няколко от любимите си ругатни на древен атлантски език, после реши да се опита да се направи на безразличен.

— Ами, сега, като го споменаваш...

Щабът на Сиатълския Светлинен кръг

Ерин застана в центъра на кръга, опитвайки се да контролира треперенето на коленете си. Тя никога досега не беше призовавана на среднощното специално събиране на върховните жрици от съборището и не знаеше какво да очаква. Стаята бе осветена от свещи, стените бяха опасани от здрави дървени библиотеки и тежки тъмносини копринени завеси. Тържествената атмосфера се подчертаваше от факта, че силите й бяха напълно изчезнали от момента, в който бе прекрачила прага. Стаята сигурно бе защитена от най-мощното заклинание, защото Ерин не можеше да чуе дори звук от песента на големите друзи^[2], които почиваха на рафтовете на библиотеките. Скъпоценните камъни на пръстите ѝ също останаха тъмни и спокойни.

Слуховете за Заглушаването, които беше чуvalа, докато растеше като вещица, изплуваха от спомените ѝ и се настаниха в ума ѝ. За съжаление, слуховете бяха довели заедно със себе си своите приятели: страх и отчаяние. Два пъти за една вечер беше останала без силите си. Тя си обеща, че това няма да се случи отново. Изправи рамене и направи крачка към масивната маса в единния край на драпираната в тъмно синьо стая.

— Тук съм, за да докладвам за инцидента, нали?

Дженай вдигна очи от книжата, които подреждаше на мястото си в центъра на масата, а ледените черти на лицето ѝ, бледи почти

колкото белите роби, които и трите носеха, изразяваха лека изненада.

— Поискахме ли да говориш?

— Не, но аз...

— Това е напълно достатъчно, Ерин, — каза Лилиан и правата ѝ къса сива коса се залюля около квадратната ѝ челюст, когато тя кимна, за да подчертава думите си. — Ще говориш, когато ти кажем да го направиш.

Беренис, третата и последна вещица на масата, избута тъмната коса от лицето си и се загледа в Ерин за един дълъг миг. Когато най-накрая проговори, в копринения ѝ глас имаше само презрение.

— Може би Ерин чувства, че не трябва да се вслушва в закона на съборището сега, когато е толкова умела в канализирането на Стихийна магия?

Ерин присви очи и се опита да не гледа гневно към Беренис, въпреки нападката. *Точно това иска да направя. Да избухна и да им покажа колко съм неуравновесена. Няма да стане.*

— Ще говорим за това как използвам Стихийна магия, вместо за нападението? — Тя не си направи труда да скрие недоверието в гласа си.

Те просто се взираха в нея, без да проговорят. Затова тя направи единственото нещо, което можеше да измисли. Отговори на въпроса.

— Аз съм добре запозната със закона на съборището и го следвам най-смиренено. Както всички знаете, полагам много труд, за да контролирам Стихийната магия. Силата ѝ тази вечер ме завладя напълно изненадващо. — Ерин плътно стисна ръцете зад гърба си, но запази лицето си спокойно.

— Явно, не е достатъчно — каза Беренис презиртелно. — Усетихме я ясно в другия край на града по време на вечерната ни среща.

Дженай вдигна ръка.

— Не искам да слушам повече за това. Ти специално Беренис, знаеш, че Стихийната магия избира своите проводници. Ако вещица можеше да избира да канализира подобна черна магия, само тези с най-покварените сърца щяха да направят този избор. А опасностите, свързани със Стихийна магия, са твърде големи, за да се оставят в ръцете на някой с лоши намерения.

Тя се обърна към Беренис. — Въпреки че бе направен с най-добри намерения, твой собствен опит, да призовеш Стихийна магия преди десетилетие почти унищожи целия Сиатъл.

Лицето на Беренис стана наситено червено.

— Няма да защитавам или обсъждам това решение отново, след всичките тези години. Когато вампирите и шейпшифтьрите оповестиха своето съществуване, почувствах, че имам възможност да ги унищожа, преди те да завземат властта.

Лилиан промърмори звук на съгласие.

— И беше права в предсказанието си за заплахата, Беренис. Сега вампирите имат своя собствена камара в Конгреса и Праймуса притежава повече власт от Камарата на представителите и Сената взети заедно. А тъй като шейпшифтьрите контролират голяма част от водещите медии, властта винаги ще е на тяхна страна.

Дженай разтърси глава и дългата ѝ червена коса се развя зад нея.

— Не. Не, не, и не. Тя бе права в предчувствието си, но сгреши в начина, по който подхожди. Ако ние не се бяхме намесили, последиците щяха да бъдат катастрофални.

Ерин не можеше да мълчи повече. Яростта растеше вътре в нея, докато накрая не помисли, че главата ѝ може да се взриви от силата ѝ.

— А нима не намирате нищо катастрофално в нощта, в която вампирът Калигула уби цялото ми семейство? — попита тя, накъсвайки думите.

И трите вещици на масата наведоха главите си за миг. Когато Дженай отново вдигна поглед към Ерин, лицето ѝ бе омекнало.

— Извинявам се за това. Да изгубим майка ти и сестрите ти, беше най-голямата трагедия, която нашето сбогище никога е преживявало и смея да отбележа, че Гуендолин беше най-близката ми приятелка. Беше като моя сестра. — Във виолетовите очи на Дженай блестяха сълзи. — Трябва да повярваш колко дълбоко всички ние разбираме и споделяме скръбта ти.

Ерин погледна Дженай в очите дълго и смело, но след това кимна.

— Вярвам в това — тя сведе ресниците си и погледна разгневеното лице на Беренис. *В по-голямата му част.*

— И познавайки майка ти и нейното учение, ние никога не бихме повярвали, че би рискувала да загубиш душата си, заради Стихийната

магия — добави Лилиан.

— Направих всичко възможно, за да се защитя срещу това — каза Ерин, с високо вдигната глава. — Също така съм прекарала безброй часове в проучване на дарбата на пеещите камъни. Но няма нищо из нещата, което съм чела, което може да обясни защо воинът от Атлантида предизвика такава бурна реакция в мен... в моите скъпоценни камъни.

Дженай и Беренис си размениха почти незабележими погледи.

— Всъщност, Ерин, има нещо, което трябва да знаеш — каза Дженай. — Относно реакцията, за която казваш, че е предизвикал атланта в твоята дарба и за това какво ще откриеш, ако продължиш да търсиш Калигула.

Лицето на Беренис пребледня още повече, ако въобще беше възможно.

— Не можеш да й кажеш...

— Трябва да й кажем. Време е. Особено, ако тя планира да включи атлантите в този невъзможен план за отмъщение — каза Лилиан. — Да не говорим за нападението тази вечер, което може би е свързано.

Да, всички доста добре се справяте с неспоменаването на атаката, помисли си Ерин, чудейки се дали очевидната ярост ще преодолее изтощението й и ще я задържи на краката й.

— Тя заслужава да бъде наказана за това, че не успя да контролира Стихийната магия — сопна се Беренис.

— Ерин заслужава да знае истината — каза Дженай.

— Каква истина? Просто ми кажете — настоя Ерин, ледът във вените й се стрелкаше през цялото й тяло и се събираще в корема й, образувайки замразена топка. Тя искаше силата си, утехата на скъпоценните си камъни и тяхната песен; искаше да избяга със запушени уши от стаята.

Но най-силно желаеше да се свие и да си почине в безопасните ръце на Вен, призна пред себе си тя, дори докато се чудеше на силния си копнеж по един мъж, когото тъкмо беше срещула.

Дженай се надигна от мястото си и се плъзна безшумно около масата, а когато застана пред Ерин, постави ръце на раменете й.

— Ти си ми като дъщеря, Ерин, и ако си твърдо решена да следваш този път на отмъщение, трябва да знаеш какви ще бъдат

последствията.

— Това не е само заради миналото и отмъщението — изтърси Ерин, търсейки в очите на жрицата някакъв проблясък на разбиране.
— А и за бъдещето. Става въпрос затова да спра Калигула да причини подобно нещо на семейството на някой друг. Може би на цялото човешко население в Сиатъл или щата Вашингтон. Или цялото Западно крайбрежие? Ние почувствахме тъмнината от района около Маунт Рейниър. Видяхме нарастващия брой негови поддръжници — онези, които той превърна във вампири. Защо не можете да разберете?

Пръстите на Дженай се стегнаха болезнено върху раменете на Ерин и тя се наведе напред за кратка прегръдка, като прошепна в ухото й:

— Не мисли, че не сме загрижени за нападението тази вечер. Има шпионин в сбогището и ние разследваме.

Ерин направи всичко възможно да не променя изражението на лицето си, тъй като Беренис я гледаше с присвирти очи.

Дженай я освободи от хватката си и отстъпи назад.

— О, ние разбираме много добре, Ерин. Калигула укрепва властта си над колкото може повече от онези, които е призовал към мрака. — Тя замълча и наведе главата си, сякаш не можеше да понесе да гледа Ерин в очите повече. — Може би в действителност той стои зад нападението над теб тази вечер. Ти каза, че си почувствала черна магия... — думите ѝ заглъхнаха.

— Трябва да ѝ кажеш, Дженай. Или аз ще го направя — каза Лилиан. В гласа ѝ имаше толкова много тъга, че Ерин премигна и погледна към по-старата вещица, а след това ахна при вида на сълзите, които се стичаха по лицето ѝ.

— Дженай. Какво има? Моля те, кажи ми. Плашиш ме — каза Ерин.

— И трябва да се страхуваш — извика Беренис, като се изправи от стола си. — След това, което видях... — тя замълча и поклати глава.

Дженай най-накрая вдигна глава и погледна Ерин в очите.

— Да. Време е. Първо, ние наскоро се запознахме по-детайлно с характера на твоята дарба. Според представител на Феите, който в момента е на съвещанието на лидерите в северноамериканското магическото сбогище, твоята дарба може да е рядко наследство от елфите.

Ерин примигна.

— Казваш ми, че съм отчасти елф?

Лилиан се засмя.

— Никога не позволявай Феите да чуят да казваш това. Писнало им е от популярните културни заблуди относно елфите. Чух, че една от канадските феи е отрязала главата на вампир, само защото е споменал Северния полюс.

Това беше твърде много за осмисляне.

— Така, значи аз може би съм отчасти елф... част от елфския народ. И какво от това? Ние всички сме част от нещо, предполагам. Какво друго каза този представител?

— Когато му разказах за твоята дарба, той те нарече певица на скъпоценни камъни, Ерин. Заяви, че този талант е изгубен в митологичните летописи дори на неговия народ — обясни Дженай, а в очите ѝ се четеше доброта и нещо, което много приличаше на съжаление.

Ерин мразеше да я съжаляват.

— Давай. Разкажи ми всичко.

Дженай прехапа устни, обзета от нетипично за нея колебание. Сянката в ъгъла на периферното зрение на Ерин бе единствения знак, че Беренис се е преместила, но изведнъж вещицата застана до Дженай. Докато Ерин се взираше в тях, Лилиан тръгна бавно към другата страна на Дженай.

— Какво е това? Числено превъзходство? — Ерин се опита да се засмее нехайно, но прозвуча сподавено. — Просто ми кажете вече.

— Последните данни за съществуването на певец на скъпоценни камъни в историята на Феите, е преди катаклизма, при който е потънала Атлантида — каза Лилиан, гледайки насърчително към Дженай. — Възможно е във вените ти да тече атлантска кръв.

Облекчението накара Ерин да се почувства малко замаяна.

— Това ли е всичко? Аз съм отчасти елф и отчасти атлант? Не е голям проблем. В действителност, този факт може да накара Вен и хората му да бъдат по-склонни да ми помогнат. Ние сме отдавна изгубени далечни братовчеди! — Тя се замисли как я накара да се чувства това откритие и добави: — Много, много далечни братовчеди.

Дженай въздъхна уморено и тихият звук прекъсна жалкия опит на Ерин да се пошегува.

— Не е толкова просто, Ерин. Има още нещо, което трябва да знаеш. — Тя пое дълбоко дъх. — Не цялото ти семейство е било убито онази мощ. Калигула залови сестра ти и по-късно ни изпрати доказателство, че я е превърнал.

Коленете на Ерин се подкосиха за втори път гази нощ и тя почти падна на земята.

— Какво? Кой? Сестра ми? Коя сестра? Това е лъжа! Щях да знам... щях да я почувствам... аз... аз — тя погледна към Лилиан умолително, но побелялата вещица просто стоеше там и кимаше с глава в знак на съгласие. — Не! Не, грешите. Щях да знам. Някак щях да разбера...

— Истина е, Ерин — отвърна Дженай, прекъсвайки отчаяните ѝ опити да го отрече, — сестра ти Диърдри е вампир.

---

[1] Мъжки демон от средновековните легенди, който осъществява сексуален контакт със смъртни жени на сън — Б.пр. ↑

[2] Друза е минерален агрегат или група от добре оформени кристали, обикновено прикрепени към обща основа. — Б.р. ↑

ГЛАВА 5

Сиатъл

Ерин застана пред огромната крайбрежна тухлена сграда и хвани здраво картонения поднос и хартиената торба, за да провери отново адреса. Това, че предишната вечер не можа да мигне, изобщо не бе изненадващо, като се има предвид нападението и невероятната новина за Диърдри. Тя прегълтна трудно заради буцата в гърлото си. Не можеше да е истина. Те трябваше да грешат и Ерин щеше да го докаже. Диърдри никога не би избрала да продължи живота си като вампир.

Тя се преори със сълзите и остави болката настрана, за да се справи с нея по-късно. Вече имаше десетгодишна практика с тази техника.

Къщата на Вен приличаше повече на склад, отколкото на дом. Той ѝ се бе обадил, за да се извини, че си е тръгнал толкова внезапно предната вечер, а след това я бе поканил да обсъдят предстояния им съюз. Бе направил някакъв неясен коментар да не се притеснява, защото сигурността й била гарантирана. Тя знаеше, че вампирите не излизат през деня, а и бе нашрек за някое ново нападение от вещици, така че и без това не се притесняваше.

Отново погледна нагоре към четириетажната внушителна сграда и поклати глава. Това вероятно бе като онези модерни складове в централната част на града. Може би Вен притежава само част от нея?

Масивната метална врата имаше само един звънец и когато тя го натисна, чу как в сградата закънтя приглушен звук като от удряне на гонг. Само след секунди вратата се отвори широко и Ерин застана пред нея облечен само с дънки, а влажната коса докосваше раменете му.

Ерин затвори уста, щом осъзна, че го е зяпнала. Не всеки ден се сблъскваше с подобен гръден кош. Милостива Богиньо, какво тяло имаше този мъж. Изваяно, гладко. С необичайна татуировка високо от лявата страна на гърдите му, която възбуди любопитството ѝ, макар че не си падаше много по татуировки. Кръг, триъгълник и някакъв символ, който преминаваше през тях.

Тя премести поглед по-нагоре, леко изчервена, но спря да се притеснява какво ще си помисли той за влюбения й поглед, щом видя лицето му и сънливата загриженост в очите му. Опалите върху пръстите й заблестяха и запяха, но тя заключи ума си за техния зов. Не и днес. Сега нямаше време за странните песни на камъните.

— Изглеждаш така, както аз се чувствам — напълно скапан — изтърси тя.

Той примигна срещу нея, но точно тогава видя какво държеше в ръцете си и изглежда се разсъни малко.

— Боже, благодаря ти. Донесла си кафе? Ти си истински ангел.

Тя се усмихна на доволното изражение, изписано на лицето му.

— Не, аз съм вещица, но благодаря за комплиманта. Ще ме поканиш ли вътре или ще закусваме на прага ти?

Той се отдръпна бързо и задържа вратата, за да може тя да влезе.

— Извинявай. Като парцал съм. Спах само час. В тази чанта има ли храна?

Той взе от нея подноса, в който имаше четири големи латета, наведе глава над чашите и вдиша дълбоко, ритайки вратата с големия си, бос крак.

— Какво блаженство.

— Надявам се, че харесваш лате. Не знаех дали няма да са прекалено момичешки за големия, жилав атлантски воин, но ако е така, тогава ще има повече за мен — каза тя и стомахът й се сви от глад.

Трябваше да хапне един от сладкишите, докато идваше насам, за да облекчи галона — или по-скоро шестте такива — стомашни киселини, които се бунтуваха там.

— Донесох и различни сладкиши — каза тя и се огледа наоколо из огромното фоайе.

Прозорците на покрива пропускаха слабата зимна светлина към тях. По-напред сградата бе разделена на етажи в странен просторен архитектурен стил. Метални прегради, стени и прагове в индустрискиен стил опасваха коридора.

— Достатъчно съм сигурен в мъжествеността си, че да си позволя да пия префърцуни кафета — каза той и се ухили насреща й. — Ела.

Той я поведе надолу по коридора и Ерин опита с всички сили да не забелязва, колко невероятно мускулест бе гърбът му. Както и че тази

внушителна стена от мускули преминаваше в наистина страхотен задник.

Тя се намръщи, внезапно отвратена от себе си, задето бе забелязала колко прекрасен и мускулест бе Вен, когато имаше работа за вършене. Всъщност, сега това бе нещо като свещен дълг.

Ерин хвърли по един поглед към някои от отворените врати, покрай които минаваха. През една от тях зърна интересни метални скулптури. През друга видя нещо, което приличаше на изключително луксозна колекция от коли и в гърдите ѝ се надигна болезнена тъга.

— Чакай — извика тя. — Това да не би да е Дюзенберг.

Тя се върна до входа и надникна вътре. В огромната стая, която явно служеше за гараж, сигурно имаше около двадесет класически коли и няколко много модерни, лъскави спортни модели. Пред вратата на гаража тя забеляза черния „Ягуар“, който той караше предната вечер, но се разсея от малък яркочервен открит спортен автомобил. Ерин пусна торбата със сладкишите на циментовия под, изтърка ръце в дънките си и се приближи до красавицата. Докато докосваше гюрука с благоговение тя погледна към Вен, който стоеше до входа.

— Ооо. Имаш Дюзенберг?

Той я последва в стаята и остави подноса с кафето на една малка масичка до вратата.

— Да. Дюзенберг 1350 Уилоуби от 1929, произведен в Америка в...

— В завода в Индиана, да, знам — измърмори тя, докато ръката ѝ галеше гладките иззвивки на гюрука. — Баща ми е роден и израснал в Индианapolis. Преместил се е тук и се е запознал с майка ми и никога не се върнал обратно. Той обичаше тези стари коли и когато бях малка ме водеше на доста автомобилни изложения.

— Все още ли живеят тук? — попита Вен.

Железния юмрук, който бе сграбчил сърцето ѝ, се сви още повече.

— Не. Не, той почина почти преди девет години. След... трагедията... той не можа да намери сили или желание да продължи да живее. Мисля, че просто бе решил да умре и го направи. — Тя се опита да спре сълзите напиращи в очите ѝ, но няколко се изтърколиха и се плъзнаха по бузите ѝ.

Вен вдигна пръст и хвана една сълза, докато падаше, но без да докосва кожата ѝ.

— Със сълзите си отдаваш чест на баща си, Ерин. Толкова съжалявам за загубата ти. Нека Посейдон, божествете и богините на твоите предшественици бдят над него по време на пътуването му към светлината.

Тя избърса очите си с ръка, опитвайки се отчаяно да заглуши песента на изумрудите, която се бе разнесла от пръстените ѝ, когато той почти я докосна. Не бе чувала изумрудите да ѝ пеят от деня на Избирането ѝ, а сега бяха като хор от Бродуей. Не спираха с музиката щом Вен бе наоколо.

Погледна в тъмните му очи, уплашена от това, което можеше да види в тях. Пленителната синьо-зелена светлина, която толкова го бе притеснила предишината нощ, я нямаше и тя се успокои. Но малка част от нея прошепна в ума ѝ: *Или разочарова*.

Тя накара тихия глас в главата ѝ и изумрудите да мълкнат със силата на волята си и се концентрира върху онова, което Вен каза за баща ѝ.

— Това беше прекрасно, благодаря ти. Да не би да е традиционно атлантско пожелание?

Той ѝ се поклони, а фактът, че стоеше пред нея без риза и само по дънки и очевидно скоро бе излязъл от банята, не омаловажи жеста му. Естествената галантност на Вен приличаше на тази, която тя бе виждала по старите филми, които обичаше толкова много. Нещо в него...

— Много ли си стар? — изтърси тя.

Той се изправи и ухили, а след това повдигна вежда.

— Зависи. Падаш ли си по по-възрастни мъже?

Тя завъртя очи.

— Страхотно. Винаги си готов с някоя реплика, нали? Жените сигурно постоянно ти налитат.

Внезапно той се извърна от нея и измърмори нещо под носа си, което тя не разбра.

— Какво беше това?

— Кафе. Казах първо кафето, а след това ще говорим.

Ерин реши да обмисли странното му поведение друг път, взе торбата със сладкишите и го последва извън стаята, хвърляйки

последен поглед към Дюзенберга.

Ще го хвана, заради теб, татко. Заради всички вас. И ще спася Диърдри.

* * *

Вен стисна зъби, заради странните, ужасно неподходящи чувства, които бяха обхванали цялото му тяло. В мига, в който се протегна да докосне сълзата, падаща от бузата ѝ, той знаеше, че трябва да издърпа пръста си обратно. Но, някак си, не можеше да го направи. Сега се бореше с нуждата да докосне същият този, все още леко влажен пръст, до устните си, но вместо това сви още по-силно ръце около подноса с кафе.

Контрол. Хладнокръвие. Увереност. Мотото му за почти половин хилядолетие изведенъж бе в опасност от вида на една дребна жена, скърбяща за загубата на баща си.

Как успяваше да изглежда толкова дяволски секси в дънки, ботуши и пуловер? При това огромен, дебел пуловер, скриващ извивките, които бе видял в онова копринено нещо, което носеше предната вечер. Но бледосинята вълна и небесносините ѝ очи — и всичката тази руса коса, дори и вързана на опашка — ох! По дяволите! Беше загазил сериозно.

Само това, че се съгласи да остави Алексий и Денал да я пазят по време на краткото ѝ пътуване до тук тази сутрин, вместо да го направи самият той, почти го бе накарало да изръмжи като ранена мечка срещу лишения от чувства воин и хлапака. Те имаха право. Той се нуждаеше поне от един час сън. Но логиката нямаше нищо общо с ожесточената и растяща нужда да защитава Ерин. Да я защитава лично. По дяволите, може би кафето щеше да помогне.

Най-накрая той стигна до огромната кухня в края на коридора, чиито размери бяха като на ресторантска и въздъхна облекчено. Спасението бе в тълпата. Без да обръща внимание на любопитните погледи на тримата воини, които чакаха там, за да се запознаят с Ерин, той се запъти към червената маса в центъра на стаята и оставил подноса с повече сила от необходимото. Кафето се плисна през отвора на чашите и се разля по масата, извиквайки мрачни метафори в ума на

Вен как неговия контрол се бе разбил заради обаянието на една вешница.

Хич те няма в метафорите.

— Вен? — гласът на Ерин долетя от входа, където тя се бе заковала на място и се взираше в Денал, Джъстис и Алексий.

— Ела, Ерин трябва да те запозная с Тримата Студжис. Лари, Мо и Кърли — каза той, вземайки ризата си от облегалката на стола и я облече. След това взе една от чашите от подноса, избърса я със салфетка и отпи голяма глътка.

— Кои? — попита Денал с объркано изражение. По дяволите, той изглеждаше така през повечето време. Особено щом ставаше въпрос за поп културата. Наистина трябваше да остави момчето намира.

— Имам три букви за теб Денал. ДВД. Никога не е късно да се образоваш за истинската класическата телевизия. — Вен се върна обратно до вратата, където Ерин все още стоеше с широко отворени очи и внимателно взе торбата със сладкишите от нея. — Ерин, малко по-официално, мога ли да ти представя трима от моите другари, воини: Джъстис, със синята коса; Алексий, който се е облегнал на стената; и Денал, най-младият сред нас. И тримата служат на Посейдон в защита на човечеството, както и аз.

Ерин обърна красивите си сини очи към Джъстис, който бе най-близо до нея и Вен се пребори с нуждата да застане между тях, докато мускулите в тялото му се стегнаха в готовност за бой. Поради някаква причина той не искаше Ерин да гледа Джъстис.

Уай! Трябва да разбера какво става тук.

Без да осъзнава, че Вен напълно откачаше до нея, Ерин кимна на всеки от тримата воини.

— Аз съм Ерин Конърс. За мен е чест да се запозная с вас.

* * *

Ерин се опита да не стои там и да зяпа като риба на сухо, но беше доста трудно. Никога през живота си не бе попадала в стая с толкова много тестостерон. Всички воини бяха почти два метра високи и носеха оръжие, достатъчно за цяла армия. Да не споменаваме, че

всички бяха невероятно красиви мъже. Тя предположи, че Атлантида сигурно е като подводен рай за жените. Но като се има предвид как изглеждаха мъжете, жените сигурно бяха високи и слаби като супермодели. Тази мисъл накара раменете ѝ да увиснат леко, когато се замисли, че тя не бе нито слаба, нито висока и изобщо не приличаше на супермодел.

Ерин се усмихна колебливо на Джъстис. „Синя“, бе прекалено слаба дума да опише богатия морски цвят на дългата му коса. Тъмносини, небесносини, кралскосини и дори няколко синьо-лилави кичура проблясваха под силната светлина в кухнята. Когато тя влезе, той стоеше до далечната стена и сплитаše косата си и докато го наблюдаваше, воинът върза края с кожена връв, пристъпи към нея и се поклони. Декорацията и гравюрата върху дръжката на меча на гърба му изглеждаше изтрита, сякаш я бе използвал дълго и това отново ѝ напомни за нейната мисия. Сякаш някога можеше да я забрави.

— На вашите услуги, лейди Ерин, поне докато имаме еднакви цели — каза той толкова любезно, че ѝ отне известно време да разбере, че това не бе точно безусловна подкрепа.

— Благодаря, предполагам — каза тя иронично. Забеляза проблясък на изненада, а след това и веселие в очите му, преди да го прикрие отново с безизразно изражение. — За мен се отнася същото. От това, което са ни разказвали Куин и Джак за Воините на Посейдон, вие вършите доста добра работа.

Тя протегна ръка, за да се здрависа с него и почти изскочи от кожата си, когато кехлибарът на средния ѝ пръст издаде нехармоничен звук в ума ѝ. Звук, който тя не бе чувала никога преди това. Кехлибарът я предпазваше, ако я заплашваше черна магия и я зовеше с диви, шумни песни, когато наоколо имаше вампири или някой друг, който владееше черна или смъртоносна магия. Но това не беше тази песен. Не бе нищо подобно на предупреждението от предишната вечер, но беше... нещо.

Нещо свръхестествено. Тя отстъпи назад от Джъстис и изпрати съвсем лек поток от сила към него, за да се опита да разбере, какво бе той. Но нещо в него сякаш разсече магията ѝ на две. В очите му, за един дълъг миг, гореше сила и още нещо. Нещо смъртоносно.

— Ти си атлант, нали, Джъстис?

Той повдигна вежда и крайчетата на устата му се извиха в подигравателна усмивка.

— Колкото самия Посейдон. Май си много любопитна, а?

— Куин е говорила истината, милейди — каза Денал, привличайки вниманието ѝ от Джъстис, но не и преди да реши да държи синьокосия воин под око от безопасно разстояние. — За нас ще бъде чест да ви помогнем в борбата срещу тъмните сили.

Денал също се поклони, но добави и жест с ръка. Извади два кинжала от ножниците, прикрепени към массивните му бедра и ги кръстоса пред гърдите си, докато се покланяше. Докато връщаше кинжалите обратно в ножниците им, той се ухили насреща ѝ и тя разбра, защо Вен го бе нарекъл най-младия. Ерин изпита наудничава нужда да разроши косата му.

— Да не би в торбата, която носиш, да има сладкиши? — каза той, с изражение на обнадеждено кученце.

Тя се разсмя и му подаде торбата.

— Има различни видове, но донесох само четири латета, съжалявам. Не знаех, че Вен има компания.

Докато той взе торбата и се разрови вътре, Алексий пристъпи напред, застана пред нея със сериозно изражение и кимна. Къдравата му златисторуса коса ѝ напомни на някоя филмова звезда, чието име не можеше да се сети. Но тогава той вдигна глава и я погледна, и опасността в златистите му очи ѝ напомни за най-свиредия хищник.

Тя погледна неволно към Вен — е, може би не за най-свиредия хищник. *Тигри и лъвове, и атланти, о, боже!*

— Присъствието ви е чест за нас, певице на скъпоценни камъни — каза Алексий с нисък и боботещ глас. — Ще направим всичко по силите ни, за да ви помогнем в унищожаването на онзи отвратителен тиранин Калигула.

Тя премигна при официалното му изказване, но преди да отвърне, Джъстис се разсмя.

— Не обръщай внимание на Алексий и Денал, те винаги говорят официално в присъствието на някоя забележителна красавица.

— Или при наличието на наистина страхотни сладкиши — отвърна Денал и после набута половин кроасан в устата си.

Алексий обръна глава към Джъстис с присвети очи и Ерин зърна ужасяващия белег от едната страна на лицето му.

— О, милостива Богинъ — прошепна тя. — Кое нечестиво същество може да причини подобно нещо на живо създание?

Алексий се обърна и тръгна към най-отдалечената от нея стена.

— Най-нечистивото от всички, милейди — каза той и наведе глава, така че косата да се спусне пред лицето му. — Анубиса, вампирската богиня на хаоса и нощта.

Вен подаде една от чашите с кафе на Алексий и се обърна към Ерин.

— Анубиса и Калигула бяха големи дружки, преди да я унищожим. Ние имаме основателни причини да мразим Калигула, Ерин. Много пъти сме се натъквали на него през последните две хиляди години, но по някакъв начин той винаги успяваше да се измъкне, като жертваше слугите от кръвното си потомство.

Както винаги дори само споменаването на името му, забиваше стоманени шипове в слепоочията ѝ.

— Никой не желае окончателната му смърт повече от мен, Вен. Особено като се има предвид това, което научих снощи.

— Да, аз също научих някои неща. Най-важното от които е, че Калигула по някаква причина, е по следите ти. — Вен я информира за това, което Даниъл му бе разказал. — Някаква идея, защо? Или кой може да са тези вещици?

Полазиха я студени тръпки при мисълта, че Калигула я иска.

— Може да иска да си има пълен комплект — каза тя горчиво.

Вен издърпа един стол за нея и ѝ подаде чаша с кафе.

— Изглеждаш така, сякаш някой по-силен вятър може да те отнесе, Ерин. Седни, пийни малко кафе и ни разкажи. Преди малко спомена някаква трагедия? — Съчувствието в гласа му почти разби защитата, която бе изградила срещу тъгата. Срещу болката.

Тя прие стола, прие кафето, но решително отблъсна съчувствието му.

— Да. Трагедията. Ако тази дума — или някоя друга — може да опише нощта, в която Калигула уби майка ми и сестрите ми.

Алексий удари юмрук в стената и тя се сепна от звука.

— Той има да отговаря за много неща, прекалено много майки и сестри са загинали от неговата ръка — изръмжа той.

Вен не каза нищо, просто клекна пред нея.

— Ние ще отмъстим за твоята загуба, Ерин Конърс. Най-тържествено се заклевам. Ще отсечем главата му и ще напоим земята там, където костите му се разложат в слуз, каквато е и собствената му душа.

Тя се вгледа в очите на Вен и се зачуди, кога бе станала жена, която искаше да се изправи и да аплодира идеята за кръвопролитие. Запита се как би реагирала, когато види мрачния призрак на смъртта в очите на скъпата си сестра.

Тя се протегна да докосне лицето му и изумрудите върху пръстите ѝ я призоваха със съблазнителния зов на сирените. Ерин издърпа ръката си обратно, защото все още не бе готова да тества теорията си, че реакцията ѝ към него предишната вечер е била чиста случайност.

Поне не и в стая пълна с други воини.

— Има нещо, което трябва да знаете — каза тя, хващайки чашата си с две ръце. — Има... слухове... че Калигула е превърнал сестра ми във вампир. Това може да има нещо общо с извратената причина, заради която ме преследва. Аз... може да се наложи да се изправя срещу Диърдри, когато го намерим и не съм сигурна дали ще мога да понеса да я видя наранена.

— Тя може да е добър вампир? — предположи Денал, но въпреки думите в гласа му личеше съмнение.

Джъстис изсумтя.

— Не съществува такова нещо. Нищо ли не ти доказаха последните десетилетия? Вече не се задоволяват да се крият из сенките, сега се разхождат на открито. С помощта на жалките хора, които едва ли не обявиха сезона за лов на човеци за открыти.

Презрението в гласа му я ядоса.

— Не ни съди, атланте. Последният път, когато проверих, не само вампирите се криеха из сенките. В новините не се споменава нищо за раса на атланти супер воини, които помагат на човечеството, нали?

Преди той да успее да отговори, от коридора се чу звук от разбиване на нещо или някой през стъкло. В рамките на секунда и четириимата воини се втурнаха към вратата.

— Стой тук — извика Вен през рамо, докато бягаше.

ГЛАВА 6

Джъстис стигна първи до вратата, изваждайки меча си по пътя, но Вен бе точно зад него. Навеждайки се ниско, той нахлу в коридора заедно с Джъстис, готов за шейпшифтьри, човешки слуги на Калигула и за почти всичко друго.

За всичко, но не и за това, което лежеше на десетина метра пред него. Той спря толкова рязко, че Алексий се бълсна в гърба му.

— Следващият път предупреждавай — озъби се Алексий — Какво има?

— Не знам. Мисля, че може да е бомба — Вен се изненада от това колко спокойно прозвуча гласът му, предвид обстоятелствата. Дървената кутия, в която беше това... нещо, се бе разцепила от силата на удара. Той погледна нагоре за потвърждение, че звукът от счупване на стъкло бе дошъл от прозореца на покрива.

— Няма начин този метален контейнер да е бомба. Иначе щеше да избухне при удара — отбеляза Джъстис.

— Така ли? Тогава ти иди да провериш. Може да са направили никакъв магически щит около нея. Бих проверил от другата страна за мигащи червени цифри, които са започнали обратно броене — каза Вен, изчислявайки шансовете им за оцеляване от слаби до няма-никакъв-шибан-начин.

... 38, 37, 36...

— Остават секунди, не минути и нямаме време да обезвредим бомбата, дори ако Кристоф беше тук — каза Вен. — Трябва да изчезваме.

— Ами ако изсипем вода върху нея? — попита Денал. — Направо да я удавим?

Премигващите числа сякаш им се присмиваха.

... 28, 27, 26, 25...

— Откъде да знам, по дяволите? Най-вероятно тогава ще имаме мокра бомба — каза Вен.

— Навън! Веднага!

Той вече се обръща, за да изтича до кухнята и да измъкне Ерин навън, когато чу ясния ѝ глас да пее монотонно на език подобен на латински. Докато тя вървеше надолу по коридора към тях, той започна да вика.

— Това е бомба, трябва да се разкараме от тук. — Вен се затича към нея и се сблъска с невидима сила, която го отгласна назад към стената.

— Не сега, Вен, няма време, трябва да намалим силата на ударната вълна — каза тя и продължи да пее с ръце, вдигнати във въздуха. За един кратък, спиращ сърцето миг, той видя видение на една друга Ерин, наложено върху нея. Във видението му тя стоеше в любимата му градина в двореца, окъпана от мека сребриста светлина и облечена в синя копринена роба.

Той премигна и се осъзна.

— Виж, Ерин, освен ако нямаш някоя магия, с която да накараш бомбата да изчезне, ще те изкарам навън — извика ѝ той.

След това се обърна да провери таймера на бомбата. Мигащите червени цифри продължаваха да вървят надолу — секундите, наистина ли минаваха толкова бързо?

... 12, 11, 10, 9...

Магическият щит, който го задържаше, се разпръсна достатъчно, за да може да се освободи. Вен се опита, но все още не успяваше да я достигне, затова извика на Денал, Джъстис и Алексий. Не обърнаха никакво внимание на виковете му: „Излизайте... излизайте... БЯГАЙТЕ“. Вместо това, тримата създадоха атлантски щит между бомбата и Ерин.

Тя махна с ръка, без да спира да пее и тримата воини полетяха назад далеч от бомбата и се удариха в стените.

— Да, бягайте, излезте навън, това е прекрасна идея — измърмори тя, а след това продължи да пее.

Вече бе твърде късно и дори да можеше да стигне до нея, в името на Посейдон, нямаше начин да я остави, дори да трябваше да умрат заедно. Той призова силите си и се превърна в мъгла, надявайки се че ще може да премине през щита в тази си форма. Получи се и той премина над главата ѝ и след това се трансформира отново в човешки облик между Ерин и бомбата, като изстреля вода докато се

трансформираше. Макар да знаеше, че е безполезно, той тласна силата на водата към бомбата.

Едва забеляза, когато Джъстис застана до него и добави своята сила... виждаше само тези проклети премигващи цифри. Заедно, те изхвърлиха потоп върху бомбата... измокриха я, наводниха я... без никакъв ефект.

... 6...

Песента на Ерин стана по-силна и около издигнатите ѝ ръце се оформи сребърно сияние. Но бе твърде късно. Твърде късно.

... 4...

Джъстис падна на земята и покри главата си в безсмислен опит да се предпази. В същия миг Ерин изпъна ръце напред и сноп сребриста светлина се спусна от ръцете ѝ към бомбата... покривайки я изцяло, запечатвайки цилиндър около нея... но бе твърде късно, твърде късно.

Джъстис измърмори нещо като:

— По дяволите, искам да кажа на Конлан и Вен някои неща, преди да умра...

Но звука от туптенето на сърцето на Вен заглуши останалите думи.

... 2, 1, 0.

Ослепителната светлина от експлозията почти изгори ретините на Вен, той можеше да усети как пода и стените се тресат, сякаш имаше земетресение. Разтърка очи и се загледа в щита, който все още светеше над и около топлината и светлината, и по някакъв начин... невъзможно, но задържа експлозията.

Вен наблюдаваше с отворена уста, как отломки от взрива се бълскаха в магическата преграда на Ерин и падаха безвредни на земята. Той откъсна поглед от тях и се загледа в Ерин, която стоеше и трепереше. Лицето ѝ бе измъчено и бледо, а ръцете ѝ все още бяха протегнати напред. Докато той се протягаше към нея, тя отпусна ръце до тялото си.

— Това бе малко по-силно, отколкото очаквах — прошепна тя и рухна в ръцете му. Вен я изправи и я задържа в обятията си, докато и двамата трепереха, а той ругаеше яростно на атлански.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита Алексий и се наведе да види останките от бомбата и огромната дупка в пода на Вен.

— Не знаех, че вещиците могат да правят подобни неща — каза Денал с широко отворени очи.

— Тя е по-силна от всяка друга вещица, която съм виждал — каза замислено Джъстис. След това се обърна към Вен и Ерин. — И Калигула е превърнал сестра й. Значи сега имаме една могъща вещица-кръвопиец на страната на лошите. Е, вече съм напълно сигурен, че сме прецакани.

* * *

Ерин се събуди, закопчана с колан на предната седалка на бързо движеща се кола. В мозъка ѝ се заби безмилостно главоболие; използването на магията винаги имаше цена. Особено, когато изгуби контрол в последните три секунди и призова Стихийна магия. Тя прибра спомените в една малка стая в ума си и ги заключи там, решена да се притеснява за тях по-късно. Все още бе жива, Вен също, другото можеше да почака.

Физическата цена все пак трябваше да се плати. Магията не приемаше разписки. Без чекове, без кредит, само в брой на касата. Поставете мозъчните си клетки тук, малка госпожице. За нея магията бе като карнавален викач от ада, който постоянно примамва нищо неподозиращите вещици. *Поиграите си сега и може да спечелите, не се тревожете за цената, няма граници, прекрасни дами!*

Но победителите трябваше да бъдат в баланс с губещите, а магията винаги имаше цена. Вселената на силата бе игра с нулев резултат. Тя не се съмняваше, че в основата на мозъка ѝ се бе стаила мигрена и само чакаше да помръдне дори на сантиметър. Но все пак рискува и леко завъртя глава, за да види кой кара като побъркан.

— Вен — прошепна тя. — Успяхме ли?

Един мускул на челюстта му трепна.

— Да, успяхме. Въпреки, че ти рискува живота си по време нашибания процес.

Овладяната ярост в гласа му я сепна и шиповете в главата ѝ затанцуваха убийствена жега.

— Ругатните са последното средство на необразованите — най-накрая отвърна тя.

Той избухна в смях.

— Това ли е? Това ли всичко, което можеш да измислиш? Рискува живота си, за да хвърлиш магически щит върху бомба и ме критикуваш, че ругая?

Той имаше право. Тя погледна през прозореца към междущатския път, по който се движиха с бясна скорост. Неделя сутрин бе единственото време, в което някой можеше да кара бързо по магистрала номер 5.

— Защо на север? — попита тя.

— Някой луд, зъл и смъртоносен ни откри. Трябваше да се разкараме от мястото преди да пуснат още една ши... скапана бомба по нас. Искам да те заведа в Атлантида, но портала понякога може да бъде... трудно достъпен. Отправили сме се към друга тайна квартира, за да може да си починеш преди да направим опит.

Фактът, че той се опита да обуздае ругаенето си в подобна ситуация, я накара да се усмихне. Но това, че го правеше заради нея, я накара да бъде предпазлива.

— Съжалявам, че си се притеснявал за мен, Вен. Но аз винаги съм била най-умелата в цялото ни събище що се отнася до защитата; веднъж хвърлих временен щит за около час върху хиляди хора на един благотворителен концерт, когато неочаквано заваля. В действителност не изглеждаше много по-различно от това да хвърля щит върху бомба.

Настъпи продължителна тишина, но тя забеляза как големите му ръце стискат волана толкова силно, че кокалчетата му побеляха. Когато най-накрая Вен проговори, гласът му бе груб и неестествен, вероятно от усилието да не ѝ се разкреши.

— Шегуваш ли се с мен? Не си мислила, че да удържиш взрыв на бомба ще е много по-различно от това да удържиш няколко капки дъжд? Да не си пълна идиотка?

Да, помисли си тя. Да, сигурно. Защото погледнах към теб, а след това към бомбата и просто отказах да те оставя да умреш.

Гордостта не ѝ позволи да каже тези думи. Гневът не я остави да замълчи.

— Чуй ме, атланте. Аз притежавам сила. Не съм най-могъщата вешница в света, но имам сила. Стихийната магия избира само най-силните. Не ме подценявай.

— Няма да имам шанс да те подценя, ако си мъртва, Ерин. Ако някога... — той мълкна и издиша дълбоко. — Ако още веднъж опиташ нещо такова, ще те заключа в някоя стая и ще те напляскам.

— Как смееш...

— Ерин — прекъсна я той. — Не искам да гледам как умираш.

Разтърсена от чувството в гласа му, тя се обрна, за да погледне лицето му, но той не откъсваше очи от пътя.

— Почини си, Ерин. Ще пътуваме още един час.

— Но...

— Почини си. Изтощена си. Може да ми зададеш всички въпроси, които желаеш след като стигнем. Сега си в безопасност. Почини си.

Той пусна стереото и нещо оживено и класическо изпълни въздуха. Още една изненада. Очакваше някаква хард рок, метъл или пънк музика от мрачния воин. Тя се отпусна изморено и се облегна назад в кожената седалка. Докато очите ѝ започнаха да се затварят, тя го чу да прочиства гърло.

— И Ерин? Благодаря ти. Действията ти спасиха мъже, които ценя като братя. Въпреки, че не бих рискувал твоя живот заради нашите, знай, че оценявам помощта ти повече, отколкото мога да се отплатя.

Гърлото ѝ се сви и сълзи опариха очите ѝ.

— Как е официалният израз за „Пак заповядай“? — попита тя и се усмихна леко.

Той най-после погледна право в нея и топлината на погледа му се разпростря надълбоко в тялото ѝ, достигайки до нещо, което бе заключила преди много години. Пленена от погледа му, Ерин не можеше да говори, нито да мисли. Не можеше да дишала. Най-накрая той премести очи от нея обратно към пътя.

— Почини си, Ерин. Все още си изтощена от призоваването на тази могъща сила — каза той с дрезгав глас.

— Добре. Но само докато стигнем там, за където сме тръгнали. Тогава искам да разбера всичко, което знаеш за Калигула.

Вен кимна, присветите му очи обещаваха възмездие.

— О, да, първото нещо, което искам да разбера, е, как, по дяволите, са разбрали къде сме. Ако има предател в Атлантида ще изсипя цялата ярост на Посейдон върху задника му.

— Аз ще съм точно до теб и ще ти помагам — измърмори тя докато очите ѝ се затваряха.

Тя едва чу следващите му думи, но те звучаха като: „Само през трупа ми“. Ерин се усмихна.

Точно това искам да избегна, помисли си тя и тъй като вече не можеше да държи очите си отворени, остави ритъма от движението на колата да я унесе в сън.

ГЛАВА 7

Пещерата на Калигула, под Маунт Рейниър

Ужасеният човек се сви в ъгъла. Лицето му бе извърнато от телата на мъртвите му колеги. От отворената му рана капеше кръв, но Калигула се застави да не обръща внимание на изкушаващата миризма. Имаше достатъчно време да пресуши глупака, щом изкопчеше цялата информация от него.

— Закле ми се, че устройството ще е ефективно, Меркел — изръмжа Калигула. — Каза, че имаш години опит с експлозиви, нали така. Нямало начин, някой да оцелее след взрив с подобна сила, така ми обеща.

Той пристъпи по-близо до треперещия мъж, който покри главата си с ръце и изстена.

— Знаеш ли какво се случва с хората, които ме разочароват?

Калигула изрита Меркел в ребрата, но намали удара си в последния момент, за не премине ботушът му през гръденя кош на мъжа. Но вероятно не бе сдържал достатъчно силата си, защото отпуснатото тяло на Меркел се повдигна почти на два метра преди да падне отново на земята. Стенанията му прerasнаха в остър писък от болка.

— Не знам какво се е случило... заклевам се, че бомбата трябваше да избухне — изхленчи Меркел. — Проверих всеки елемент по три пъти.

Новият генерал на Калигула се спусна от мястото си на стената, от където бе наблюдавал разпита. Дракос бе предложил той да се заеме с въпроса, но когато ставаше дума за мъчения, Калигула предпочиташе да взема нещата в свои ръце. Както казваха по негово време, ако искаш някой да бъде убит както трябва, направи го сам.

— Има и друго обяснение, освен провала на този човек — каза Дракос. — Знаем, че атлантите могат да управляват елементите, а също така знаем, че обмисляха съюз с вещиците. Два доста различни вида

магия, които ако се обединят може да са по-могъщи отколкото очакваме.

Калигула се наведе и небрежно вдигна Меркел за гърба на ризата му, докато мъжът не увисна във въздуха. Наклони главата му и го принуди да погледне очите му. Заради болката и страхът бе въпрос само на секунди да проникне в съзнанието му.

— Кажи истината или ще умреш — изръмжа той. — Ти ли си виновен, че бомбата не сработи?

— Не, господарю — отвърна мъжът с равен безжизнен глас. — Знаех, че ще ме убиете, ако ви провала. Бомбата бе в пълна изправност. Приземяването бе идеално. Вещицата я защити от взривяване при удара, но детонацията би трябвало да настъпи щом таймера отброя времето.

Калигула вдигна другата си ръка и погали почти нежно лицето на мъжа. Хората му го боготворяха и бе почти болезнено, когато изгубеше дори един от тях. Ласкателствата бяха негово рождено право, а робската преданост на подчинените му — неговото богатство.

— А вещицата, която е направила заклинанието върху бомбата?

— Убих я както заповядахте, господарю.

— Браво — зарадва се Калигула. — Все пак си свършил добра работа, нали?

За миг в очите на мъжа блесна искрица надежда и Калигула се изкикоти. След това впи зъби във врата на Меркел и го пресуши. Щом приключи, захвърли безжизненото му тялото на земята и внимателно избърса устните си.

— Ужасът им е толкова по-силен, когато им дадеш искрица надежда, не мислиш ли?

Дракос стоеше невъзмутим.

— Учили са ме да не играя с храната си — отбеляза сухо той.

Калигула присви очи и след това избухна в смях.

— Да не си играеш с храната. Брилянтно.

Гласът, който преряза въздуха, бе шокиращ в красотата си. Веселият звук на мрачен ангел, шепнещ думи за кървава смърт.

— Смях? Кажи ми, че не чувам смеха на адмирала ми, когато плановете му се провалиха с гръм и трясък.

Дракос изтръпна, а след това изстена — звук, шокиращо подобен на този, който мъртвият човек бе издал — и дрезгаво произнесе само

една дума. Едно име.

Мрачна и извратена молитва за изкупление, което никога няма да може да се намери.

— Анубиса.

Дракос коленичи на земята и сведе глава докато не докосна пръстта. Калигула остана прав, предизвикателно подлагайки на тест себе си и силата си срещу ненадминатата по сила богиня на нощта.

Анубиса се спусна към тях от високата тъмна част на пещерата. Черната ѝ, дълга до бедрата коса блестеше така, сякаш безброй невидими звезди галеха къдриците ѝ. Белите копринени поли на роклята ѝ, незасегнати от гравитацията или от скоростта на спускането ѝ, се виеха скромно около глазените ѝ. Когато доближи Калигула, напрежението в главата му се засили толкова, че той си помисли, че очите му ще изскочат от орбитите си.

— Наистина ли си готов да жертваш очите си само заради едно жалко предизвикателство? — гласът ѝ цвърчеше по него като киселина и по кожата на ръцете и лицето му се надигнаха мехури. Напрежението в главата му стана непоносимо и той падна на колене зад генерала си.

Смехът ѝ заби иглички в мозъка му, а напрежението продължаваше да се засилва.

— Предаваш се толкова бързо, Калигула? Разочарована съм. Очаквах много повече от най-покварения владетел на Римската империя. Какво се твърдеше, че си казал? Че ти се иска римският народ да има една-единствена шия? — Тя пристъпи по-близо до мястото, където Калигула се бе свил на земята до Дракос. — Изключително подходящо или може би пророческо, не мислиш ли?

Налягането в главата му се увеличи, той стисна зъби и заби пръсти в земята в напразен опит да спре вика си. Но напрежението се увеличаваше и увеличаваше... очите му със сигурност щяха да изскочат от болезнените викове, кънтящи в главата му. Калигула получи внезапно, ужасяващо видение, как очите му се търкалят по земята и най-после се предаде и извика.

Пожертва две хилядолетия на гордост и извика дълго и силно.

Той извика, а тя се разсмя.

И смехът ѝ надигна рояк, черен като древна чума, гърчещи се безцветни личинки, които заизлизаха от земята под него и запълзяха по тялото му. Напрежението в главата му спадна, но той вече не се

притесняваше за очите си. Калигула се претърколи на земята и притисна длани към лицето си, за да го предпази от буболечките, които пируваха с гниещите трупове.

Знаеше, че няма смисъл да се опитва да избяга.

Тя продължаваше да се смее.

— Разочароващ ме, но пък ме забавляваш. Тъй като много малко неща ме радват напоследък, след като тези проклети атланти ме подмамиха да убия Барабас, ще те оставя да живееш — каза тя. Приливът на облекчение, който премина през него бе толкова силен, че той почти пропусна следващите й думи. — Искам малкия брат на Конлан — прошепна тя, прокарвайки един дълъг пръст по бузата си. — Ще взема Отмъщението на краля за себе си.

Калигула седна, принуждавайки се да не се върти, докато личинките пълзяха по тялото му. *Това е само илюзия, това е само илюзия, това е само илюзия* — повтаряше си той.

Тогава те пропълзяха в устата му.

Анубиса се разсмя отново на звука от разкъсващите душата му викове, плесна с ръце и личинките изчезнаха.

Отне му известно време, за да спре да пищи.

— Бях чула, че личинките са твоя лична... слабост — прошепна тя.

Той повдигна очи и се осмели да погледне лицето й, за първи път след пристигането й, знаейки, че не бива да го прави. Но не можеше да устои. Като всеки жалък човек, той незабавно потъна в съблазнителните пламъци на червените й очи, които блестяха като порочни скъпоценности върху бледото й лице. Такава пищна красота бе ужасна, когато се намираше върху лицето на болезнена смърт.

Анубиса го отблъсна с единия си, обут в изтънчена обувка, крак и го събори. Той падна върху Дракос, който продължаваше да стене тихо на земята и най-после привлече вниманието на богинята на вампирите.

— Скъпи Дракос, това ти ли си? Къде беше, когато Барабас се нуждаеше от теб? — попита тя и в гласа й звънна несигурност, каквато Калигула чуваше за първи път. Но тя изчезна толкова бързо, че той се убеди, че е съркал. Не смееше да мисли за това от страх, че тя ще разбере по някакъв начин и ще накара личинките да се върнат.

— Ти или си ненадежден, или си предател, генерал Дракос — изсъска тя и удари свилия се вампир с крака си. Той се извиси на около метър във въздуха и падна върху острите камъни до стената на пещерата, а след това остана да лежи там, неподвижен и мълчалив.

Калигула наблюдава как Анубиса се втурна към Дракос.

— И в двата случая днес е денят на твоята смърт. Предупреждавам те, че краят ти няма да е бърз — извика тя и дивият ѝ, безумен смях се заби като шрапнели от болка и лудост в тъпанчетата на Калигула.

Щом Анубиса се приземи пред него, Дракос най-после вдигна глава от земята и почти — но не напълно — погледна към богинята.

— Не съм предател и мога да го докажа — каза той, а гласът му бе груб и прекършен, каквото щеше да бъде и тялото му след малко. — Мога да ти дам лидера на бунтовниците, Куин.

ГЛАВА 8

Атлантида, дворцовите градини

Ерин стоеше и гледаше запленена ярките цветове на множеството цветя, голяма част, от които не бе виждала никога преди. Тя зави по каменната пътека, идваща от двореца и забеляза тучни, тъмнолилави цветя, които много приличаха на рози — само че всеки цвят бе с размера на голяма чиния. Цветовете израстваха върху храсти с тъмнозелени листа, които заобикаляха малка бяла беседка. Контрастът бе толкова зашеметяващ, че тя усети как я пробожда нов пристъп на болка, защото сестра й Диърди не беше тук, за да го сподели с нея.

Тя се бе измъкнала от невероятната стая, която й бяха предоставили в двореца и намери врата, водеща навън; при свежия въздух и пространството, за което копнееше. Сега стоеше сама, за първи път от няколко часа след като пристигнаха в Атлантида, заобиколена от аромата на каскадата от диви, деликатни и красиви цветя.

— Атлантида — прошепна тя, за да провери как звучи думата. *Атлантида*. Земя, родена от един мит, изгубена в една легенда. И все пак, по някакъв начин тя бе тук. Беше невъзможно, но ето, че бе станало реалност.

Опалите върху пръстите й запяха и я предупредиха за присъствието му, секунди преди многоцветната мъгла да блесне пред нея. Слънчевите лъчи — слънчевите лъчи? — се пречупиха в призми на блестящи диаманти и изведнъж той се появи.

Вен.

— Знаех си, че ще те намеря тук — каза той и се приведе леко.
— Добре ли си?

Тя се вгледа в него, нямайки вяра на топлината, която усети, когато той я доближи. На усещането за сигурност. За дом. Тя не познаваше този мъж, независимо от това, което й казваха пръстените й. И сигурно бе жалко, но не помогаше и това, че той изглеждаше толкова

дяволски добре в бялата си риза и дънки, с чуплива коса, разпусната по раменете му. Всъщност, даже я дразнеше.

Изумрудите ѝ отново запяха, а опалите им пригласяха в синхрон и тя стисна зъби, опитвайки се да спре песента им. *Какво разбираха скъпоценните камъни? Безполезни парчета камък.*

— Добре съм — отвърна тя накрая. — Като изключим факта, че ме бутна в ледените води на остров Уйтби, очаквайки да повярвам, че някакъв магически портал ще ме преведе в митичния изгубен континент Атлантида. А след това ме доведе в двореца подгизнала, с вид на удавен плъх. — Тя го погледна с присвирти очи. — Направо съм страхотно, благодаря, че попита. И как така има слънчеви лъчи тук долу, на не знам колко мили под повърхността?

Той премигна, а след това на лицето му бавно се появи опасна усмивка, която накара сърцето ѝ да затанцува в бесен ритъм.

— Съжалявам за частта с ледената вода и подгизването. Порталът почти винаги ни превежда сухи. Но той си има съзнание и понякога обича да си прави шеги с нас. Във всеки случай брат ми не си пада по церемониалността.

Тя завъртя очи.

— Да, забелязах, че ти премина през портала съвършено сух, въпреки че бе във водата точно до мен. Реших, че е нещо свързано с кралския ти произход. — Да не споменаваме, че тя бе прекалено заета да се бори с реакцията на камъните ѝ към него, за да може да се предпази от водата по някакъв начин.

— Не, довери ми се, порталът няма особен респект към кралските ми гени — каза той със смях. — Последният път почти ме остави да се удавя.

Тя ахна леко.

— Наистина ли? Тогава защо го използваш? Очевидно е, че имаш достатъчно сила или магия, или каквото и да е там, за да намериш друг път до тук.

— Така би си помислила, нали? Но когато си имаш работа с източник на магия, който работи повече от десет хиляди години, понякога спираш да търсиш алтернативи. — Гласът му бе мрачен, а сянката върху лицето му я накара да се зачуди дали това не е разговор, който е водил и преди. Той протегна ръка към нея.

— Ще се разходим ли?

Тя вдигна ръка и изумрудите на пръстените ѝ издадоха оствър и ясен зов. Ерин отдръпна ръката си обратно и отстъпи настрани от него. Той я погледна учудено и свали протегнатата си ръка.

— Каква е тази песен, Ерин? Каква е тази музика, която чувам, когато те докосна или когато съм на път да го направя?

Тя отстъпи още веднъж назад, дори да осъзнаваше, че борбата ѝ е напразна.

Тя се намираше на изгубения континент Атлантида, на мили под повърхността и израза „няма къде да бягаш“ доби съвсем ново значение.

— Кажи ми, Ерин. Кажи ми какво означава да бъдеш певец на скъпоценните камъни?

* * *

Умът на Вен продължаваше да се връща към видението, което имаше, докато бомбата заплашваше да избухне. Странно бе как последното нещо, което се появява в съзнанието на човек, когато тялото му се подготвя всичко да отиде по дяволите, се запечатва в съзнанието му. Във видението, Ерин стоеше точно на това място, близо до беседката, която бе негово скривалище като дете. Сега тя носеше дънки и пулover, вместо синята копринена роба, която...

Умът му изведнъж спря. *Напълно и изцяло... Не отивай там, СПРИ.* Но умът му — или сърцето му? — не се спря и направи връзката, която той не бе видял преди това.

Синя копринена роба. Традиционното сватбено облекло за булките от кралското семейство на Атлантида.

За бога, Посейдон, ако това е представата ти за шега, на мен не ми е смешно.

Когато отвори очи и отпусна челюст, осъзна, че Ерин го наблюдава сякаш вижда нещо странно.

И наистина бе така. Единственият атлант, който цял живот се бе клел, че никога няма да се обвърже само с една жена, изведенъж имаше видения на вещица, облечена в атлантска сватбена рокля. Явно имаше някакъв вид психично разстройство.

— Моментът не е подходящ — измърмори той и поклати глава.

— Моля? Неподходящ момент? За какво? Неподходящ момент да ме издърпат от нормалния ми живот? Добре де, не чак толкова нормален, но достатъчно, че никой да не ме замерва с бомби. — Гласът ѝ се извисява и ставаше все по-писклив с всеки следващ въпрос, и Вен реши, че не само той бе на ръба. Всички те щяха да достигнат до този етап.

Тя пристъпи по-близо, размахвайки пръст към него и почти го мушна в гърдите.

— Неподходящо време да бъда домъкната в Атлантида? Неподходящо време да науча, че сестра ми не е мъртва, а може би е робиня на един от най-злите вампири, който е бил най-поквареният тиранин в историята на човечеството? И че копелето иска и мен?

Той вдигна ръце, сякаш се предаваше, но тя не бе приключила.

— Не ми говори за неподходящото време, става ли, Вен? Просто недей! — Раменете ѝ се отпуснаха, а гласът ѝ секна при последните думи. Изведенъж всички разумни и практични причини, които имаше да държи връзката им стриктно професионална, излетяха от ума му и той искаше да я прегърне. Искаше да я утеши. Да премахне болката от очите ѝ.

Не можеше да измисли нито една причина защо да не я прегърне. Той пристъпи напред и я придърпа в ръцете си, и за един кратък съвършен миг тя се отпусна в тях.

Аромата и усещането за копринената ѝ коса предизвикаха стягане в долната част на тялото му. Той я придърпа към себе си, борейки се със собствените си инстинкти, за да остане нежен. Усещането за чувствените ѝ извики срещу твърдото му тяло предизвиква пожари по кожата му там, където се докосваха телата им. Въпреки че и двамата бяха напълно облечени, това да я държи в ръцете си събуждаше глад и нужда, каквито никога преди не беше изпитвал. Тялото му потрепери леко от прилива на топлина и той затегна прегръдката си, без да може да отрече примитивното желание да я държи в ръцете си, да я заклейми като своя и никога да не я пуска.

Тя ахна тихо и измърмори нещо под носа си, при което той полетя нагоре, далеч от нея и се приземи по гръб върху беседката, останал без дъх. Вгледа се в създадените от магия слънчева светлина и облаци върху купола, докато дишаше трудно и се опитваше да накара дробовете си да му съдействат и да поемат малко кислород.

— Вен! Вен? Добре ли си? Толкова съжалявам! Не знам какво стана. Направих съвсем малко заклинание за преместване и изведенъжти полетя във въздуха. Вен? Вен!

Той се опита да отговори, но само се изкашля. Е, по дяволите, тя със сигурност можеше да изчака отговора му. Претърколи се, приведе се и след това скочи на земята. Приземи се тежко и падна по задник. Преди да може да вкара достатъчно въздух в дробовете си и да изрече порой ругатни, тя се втурна към него.

— О, Вен, толкова съжалявам! — каза тя и падна на колене до него. — Не очаквах... не знаех... част от магията на Атлантида трябва да се е сляла с моята и да е предизвикала нещо като турбо ефект. Толкова съжалявам... добре ли си?

Тя постави ръце на лицето му и се вгледа в него с тези огромни сини очи, пълни с притеснение за него... за него. Толкова дълго време го смятала за най-големия, лош и страшен сред воините на Посейдон, а тази малка нежна, изваяна жена се страхуваше, че тя го е нааранила.

Раздразнението му се изпари. На негово място се появи силно чувство, което не можеше да определи. Изближна от гърдите му и се разпростря из цялото му тяло. Той искаше... искаше... нуждаеше се.

Изведенъж нуждата бе всичко, което съществуваше. Витаеше във въздуха между тях и се вливаше във вените му. И тогава той я целуна.

Постави едната си ръка на кръста ѝ, а с другата обхвана врата ѝ и я извади от равновесие, при което тя падна в скута му и той наведе глава, за да улови устните ѝ със своите. Ерин ахна тихо и той погърчи в устата си. Почувства се така, сякаш бе вкусил желание или молба, сякаш бе уловил част от душата ѝ в своята.

От нея извираше музика и се вливаше в него, а топлината и гостоприемството на устата ѝ бе симфония от желание, дирижирана от маestro. Тя издаде стенещ звук и той се опита да го поеме. Да поеме музиката, да вдиша светлината и магията ѝ в сърцето си, докато продължаваше да я целува и целува.

В името на светлината и водата, о могъщи Посейдон, тя отвръща на целувката му.

За миг целувката се промени от изследваща до собственическа и всяка част от него пищеше от нужда да я сложи да легне в цветята, да разкъса дрехите ѝ и да нахлуе в нея точно там, в градината.

Ципът му със сигурност бе опасно близо до това да остави татуировка върху пениса му от натиска, защото дори само вкусът ѝ го караше да пламти целия. Ад, изпълнен с глад и желание... и изведнъж той осъзна, че тя бе точно като събъдната мечта.

Мечта, която никога не би заслужил.

Като всички мечти, които не би могъл да постигне.

Той отдръпна глава от нейната, дишаше тежко от усилието, което му костваше това да го направи. Ерин се вгледа в него. Сините ѝ очи бяха замъглени от страст, а устните ѝ подути от целувките му и дълбоко в душата му изрева примитивна нужда да я притежава.

Нужда, която никога нямаше да може да задоволи. Той повдигна отпуснатото ѝ тяло от себе си и се подготви да се опита да убеди себе си — да убеди и двама им — че тази целувка никога повече не трябва да се повтаря.

— Ерин, ние не можем...

В този миг между тях премина леден вятър и той дръпна Ерин зад себе си, осъзнавайки какво означава това. Знаейки, кой е това.

— Не, не можете — категорично каза Аларик, докато придобиваше телесна форма. — А ти, певице на скъпоценни камъни, наруши законите на Атлантида. Наказанието на Посейдон за незаконна употреба на магия тук, е смърт.

ГЛАВА 9

Бсе още замаяна от целувките на Вен — от песента на камъните, която се лееше през нея, през двама им — Ерин седна на тревата и се вгледа в мъжа, който току-що бе произнесъл смъртната ѝ присъда. Той беше огромен, като Вен. Висок, с широки рамене и мускули, опъващи черната копринена риза, която му стоеше изключително елегантно. Косата му беше дълга и черна, също като на Вен. Но чертите му бяха съвсем различни. Острите черти на лицето му, аристократичният му нос, високите му скули, всичко издаваше надменна аrogантност. Да не говорим, че цялата работа със смъртното наказание не го караше да изглежда много мил и сладък.

Вен се изправи от земята и застана пред нея толкова бързо, че тя почти не го видя да се движи. В същия миг от гърлото му излезе ужасен звук. Той... *ръмжесе!*

— Докоснеш ли я, ще умреш, жрецо. Приближиш ли се до нея и навредиш ли дори на една частица от нея и избранник на Посейдон или не, ще умреш с писъци — каза Вен и тихият му глас бе много по-заплашителен, отколкото биха били виковете на някой друг мъж.

Ерин тръсна глава, за да разсее странната мъгла, която я бе обзела откакто Вен я докосна. След това се изправи, застана до него и се загледа в двамата мъже.

— Ако ще обсъждате смъртта ми, вероятно може да ме включите в разговора, не мислите ли? — каза тя и отпусна ръце отстрани на тялото си, в случай, че се наложи бързо да призове силите си.

Мъжът, който Вен бе нарекъл жрец, многозначително погледна към ръцете ѝ и ѝ се озъби. Очите му горяха със свиреп изумрудено зелен огън, който шокираше със силата си. Тя не бе виждала друго същество, освен вампир, чиито очи да блестят изцяло като неговите и това обикновено ставаше, точно преди да изяде някой.

— Аз съм Аларик, върховният жрец на Посейдон, певице на скъпоценни камъни, и това е моето царство. Да не си мислиш, че ти, с жалката си земна магия можеш да се изправиш срещу някой като мен

— най-голямата сила, която Атлантида е познавала някога? — Въпреки, цялата аrogантност на думите му, в гласа му не се усещаше такава, а само спокойната сигурност на някой, който знае какво струва.

Тя погледна към Вен, който се мушна между тях и застана така, че я закри изцяло от погледа на жреца.

— Можеш да се отдръпнеш, Вен. Аз съм вещица от девето ниво на Сиатълския Светлинен кръг и вероятно мога да се справя сама. — Тя се опита да звучи непринудено. — Той няма да ме покоси точно тук, нали? — Нито един от мъжете дори не я погледна и тя изгуби кураж. — Ъмм, нали?

Някъде зад нея ѝ отвърна женски глас.

— Не, той със сигурност няма да го направи.

Ерин се завъртя и видя висока, бледа жена с червеникаво руса коса, която вървеше към тях. Жената ѝ се усмихна, но усмивката не достигна до очите ѝ. След това погледна към Аларик и въздъхна.

— Аларик, моля те, спри да плашиш гостенката ни. Нямаш ли никаква супер секретна работа, която да свързиш за Посейдон?

Ерин се обърна да види как страшният, заплашващ със смърт мъж ще реагира на това да се шегуват с него или дали въобще е разбрал какво става. На устните на Аларик трепна лека усмивка и той се поклони на жената, която стигна до Ерин.

— Както желаете, моя бъдеща кралице — каза той и суповите му черти се смекчиха за малко, преди отново да се обърне към Ерин и Вен и отново да направи онова нещо със светещите очи.

Което, честно казано, му се получаваше, защото ме плаши до смърт, помисли си Ерин.

— Вероятно ще се въздържи от използването на земната си магия тук в Атлантида, поне докато не успеем да обсъдим как да я контролираме задоволително. Теб може и да не те интересува, че причиняваш отзук из Седемте острова със стихийната си магия...

— Не! — каза тя, твърде ужасена от това, което може да е предизвикала, за да се притеснява, че го прекъсва. — Стихийна магия? Призовала съм Стихийната магия, без да го осъзная? Толкова съжалявам. Никога не съм мислила... не ми е хрумвало, че...

Аларик я спря на средата на бръщолевенето ѝ, хвана брадичката ѝ и се вгледа в очите ѝ. Вен се засили да го спре, издавайки отново онези странни ръмжащи звуци, но Ерин вдигна ръка.

— Не, Вен. Нека да погледне. Може би ще види, че никога не съм възнамерявала да нараня някого. Особено теб.

Очите на Аларик заблестяха толкова силно, че тя бе сигурна, че кожата ѝ ще изгори, но след като потрепери за миг, Ерин се вгледа в него, падайки, потапяйки се, понасяйки се надолу по спиралата към черните водовъртещи в центъра на очите му.

Сигурно човек се чувства така, когато е под въздействието на някой вампир, помисли си тя и изведнъж той я освободи. Ерин залитна и почти падна, но Вен я хвана.

— Тя няма зли намерения — каза Аларик и вдигна глава, за да прикове острия си поглед във Вен. След това отново погледна към Ерин, но сиянието на очите му бе избледняло и зеленото изглеждаше почти човешко.

Почти.

— Надявам се, че ще ми разкажеш повече за тази Стихийна магия. Макар че научих нещо от страховете ти за Вен, които пазиш на повърхността на ума си, ще ми се да науча повече за това, как такава могъща магия може да бъде предизвикана от някой толкова млад. — Той кимна към нея, а след това се поклони отново на другата жена.

Най-накрая се обърна към Вен.

— Ролята ти по рождение и извоювана в битки, е да бъдеш Отмъщението на краля, приятелю. Обмисли добре как чувствата ти към певицата на скъпоценни камъни ще попречат на отговорностите ти преди да продължиш по този път.

Вен пристъпи към жреца.

— Ти си бил и си оставаш мой приятел, Аларик. Но те предупреждавам. Ако още веднъж заплашиш Ерин, ще изсипя цялата си сила върху теб.

— Хей! Аз не съм толкова безпомощна — каза Ерин възмутено, но бъдещата кралица постави ръка върху нейната и поклати глава.

Аларик и Вен въобще не я погледнаха, все още заети с някаква напрегната безгласна комуникация. Най-накрая Аларик кимна.

— Значи така. Имах своите опасения, когато видях пламъка на Посейдон в очите ти. Трябва да обсъдим това на военния съвет преди да продължиш да помагаш на вещиците срещу Калигула. Тя може да бъде фаталната ти слабост.

На Ерин ѝ омръзна да говорят за нея сякаш не беше там. Тя отблъсна ръката на жената и се запъти напред, за да се изправи пред Аларик.

— Какво е пламъкът на Посейдон? И ако ще обсъждате нещо, което се отнася до Калигула и съюза ни, трябва да си дяволски сигурен, че и аз ще бъда част от военния ви съвет.

Тих шум накара и тримата да се обърнат и да видят кралицата, преведена на две от болка, притисната ръце към корема си.

— Аларик, Вен, моля ви... моля ви помогнете ми — извика тя.
— Нещо не е наред. Усещам го. Нещо не е наред с бебето.

Още преди тя да довърши изречението, Вен я бе вдигнал на ръце.

— Шшт, лейди Райли — прошепна той в косата ѝ. — Шшт, скъпа моя. Всичко ще е наред. Девиците от храма ще помогнат на теб и бебето.

Той хвърли поглед към Аларик и Ерин.

— Моля те, доведи Ерин до Храма на нереидите, Аларик — с тези думи той се извиси във въздуха, превърна се в мъгла около Райли и сякаш многоцветен бързо движещ се облак я отнесе надалеч от тях.

Ерин ахна при тази гледка.

— Толкова е красиво, когато той... — тя спря по средата на думите си и тръсна глава при неуместните си мисли, след това погледна към жреца, чийто присвiti очи ѝ разкриха, че той бе ужасно загрижен за Райли. — Тя ще се оправи ли? А бебето? — Една ужасяваща мисъл премина през съзнанието ѝ и тя помисли, че може да повърне всичката онази океанска вода, която бе погълнала преди няколко часа. — Аз не съм... аз не съм причинила това с магията си, нали?

Той поклати глава и суворият му поглед се смекчи за кратко.

— Не, не си, макар да съм убеден от нещата, които разкрих за характера ти, че ще се тревожиш за това. Райли има тежка бременност и въпреки цялата сила, която притежавам, аз съм безпомощен да ѝ помогна да се оправи.

Тя имаше усещането, че той не възнамеряваше да ѝ споделя толкова, защото чертите на лицето му станаха още по-остри, щом стисна челюст.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита тя, знаейки, че ако могъщият, върховен жрец на Посейдон не може да поправи това, тя

нямаше какво толкова да стори.

Той поне не се изсмя в лицето ѝ. Само поклати глава и затвори очи, сякаш за да не може тя да види болката му.

— Не, няма... — каза той, но изведнъж очите му се отвориха. — Почакай, може би има нещо. В историята на Храма на нереидите... ти си певица на скъпоценни камъни...

— Какво? Първо ръководителите на сбогището ми казаха, че съм певица на скъпоценни камъни, но те не знаеха нищо повече. Аз съм от части фея и може би дори от части атлант. Но какво означава това? Какво съм аз?

Без да обръща внимание на въпросите ѝ, той сграбчи ръката ѝ и каза:

— Дръж се! — След това я понесе във въздуха, точно както Вен бе направил с Райли. Ерин извика силно от изненада и сграбчи врата му с все сила. Но вместо да я пренесе под формата на мъгла, Аларик направи някаква страна атлантска магия за пренасяне. И само две секунди по-късно те бяха на земята пред бял мраморен храм, инкрустиран с нефрит, сапфири и аметисти и Ерин отново се опита да задържи съдържанието на стомаха си, а не да повърне върху чистата морава. До нея достигна звукова вълна, която идваше от храма. Отначало неуверено, а след това всеобхващащо.

— Ox! — извика тя, когато го усети с прилив на чиста и ярка като диамант радост. Усети го. Музиката от камъните се рееше в нея и през нея и тя го почувства, преживя го. Беше едно с мелодията и богатата могъща симфония от камъните, която изпълваше душата ѝ.

Тя стоеше там, докато музиката звучеше през костите, кръвта и мускулите ѝ и за първи път, откакто бе малко момиче в ръцете на майка си, Ерин отвори уста и запя.

* * *

Високата, звънлива мелодия на песента се рееше из приветливата приемна стая на храма и Вен се обърна към входа — към източника на песента — и се запъти към него, все още носейки Райли на ръце. Главната девица на богинята — нереида, Мари, която бе клекнала до

постелята, където Вен щеше да постави Райли, се сепна и изпусна каната с вода.

Тя я остави там и се изправи, за да последва Вен до входа, но той не можеше да каже дали някоя от другите девици ги бе последвала. Очите му се напрягаха да видят нотите на музиката, която предположи, че трябва да са изписани със златни букви във въздуха на храма. Един толкова непоносимо прекрасен звук не бе възможно да е единствено нематериален; нито един дар с подобна безмерна грация не можеше да изчезне с дъха на певеца.

Мари проговори близо до дясната му страна, където Райли почиваше на свивката на ръката му, а гласът ѝ бе тих и изпълнен с благоговение:

— Легендата за певицата на скъпоценни камъни на нереидите. Тя се завърна при нас.

Вен не отвърна — не можеше да отвърне. Той последва музиката като омагьосан, сякаш мелодията го зовеше.

Зовеше го към покой. Към изцеление.

Той стигна до най-горното от трите широки стъпала. *Трябва да достигна до музиката, трябва да я докосна, трябва...*

Но тя бе музиката. Ерин стоеше с ръце, вдигнати към небето и глава, отпусната назад. Около тялото ѝ трептеше сребристата светлина и се извисяваше от ръцете ѝ, докато мелодията на песента се лееше от гърлото ѝ. Тя пееше песен без думи за любов, загуба и завръщане у дома. Тя пееше и по някакъв начин дълбоко в душата си Вен знаеше, че песента ѝ е целебна.

Целебна.

Райли.

Той погледна към бледото безизразно лице и неподвижното ѝ тяло, което почиваше в ръцете му. Бе изпаднала в безсъзнание още откакто пристигнаха в храма.

Вен не помисли, нито се притесни или почуди. Просто реши да действа. С един подскок прелетя от входа на храма до долното стъпало на външните стълби. С още един отскок застана пред Ерин и постави безценнния си товар на земята в краката ѝ. Коленичейки пред нея, той обърна лице със смиренна молитва към Ерин — към певицата на скъпоценни камъни от легендата, която по някакъв начин стигна до сърцето му с песента си — и изрече само две думи:

— Моля те.

Песента продължи да се излива от устните ѝ, но тя бавно сведе глава, за да го погледне. В сините ѝ очи бушуваше необузданост с изгаряща сила, а лицето ѝ беше като сияещ мрамор. Изведнъж тя приличаше повече на богиня, отколкото на вещица: ужасяваща, красива и безмилостна. Ерин погледна към него и продължи да пее.

Той се опита отново да достигне до нежността и човечността, погребани под твърдостта на живия скъпоценен камък, в който се бе превърнала тя. Опита отново, защото обичаше Райли като сестра. Обичаше нея и детето ѝ повече от собствения си живот. Опита отново, защото част от душата му настояваше да го направи.

— Ерин — каза той, чудейки се как гласът на един воин може да бъде чут през песента, чиято изящност можеше да се сравнява с тази на звездите в ношното небе. — Ерин, моля те. Тя умира.

Бавно, много бавно Ерин коленичи, докато лицето ѝ не застана на педя от корема на Райли и след това постави ръце точно на мястото, където растеше малкото бебе. От устата ѝ и от аурата, която обгръщаше нея и Райли се разля сребристата светлина. Някъде в далечината Вен дочу Аларик да вика или може би Конлан, но не го бе грижа. Единственото, което имаше значение, бе светлината, горяща в пламенните сини очи на Ерин.

Тя пееше на Райли и нейното бебе и всичко продължи едва няколко секунди. Или може би продължи, докато се раждаше нова вселена. Но след малко — след хилядолетие — тя най-накрая спря да пее. Вен мигновено се отпусна, сякаш все още туптящото му сърце бе изтръгнато от тялото му и гърлото го болеше от загубата на песента ѝ.

Ерин протегна ръка и докосна лицето му.

— О, Вен — започна тя, но очите ѝ се завъртяха и тя залитна напред.

Той я хвана и я вдигна на ръце, преди да падне върху Райли, а след това докосна челото ѝ с устни.

— Моля те — каза той, но този път го каза по съвсем различна причина, която самият той не разбираше напълно.

На земята до него Райли се надигна и седна. Тя усмихна се и протегна, а очите и страните ѝ сияха от здраве и жизненост.

— Уay, от месеци не съм се чувствала толкова добре. Какво стана?

Аларик и Конлан се втурнаха към Райли, а Мари бе по петите им. Всички те задаваха въпроси на Вен, но той не им обърна внимание и се запъти към вътрешната част на храма, където нито един мъж не бе допускан. Девиците от храма винаги говореха за Пещерата на скъпоценните камъни и по някакъв начин, той знаеше, че Ерин се нуждаеше точно от това място.

Вен повдигна главата ѝ докато вървеше и когато докосна пулса ѝ с устни, усети как той се забавя...

Забавя...

Spira.

Почти заслепен от огъня в очите си, той за малко да пропусне скрития вход, но Мари застана пред него, като издърпа гоблена настриани от мраморната стена и му посочи да я следва.

— Ето тук, лорд Венджънс. Доведете певицата на скъпоценни камъни у дома и ние ще се погрижим да я излекуваме за вас.

Докато я следваше в осветения от свещи коридор, той се молеше на Посейдон по-горещо от всяка година.

Тя го направи за Райли и за наследника на трона. Моля те, спаси я заради тях. Спаси я заради мен.

Но единственият отговор бе звука от стъпките му по каменния под и този от разрушаването на стените в душата му, които се разбиваха в каменното му сърце.

ГЛАВА 10

Пещерата на Калигула, в подножието на Маунт Рейниър

Звук, какъвто Калигула не беше чувал никога през двете хилядолетия на съществуването си, се разнесе из пещерата, печален, тъжен и приличащ на погребална песен. Погребален зов, известяващ собствената му предстояща смърт.

Вибрациите от необхватния шум кънтяха през каменната стена и песъчливия под. Вампирите от кръвното му потомство, които се бяха прибрали да спят, за да избягат от зората, започнаха да пищят и да се разпръскват от различни високи скални места, като се строполяваха на пода и се блъскаха един в друг в панически хаос.

— Достатъчно! — извика той с толкова сила в гласа си, че прокънтя из пещерата и преряза глупавите бръщолевения на неживите му слуги. Но силата му бе незначителна, сравнена с дълбочината и резонанса от звука, който продължаваше да звъни като камбана на портите на ада, сякаш призоваваше прокълнатите.

Той сложи ръце върху ушите си и извика на единственото същество под негово командване, на което можеше да се разчита да действа с достойнство и разум.

— Дракос!

— Да, адмирале мой? — гласът дойде някъде високо зад него и накара Калигула да се завърти и погледне нагоре, болезнено осъзнавайки, че ако Дракос бе враг, той можеше да е в много сериозна опасност. Тази мисъл предизвика предупредително звънене в ума му, което нямаше нищо общо с все още носещия се звук в пещерата.

— Какъв е този шум? — извика той на Дракос, въпреки че генералът бе само на две крачки от него.

Дракос не показваше ни най-малко, че ужасяващата какофония го смущава. Това също притесняваше Калигула.

— Нямам никаква идея — отвърна Дракос. — Да проуча ли...

Звукът спря рязко, сякаш някаква гигантска ръка го бе заглушила. Калигула дори не искаше да мисли, какво същество може

да притежава силата да спре подобен шум. Той беше оставил съзнанието си да се носи прекалено свободно след унизителния инцидент с Анубиса и въображаемите насекоми.

Проклета да е. Сякаш богинята на нощта и хаоса може да бъде прокълната. Тази идея е много окуражаваща.

Шегата му за нейна сметка го успокои донякъде и той вдигна глава.

— Да, искам да разследваш какво става. Също така искам да ми докладваш за напредъка ти. Къде е Куин? Твърдеше, че можеш да я доведеш при мен — каза той, без да намесва името на Анубиса в разговора. Говореше се, че дори само споменаването на името ѝ привлича вниманието ѝ, а той не искаше скоро да бъде на нейната мушка.

— Работя по въпроса, господарю. Тя е... неуловима — каза Дракос.

— Не искам да слушам извинения — изръмжа Калигула. — Ще ми я доведеш или ще си понесеш последствията. Как се развива другия план за залавянето на атланта? Сега, като знаем, че Ану... богинята не желае смъртта му, не може да си позволим повече зле планирани бомбени атентати.

— Знаем, че са се съюзили със сбوريщето на Сиатълския Светлинен кръг, господарю. Смятаме да използваме сестрите от сбوريщето като примамка, за да пленим брата на Конлан за... нея. И изглежда, че той е привлечен от жената, която търсите, което само ще ни е от полза.

Калигула се усмихна при мисълта за жената и бе доволен, че генералът му не се опитва да прехвърли вината си върху някой друг. Въпреки че в действителност бомбата бе идея на Калигула, един добър генерал трябваше да има собствена стратегия, а не просто да следва заповеди.

— Примамка? Дали атлантите ще бъдат достатъчно загрижени за ято гъски, за да пожертвват брата на наследника на трона, без значение каква благородна глупост се опита да направи той в името на тази жена?

Гласът, който преряза тъмнината, бе изпълнен с презрение.

— Това така наречено ято гъски почти те унищожи преди десет години, господарю мой. И аз ще съм щастлива да им помогна да

отрежат нещастната ти глава.

Дракос отстъпи назад, сякаш да се отдръпне от семейна кавга.
Умен вампир.

— Диърди, любов моя — измърка Калигула към русата вампирка, която се носеше към земята между него и Дракос. — Колко е приятно отново да чуя melodичния звук на гласа ти. Толкова рядко те виждам напоследък.

Тя се изплю в краката му.

— Бих се оставила да умра от глад, ако бе възможно и ти го знаеш много добре. Но ме следиш всеки миг, всяка секунда от нощта.

Тя погледна към Дракос и бе изненадваща, че презрението в думите и погледа ѝ не го изпепелиха на място.

— Виждам, че си намерил нов слуга, който да следва императорските ти заповеди.

— Въпреки че това би било прекрасно, Дракос има работа за вършене, скъпа моя. Може би ще желаеш да прекараш почивката си с мен днес? — Калигула протегна ръка към нея, знаейки, че тя няма да я поеме.

Знаейки, че някой ден скоро ще я пречупи. И щеше да използва единствената ѝ оцеляла сестра, за да го направи. И преди го бяха обвинявали във вманиачаване, но всичко бледнееше пред желанието му да подчини Диърди.

— По-скоро ще те видя мъртъв и гниещ в ада, Калигула, преди дори да хвана ръката ти доброволно — изсъска тя към него и отскочи поне два метра назад.

— Може би, скъпа. Може би. Но има много начини, по които да гниеш в ада и ти може да се присъединиш към мен.

Той се изстреля нагоре в пещерата при една ниша близо до тавана, където щеше да прекара почивката си и да дочака нощта. Много могъщи защити го предпазваха докато спеше. Той ги беше изprobвал преди да изсмуче живота от изплашената вещица, която ги бе направила. Поглеждайки надолу към генерала си, който стоеше срещу упоритата му невяста, той извика една последна заповед, преди да се оттегли към тъмнината на мъртвешкия сън.

— Напредък, Дракос. Искам напредък или ще си намеря генерал, който да го постигне.

ГЛАВА 11

*Пещерата на скъпоценните камъни под Храма на нереидите,
Атлантида*

Мари поведе Вен по древните каменни стъпала, изглаждани в продължение на хиляди години от нозете на девици. Странно, че част от ума му беше заета със стъпалата, дявол го взел, докато носеше Ерин в ръцете си, а тя умираше или вече бе мъртва.

Още по-странно беше, че другата част от ума му крещеше в ужасяваща агония, че не би преживял смъртта на жена, която бе познавал само за една мимолетна гънка във вълните на времето. Мъката се надигаше в стомаха му, в гърдите му и напираше в гърлото. Той изрева от болка и гняв, докато следваше главната девица надолу в тъмнината.

Мари беше няколко стъпки по-напред от него и спря на място, стресната от звука, но щом видя лицето му, просто кимна и продължи по коридора, вече по-бързо.

Въпреки че слизаха към сърцевината на Храма на нереидите, Вен отправи молитва към Посейдон:

„Не бива да умира. Не зная защо, но за мен тя стана по-важна от самия ми живот. Посейдон, вричам ти се в служба и ти отдавам честта си. Моля те, помилвай тази жена заради мен!“

Мари зави рязко и Вен можеше за миг да се надява, че сестрата на Бастиян също като брат си разбира от тази работа. Той я последва зад завоя на стената и спря рязко при гледката на огромен, светещ скъпоценен камък — скъпоценен камък, в който Мари влезе.

— Това е естествен скален мехур и е центърът на Храма на нереидите. Тук е било положено „Сърцето на нереидата“ преди Катализма — обясни Мари. — Дедите са записали, че Пещерата на

скъпоценните камъни е естествен възстановяващ и зареждащ извор за певици на скъпоценности.

Тя посочи приста дървена маса, поставена в средата на овалното помещение. С пет-шест крачки той стигна до масата и веднага положи отпуснатото тяло на Ерин върху нея. Мари взе една зелена копринена възглавница някъде от пода и я пълзна под главата ѝ, докато Вен бавно я поставяше върху масата.

Той огледа помещението и забеляза, че е пълно със скъпоценни камъни, разпределени внимателно из него, пришити върху копринените възглавници, пръснати наоколо, и дори инкрустирани в основата на дървената маса. Стените на самия скален мехур бяха от искрящ виолетов камък, който блестеше от всички страни. Вен отметна косата от лицето на Ерин и се обърна към Мари:

— Направи нещо!

Изпадаше в отчаяние от вида на застиналото ѝ бледо лице. Мари отвори уста да му отвърне, самата тя объркана и измъчена.

Тогава засвири музиката.

От самите стени се откъсна една чиста, дива нота. После към нея се прибави хор от други ноти, които летяха към тях от всички страни. Скоро музиката извираше от пода и тавана и през всяка молекула от въздуха в помещението. Хорът се превърна в симфония — оркестър от поразително красива музика. Вен стоеше, хванал ръцете на Ерин и отправяше гневни молитви към безсърдечни богове.

Музиката преливаше в светлина, а светлината — в музика, докато двете престанаха да се различават. Сребристата светлина, с която Ерин бе обляла Райли и бебето, се увеличи хилядократно в тесния скален мехур. С една малка част от мозъка си Вен регистрира, че Мари се е свлякла на пода и коленичила от другата страна на масата.

Необузданата музика преминаваше през Вен, докато песента проникваше в клетките му. Той виждаше музиката, чуваше светлината, усещаше как ритъмът тупти в тялото на Ерин. А под и над, и около всичко това, чуваше паралелно тънък глас да звънти в съзнанието и ушите му, който притежаваше крехка сила.

— Тъкмо се върна при мен, певице на скъпоценни камъни. Няма да те пусна толкова лесно.

С тези думи музиката се извиси до безсловесно тържество на звук и светлина. Тялото на Ерин започна да сияе, докато не засвети толкова ярко, че Вен трябваше да затвори очи. Помоли се за вяра — за способността да намери зрънце вяра вувредената си душа.

И най-сетне — най-сетне — успя да я открие.

*На теб я давам, Посейдоне, и на тебе, богинъ на нереидите.
Оставям я във вашите ръце. Моля само, ако я задържите, да вземете
и нищожната ми душа!*

Ослепителната светлина, туптяща в затворените му клепачи, внезапно изчезна. В същия миг спря и музиката. Той примигна и отвори наслъзени очи, озовал се в тъмнина, осветена единствено от пръснатите проблясъци на безбройните камъни. Отне му известно време да свикне с промяната, но преди да може да види Ерин, той усети как ръката ѝ стиска неговата и молитвата в душата му стана благодарствена.

— Благодаря ви — промълви с усилия. — Благодаря и на двамата, че спасихте тази храбра жена за мен.

Ерин вдигна поглед към него и очите ѝ засияха по-ярко от скъпоценните камъни в скалния мехур.

— Чу ли? Чу ли музиката? — пое си дълбоко въздух тя.

На лицето ѝ бе изписан възторг, сякаш все още чуваше песента на скъпоценните камъни да се извисява из стаята и чувствата ѝ.

Тя стисна ръката му.

— Вен, чух песента ти — усмихна се, а очите ѝ бяха пълни с благоговение и почуда. — Чух песента на душата ти.

Преди да успее да ѝ отговори, тя потъна в обикновен сън. Гърдите ѝ се надигаха и спускаха. Той притисна устни към силния пулс отстрани на врата ѝ и повтори единствената дума, която намираше, за да изрази огромната благодарност в сърцето си:

— Благодаря. Благодаря.

Ерин изплува от сън, в който и се привиждаха диамантени огърлици, огромен лъскав рубин и жени в ризници, прилични на рибени люспи, които се биеха с мечове. Тя се мъчеше да избяга от това, което съзнанието ѝ разпознаваше като илюзия. Да отвори клепачи ѝ струваше едва ли не повече сили, отколкото имаше, а тялото ѝ сякаш беше прегазено от камион. Болеше я на места, където дори не бе подозирала, че може да боли.

Най-сетне се насили да отвори очи и лицето на Вен изпълни погледа ѝ. Синьо-зелените пламъчета се бяха върнали в черните му очи и светеха по-ярко, отколкото тя си спомняше преди. Но вместо да я стресне, това я накара да въздъхне от облекчение.

— Ти си тук — прошепна и се опита да вдигне ръце към него.

— Никога няма да те оставя — отвърна той дрезгаво, като внимателно я вдигна и притисна толкова силно, че тялото ѝ се възпротиви от болка.

— Ох! Вен, по-леко, става ли? — помоли тя, като вдигна ръка да докосне косата му. Тъмните копринени вълни преминаха през пръстите ѝ и ръката ѝ отново падна до тялото.

Той поотпусна прегръдката и я взе цялата в скута си, като не можеше да спре да я гали по дължината на гърба и ръцете.

— Жива си — промълви, — върна се при мен.

Тя примигна.

— Жива ли? Върнала съм се? Къде съм ходила?

— Отвъд дверите на смъртта, за да изцериш моята любима и нашето дете — отговори непознат глас.

Ерин рязко извърна глава, внезапно осъзнала, че седи в скута на Вен и двамата не са сами. Лицето ѝ почервения, докато оглеждаше малката тълпа, събрала се в ярко осветеното, отворено помещение. До стените се бяха наредили жени в нефритенозелени роби, а зад двойката, застанала пред Вен и Ерин, стояха в полукръг мъже, които явно бяха воини.

Мъжът, който бе проговорил, коленичи пред нея, без да пуска ръката на червенокосата жена.

— Райли — обърна се към нея Ерин, спомняйки си, — добре ли си? А бебето...

Коленичилият вдигна очи към нея. Беше облечен с проста, но елегантна бяла риза и тъмен панталон и поразително приличаше на Вен. Сигурно беше брат му, Конлан. Но очите му нямаха синьото сияние в зеницата. Вместо това съдържаха повече болка, отколкото Ерин можеше да понесе да види. Болка и още нещо.

Може би благодарност.

— Добре сме, Ерин. И двамата сме добре, благодарение на теб. Не знам как да ти се отблагодаря — изрече Райли.

Беше вярно; сивкавата ѝ, нездрава бледност беше изчезнала и кожата ѝ лъщеше от здраве.

— Каквото пожелаеш — започна мъжът, който трябваше да е Конлан, — каквото и да поискаш, ще го имаш, включително дял от кралските богатства или земи и благородническа титла тук, в Атлантида.

Воините зад тях — Ерин разпозна Алексий и Денал сред тях, но не и синьокосия, Джъстис — коленичиха едновременно като по команда и сведоха глави.

— Обричаме ти живота си — извика Денал и Ерин започна сериозно да се тревожи.

— Добре, Вен, остави ме да стана. Много ми е неудобно да седя в ската ти — прошепна тя в ухото му и се изправи до седнало положение.

Силите ѝ бавно се възвръщаха и тя успя да се надигне, макар че трябваше да изгледа Вен свирепо, за да я пусне.

Коленичи пред Конлан и Райли.

— И така, аз нищо не знам за дворцовия етикет, но ми се струва, че трябва да коленича или да се кланям, или да правя реверанси, само дето не знам как се прави реверанс, така че бихте ли станали, моля? Много ми е трудно и нямам представа какво се е случило, нито дори как съм помогнала на Райли, така че съм страшно объркана.

Мъжът се изправи и пое ръката ѝ, издърпвайки я към него.

— Аз съм Конлан, първороден принц на Атлантида, скоро ще стана крал и владетел на Седемте острова. Вричам ти се във вярна служба в замяна на дара на изцелението, който поднесе на семейството ми — обяви той и чистата искреност в гласа му уби и най-малкия импулс на усмивка, която думите му бяха породили у Ерин. Не всеки ден първороден принц ти се вричаше в разни неща.

Внезапно си спомни, че той не е единственият принц в залата и хвърли поглед на Вен, а страните ѝ отново пламнаха. Така значи. Щеше да стане доста объркано.

Усмихна се колебливо на Райли, която бе сложила ръка върху леката издутина на корема си.

— Радвам се, че съм била от полза. Не съм сигурна какво точно съм направила, но се радвам, че съм помогнала на вас и на бебето.

С две крачки Райли прекоси разстоянието между тях и я обгърна в задушаваща прегръдка.

— Благодаря ти, Ерин. Нямам думи да опиша... — думите ѝ загълхнаха и тя отстъпи назад, но не свали ръцете си от раменете на Ерин. Вместо това впери в нея тъмносиния си поглед. Не видя вихушки или сияние, както се случваше при погледа на Вен или Аларик, затова Ерин зачака, предпазливо, но без страх.

— Какво? — попита накрая.

— Толкова болка — прошепна Райли. — Без да има кой да те прегърне или утеши всичките тези години. Семейството ти... майка ти... Ерин, най-дълбоките ми съчувствия.

Ерин рязко се отдръпна от нея, разбрала, че Райли невъзмутимо чете най-мъчителните ѝ спомени, сякаш са заглавната страница на някой таблоид.

— Как смееш? — кресна тя. — Може и да си никаква атлантидска кралска особа, но това не ти дава право да ровиш в ума ми!

Вен обгърна Ерин и усещането на топлото му тяло върху гърба ѝ я утеши донякъде, докато думите на Райли не изскочиха отново в паметта и. *Без да има кой да те прегърне*. Тя се стегна и се отдръпна от него.

Конлан заговори, но Райли сложи ръка върху неговата:

— Не, права е. Ерин, много съжалявам. Не съм никаква особа все още, тоест сгодена съм за принца, но... както и да е, това не е важно — тя прехапа устни. — Аз съм *акнаша*, както се казва в Атлантида, което означава емоционален емпат. Когато докосна някого и под повърхността има такива силни чувства, те ме бълсват в лицето, така да се каже. Освен това не вдигнах щита, преди да те докосна. Но както и да е, ужасно съжалявам.

Както беше станало и с Конлан, в гласа ѝ имаше толкова искреност, че на Ерин ѝ бе трудно да продължава да се сърди. Особено след като беше изтощена дотам, че се чудеше колко още ще издържи на краката си.

— Не, няма нищо... Не трябваше да ти се сопвам така, за бебето сигурно не е добре да чува силни гласове — отвърна тя със слаба усмивка.

Вен се разсмя и я прегърна, така че тя усети тембъра на смеха му върху врата си.

— Ако това е вярно, ще трябва да му набавим тапи за уши, за да издържи още няколко месеца с тази банда — заяви той.

Денал се беше преместил близо до Райли и му отвърна ухилен:

— Да не говорим за ужасните стари филми, които гледате с Райли. Ако бебето изглежда като Бела Лугоши^[1] или Винсънт Прайс^[2], ще знаем кой е виновен.

Райли потръпна, но се усмихваше.

— Бебето ми няма как да изглежда като звезда от стар филм на ужасите. Ще прилича на баща си.

Конлан я прегърна през кръста и двамата се погледнаха с дълбока любов и надежда, които пронизаха Ерин в гърдите. Копнеж, че някой мъж някога ще гледа и нея по този начин.

Споменът за лицето на Вен, когато се събуджаше, мина през съзнанието й, но тя го потуши. Нямаше време да мисли за копнежи и погледи, или за други неща, започващи с буквите „Л-Ю“. Внезапно изтощението й я бълсна безмилостно и помещението се завъртя пред очите й в налудничав калейдоскоп от светлина и цвят. Тя се облегна на Вен, за да не падне. Той веднага я улови в ръцете си и продължи да я държи, сякаш бе дете.

Или някого, за когото го бе грижа.

Във всеки случай, тя бе твърде уморена, за да размишлява върху това.

— Ерин трябва да си почине. Утре сутринта няма да е късно да обсъдим следващия си ход — каза Вен на брат си.

Конлан кимна.

— Райли също трябва да си почине. Да вървим към двореца и ще се съберем отново сутринта.

Ерин се прозина слабо и се усмихна на Райли:

— Винаги ли правят така, бият се в гърдите?

Райли се засмя, когато мъжът й я вдигна на ръце.

— О, съвсем не. Понякога е по-зле. Почакай да стигнем до скачането по дърветата с лиани.

Ерин се разсмя с глас, а Вен й изръмжа тихо и тръгна да излиза от храма. Тя чу объркания Денал зад себе си:

— За какво скачане по дърветата говори?

Ерин се ухили на Вен и на мрачното му лице се появи сянка на усмивка. След това направи номера с блещукането и я отнесе до двореца, а тя избута всички мисли за мисии, вампири и пеене на скъпоценни камъни от ума си, само за тези няколко безценни мига, и полетя във въздуха като принцеса от приказките, наслаждавайки се на всеки миг.

---

[1] Бела Лугоши (1882–1956 г.) е американски актьор от унгарски произход, най-известен с ролята си на граф Дракула във филма от 1931 г. — Б.пр. ↑

[2] Винсънт Прайс (1911–1993 г.) е известен американски актьор, който играе във филми на ужасите. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Дворецът, Атлантида

Вен седеше до леглото на Ерин, в стола, който беше довлякъл от другия край на стаята, и я гледаше как спи. Светлината на атлантската луна бродираше сребърни дантели по деликатните ѝ черти. Бе стоял тук с часове, след като почти обезглави Конлан, задето бе предложил да я остави за малко, за да си почине.

Пръстите му копнееха да погалят косата ѝ, но той не искаше да рискува да я събуди. Металният вкус на мъката се надигна в гърлото му като жълч при спомена за припадъка ѝ. Всичките му инстинкти викаха да обходи цялото ѝ тяло с ръце, за да се увери, че е жива. Макар че, кого заблуждаваше, мечтаеше да обходи тялото ѝ с ръце, откакто я видя за пръв път.

Затвори очи, облегна се назад и се опита да се отпусне, да си спомни някоя техника за дълбока медитация, която беше научил през дългите години на военното обучение. Трябваше му нещо, каквото и да е, което да го спре да разкъса дрехите си и да ѝ се нахвърли. Доста му трябваше.

Приливът на адреналин от припадъка ѝ, смесен с огромното облекчение, когато тя дойде в съзнание и отвори очи, го бяха напомпали с породен от кризисното състояние тестостерон и безумна, притискаща тестисите му, похот.

Само докато свали обувките, пуловера и дънките ѝ, се разтресе от желание. В бялата си тениска и дантеленото бельо тя цялата бе меки извивки и нежна, гладка кожа, а това, което успя да зърне, преди да я завие, го накара да се зачуди къде ли е най-близкият леденостуден душ. По дяволите, той беше принц на Атлантида — можеше да поръча леденостуден водопад на място в стаята.

Стисна челюсти, отвратен от себе си. Тя едва бе оживяла, а той мислеше само как да си го мушне в тялото ѝ. Беше боклук, не, подolen и от боклук.

Ето това беше магистралата за Ада. Добре би му дошла класиката на „Ей Си/Ди Си“ сега. Или може би Елвис. Елвис винаги е подходящ. Кралят бе символът на идеологията „без обвързване, без уловки, само забавление“ на свободните мъже.

По дяволите, Елвис ми липсва.

Тя се помръдна насиън — може би беше доловила нотите на „A Little Less Conversation“^[1] която звучеше в главата му. Не изглеждаше като четец на мисли, но имаше някои странни таланти в музикално отношение. По дяволите, с такава жена би се притеснил да пее дори под душа.

Не успя да се сдържи и се разсмя на глас при мисълта за това как Ерин критикува граченето му, след това запуши устата си с ръка да заглуши звука. Обаче беше късно — тя отвори невероятните си сини очи и му се усмихна, и той бе загубен.

Сбогом, Елвис.

— Дълго ли спах? — прошепна тя.

— Няколко часа. Запивай, още е тъмно — отговори той, като най-сетне се предаде на желанието си нежно да отмести светлите кичури коса от лицето ѝ. Дългите вълни се плъзнаха между пръстите му като най-чиста атлантска коприна, а усещането го прониза като гореща мълния. Той се размърда в стола, като се надяваше тя да не е забелязала колко е жалък, затова че се възбуди само от докосването на косата ѝ. Добре де, че се възбуди още повече от преди.

Магистрала към Ада.

Тя обаче не сваляше поглед от лицето му.

— Не съм сънувала, нали? Вен, чух музиката ти — каза тя с пропит от почуда и благоговение глас. — Чух музиката в душата ти.

— Горката. Сигурно е било доста страшно. Как звучеше? Леко по вагнеровски? Или като гаражен метъл от бездарни гимназисти?

Тя поклати глава и се усмихна на жалкия му опит да се пошегува и после се опита да се изправи в леглото. Той я повдигна, за да може да се облегне на възглавниците, след което се насили да я пусне, за да седне на стола си и да се прави на равнодушен. Сякаш докосването до нея не му действаше. Якия пич. Нехайника.

Господин Тъпанар.

— Какво беше онова място? Какво ми се случи? Чух една жена... Вен, тя ми пееше. Беше толкова прекрасно, почти не можех да го

понеса. Спомена нещо за това как трябва да се върна при нея. Чу ли я?

— Да. Ерин, мисля че това беше богинята на нереидите. Трябва да е била тя. Мари също я чу и тъй като е главна девица, я е чувала и преди, но само три пъти, така каза — той протегна ръка да вземе нейната, защото имаше нужда от допира ѝ.

Тя уви пръсти около неговите и погледна съ branите им ръце.

— Вен, какво е това между нас? Защо връзката е толкова силна, след като току-що се запознахме? Как така чуваш как пеят скъпоценните ми камъни?

— Де да знаех — издърпа внимателно ръката си той, стана и закрачи из стаята в опит да балансира несигурността, която чувстваше. За момент си помисли да избегне въпроса, но тя не заслужаваше това.

Накрая спря до леглото ѝ, привлечен към нея от сила, по-мощна от волята му и използва истината като щит:

— Ерин, не знам как да ти отговоря. Аз служа като Отмъщението на краля и съм се заклел да защитавам брат си с живота си. Това е моята чест и мой дълг и за мен е привилегия да правя това за Райли и нероденото им дете.

Нещо припламна и угасна в кристалното синьо на очите ѝ.

— Райли е доста важна за теб, а? Ти... влюбен ли си в нея?

— В Райли ли? Не, не я познавах, преди двамата с Конлан да се обрекат един на друг, въпреки че мина време, докато го признаят. Тя ми е като сестра, каквато никога не съм имал — той седна на ръба на леглото и отново хвана ръката ѝ. — Интересно е, че питаш обаче — добави ухилен.

Тя се изчерви и дори на слабата светлина от прозореца се виждаше как вратът и лицето ѝ стават морави.

— Не ревнувам, ако това си мислиш. Ама че абсурд.

— Ами на мен пък ми се прииска да забия Джъстис в земята, когато му се усмихна. Дали е абсурд или не, изглежда няма значение.

Устните ѝ се разтвориха и той трябваше да стисне челюсти и да стегне рамене, за да овладее импулса си да се наведе и да я целува, докато тя го замоли да влезе под завивките при нея; да я обладае, а след това пак, и пак, докато навлезе толкова дълбоко в нея, че тя да запее отново. Да запее само за него.

Тялото му запя собствена песен при тази мисъл, която обаче беше по-скоро каруцарско тананикане. Трябваше да се помести в стола

си, за да облекчи напрежението в отеснелите си панталони.

Отново.

— Какво ще кажеш да захвърлим трезвия разум за малко? — прошепна тя. — Какво би отвърнал, ако те помоля да ме прегръща — само да ме прегръща — до сутринта?

В него пламна глад и поиска той да я покори, а тя да се предаде. Воинът у него, с който бе роден и за който бе обучен, желаеше да я плячкоса. А мъжът, който той искаше да бъде — заради нея, поне за малко — изтласка глада и отчаяно се мъчеше да се овладее.

— Ерин, ако искаш да те прегърна, ще го сторя с най-голяма радост. Нещо повече, ако трябва да съм честен, откакто за пръв път те докоснах, не мога да мисля за нищо друго.

Тя му се усмихна колебливо, отметна копринените завивки и протегна ръце към него.

— Тогава ме прегърни, Вен. Върни ми спокойствието.

Внимателно, много внимателно, той се качи на леглото при нея и я взе в прегръдките си, и това го накара да осъзнае, че той се предава, не тя. Когато тя настани глава на гърдите му, музиката им се надигна между тях, пулсиращо гореща и настоятелна. Той успокои дишането си и се опита да мисли за нещо, за каквото и да е, стига да не е неумолимото желание, което го разяждаше.

Взе ръката ѝ в своята и разгледа пръстените на дългите ѝ пръсти.

— Опалът е, нали? Опалите и смарагдите пеят, когато сме заедно.

Тя потрепери в ръцете му и зарови лице в гърдите му. Ароматът на цветя и пролет от косата ѝ разруши още малко здравия му разум и той не можа да се сдържи да я вдиша дълбоко. Да потрие лице в косата ѝ.

Да я бележи, жигоса и обяви за своя.

— Да — отговори тя, а гласът ѝ беше заглушен от ризата му. — Те пеят... смарагдите и опалите, точно така.

Думите ѝ отвлякоха мислите му от пламналите нервни окончания из тялото му за малко.

— Ерин, какво означава това? Защо и аз ги чувам? Всички ли ги чуват?

Тя си пое дълбоко дъх и го погледна.

— Не. Въсъщност през тези десет години след шестнайсетия ми рожден ден, когато се прояви дарбата ми, никой, освен теб не беше чувал камъните ми да пеят. А смарагдите... смарагдите не пееха, преди да те срещна. Не пееха дори на мен.

Той я притисна малко по-силно. Значи пеят само за него. Както той искаше да накара и нея да запее. Нещо дълбоко в него надигна глава и изрева. Дишането му се ускори и той се отдръпна малко от нея в опит да запази дистанция между тях и да не ѝ се нахвърли като хищник — какъвто беше.

Камъните. Говорехме си за камъните. Съредоточи се!

— Какво ти пеят? — попита я. — Песните значат ли нещо? Сега защо са се съмълчали? Не искам да прозвучи грубо, но в момента сме кожа до кожа. Мислех, че ще се скъсат от пеене.

Тя се гушна в него и нейното дишане също се ускори и накъса.

— Можем да експериментираме по малко с допира на кожа до кожа по всяко време. Сега обаче се мъча с всички сили да ги държа под контрол.

Ръцете му се затегнаха около нея и той не успя да спре думите, които излязоха от устата му. Вече не можеше да се бори.

— Ерин, отпусни се. Да видим какво ще стане.

Тя лежеше неподвижна в ръцете на Вен, смразена от думите му. Да се отпусне ли? Да се отпусне, когато цялата ѝ снага сякаш щеше всеки миг да се подпали от допира до твърдото му, мускулесто тяло? Жегата от привличането между тях навярно би взривила купола над Атлантида, ако се отпусне и остави магията да излети. Като стана въпрос за жега, този човек беше същинска пещ, а двамата бяха толкова близо един до друг, че тя усещаше всяко стягане на мускулите му.

Господин воинът с всички сили се опитваше да държи устоите на самообладанието си. С една много дяволита част от съзнанието си Ерин се чудеше колко трудно би й било да ги събори.

За щастие, благоразумната част от съзнанието ѝ надделя над дяволитата.

— Не мога да се отпусна. Боя се от последствията — прошепна тя, трепереща. — Ами ако без да искам отново стана проводник за Стихийна магия? В Атлантида по някаква причина магията ми се увеличава. Ами ако се отпусна и шоковите вълни предизвикат земетресение или нещо подобно?

— Шиш — успокои я той, като я галеше по гърба и ръката и докосваше косата ѝ. Поне се опитваше да я успокои. Някак си да лежи полугола в прегръдките на мъж, който сякаш е излязъл от най-възбуджащите й секс фантазии, не беше точно успокояващо. Той ухаеше на кожа и подправки, на сила и на истински, мощен мъжкар и тя искаше цялата да се отърка в него. Зърната ѝ се втвърдиха при тази мисъл.

Дъхът на Вен спря. Божичко мили, дали е усетил?! Ерин пламна цялата, като си го представи, но тогава той разтърка тила ѝ, тя потръпна и се предаде. Притисна гърди към тялото му и триенето от контакта почти я накара да простене.

Почувства как горещата влага се насъбира в самата ѝ сърцевина, как тялото ѝ се разтваря и става готово, усети неотложната потребност да го има дълбоко в себе си, горещ и твърд. Опита се да изтласка желанието. Да се успокои. Осъзна, че устата на Вен се движи и от нея излизат думи, но тя чува само дивия, пронизителен звук на смарагдите си, които се опитваха да се освободят от наложния им затвор.

— ... и Аларик защити с магия тази стая — продължаваше Вен.
— Той... се притесняваше да не се появят никакви странични ефекти от процеса на изцеление, докато си почиваши и затова... какво да ти кажа, Аларик си е Аларик.

Тя се засмя насила.

— Да, господин Смъртна присъда. Бас държа, че няма да му мигне окото, ако трябва да пусне тока или гилотината, или каквото използвате тук.

Вен повдигна брадичката ѝ с пръст и обърна главата ѝ към себе си така, че двамата бяха само на един дъх разстояние.

— Това, че мислиш за друг мъж, докато си с мен в леглото, ми размазва самочувствието — заяви той и изви опасните си устни векси усмивка, но очите му бяха неподвижни и бдителни.

— Но...

— После ще ми кажеш — прекъсна я той и покри устните ѝ със своите. В този миг всички опити за разумна мисъл излетяха от главата ѝ. Беше бавна, търпелива целувка, сякаш Вен можеше да вкусва устните ѝ до края на времето. Езикът му я дразнеше, докато тя не се

отвори за него и той задълбочи целувката, продължавайки нежно да изследва устата ѝ.

Тя вдигна ръце, обви ги около врата му и от гърлото ѝ се откъсна тих стон на удоволствие — жужащ звук, който той пое с устата си и внезапно целувката вече не беше нежна, нито внимателна. Той се премести така, че тя бе наполовина покрита от дългото му, твърдо тяло и топлината, и тежестта му я притиснаха към възглавниците. Тя се сгуши в него, отвърна на целувката и вдиша топлия му, силен аромат. Не ѝ стигаше.

Той отдръпна глава, задъхан, и се вгледа в очите ѝ.

— Ти искаше да те прегърна. Искаше да си върнеш спокойствието, а аз се възползвам от това. Моля те, Ерин, прости ми. Не знам как...

Тя го прекъсна, като отново придърпа главата му до своята и промълви:

— Струва ми се, че аз се възползвам от теб. Вен, целуни ме пак. Имаме само това кратко време, преди да се върнем в действителността. Целуни ме пак и да видим колко добре се е справил Аларик със задачата си да защити стаята.

В очите му пламнаха страсти и изненада и той се усмихна — убийствено триумфална усмивка и почти варварско чувство за владение, което сигурно щеше да я уплаши, ако не се чувствува по същия начин. После отново пое устата ѝ и тя бе погубена.

Ерин отпусна здравия контрол от магията си, от скъпоценните си камъни, от страстта, туптяща из цялото ѝ тяло. Всеки сантиметър от нея оживяваше под ръцете му. Зърната ѝ се свиха болезнено под дантелата на сутиена ѝ и тя почувства как топлината и желанието пронизват тялото ѝ и се събират с туптеж между краката ѝ. Обходи твърдите му като камък бицепси с ръце, плъзна ги по ръцете и раменете му, удивлявайки се на мускулестия релеф на гърдите и цялото му тяло.

Камъните по пръстите ѝ, освободени от притъпяващата сила, която им бе наложила, запяха щастливо. Песните на смарагдите и опалите се сляха в мощна симфония на радостно желание, която зазвуча в преплетените им тела. При първите ноти Вен изстена и зарови пръсти в косата на тила ѝ. Премести се леко и горещата му

твърдост внезапно се оказа между бедрата ѝ и тя почувства влажното приветствие на тялото си в отговор.

Без да спира да я целува, той докосна врата ѝ, рамото, след това ръката му нежно се плъзна отстрани на гърдата ѝ и тя се отказа да се бори, предаде се. Край на играта, до тук с разумната Ерин. Притисна се в него и отърка всеки сантиметър от тялото си о неговото с гърлени стонове от удоволствието, породени от напрежението, от жегата и от чистата, кънтяща жажда.

Смарагдите завибрираха остро и се сляха с общата мелодия, когато усещанията, залели Ерин, завладяха чувствата ѝ. Когато той прокара палец по набъблалото ѝ зърно, през тялото ѝ премина електричество и тя изви гръб към него, като повтаряше името му без мисъл, стенеше, молеше.

Той спря целувката и изрече името ѝ с толкова копнеж и отчаяно желание, което я накара да потрепери под него. Опалите ѝ пееха, пееха и на него, на двамата; пееха соната на радост и близост. А смарагдите биеха бурния си пулс на копнеж и желание над и около нея и Вен, докато не ѝ се стори, че вселената ще се взриви, ако той не потъне в нея веднага, веднага, веднага.

Той избула леко тениската ѝ нагоре, без да откъсва очи от нея, сякаш искаше разрешение. Тя си пое дъх на пресекулки и постави ръката му върху гърдите си. Вен затвори очи за миг, като нежно я галеше през сутиена, а след това отново ги отвори и я озари с дяволита усмивка.

— Не бива да постъпваш така с един мъж, Ерин. Защото си толкова красива, мамк... мътните го взели и да докосна гърдите ти е като да получа най-хубавия подарък на света.

Тя го погледна, но беше твърде дълбоко потънала в жадуване и копнеж, за да се опитва да отвърне на шеговития му тон.

— Не знам защо, но се нуждая от теб точно в този миг. Тялото ми е пламнало, Вен, и имам нужда да ме докоснеш. Толкова отдавна не са ме докосвали... нуждая се от теб.

Гласът ѝ пресекна и тя се изненада, че не се срамуваше от неприкритата молба в думите си. Но не усещаше срам. Летеше, изгаряше и щеше да умре, ако той не освободеше експлозивното напрежение, което се насибираше в нея.

Но... О, Богиньо, трябваха им предпазни средства.

— Чакай! Аз нямам, тоест, трябват ни предпазни средства! — сильно се изчерви тя.

Той я разбра веднага.

— Няма нужда. Посейдон не позволява воините му да създават деца, докато не ги благослови с ритуала за плодовитост.

Тя прехапа устна.

— Добре, но ако... тоест, аз съм чиста, но...

— Атлантите имат имунитет към човешките болести, както и вие към нашите, *ми амара*. Няма от какво да се боим.

По лицето ѝ пробяга палава усмивка и тя хвърли многозначителен поглед надолу към сплетените им тела.

— Да бе, няма от какво да се боим, лесно ти е на теб. Казано с воински термини, които би разбрали, мен ме чака огромен меч, който се готови да се намести в ножницата ми.

Той избухна в смях, тя също и чудото на смеха им възпламени страстта. Но усмивката бавно изчезна от лицето му и на нейно място се появи нещо по-тъмно. По-мощно. Иззад синьо-зелените пламъци в очите му я наблюдаваше хищник и за миг дъхът ѝ спря.

— Думите и желанието ти са неизразима чест за мен, *ми амара* — обяви той дрезгаво и обгърна лицето ѝ с ръце. — Но все пак ще кажа това. Искам да постъпя почтено и да ти кажа, че ще се отдръпна и само ще те прегръщам, но самообладанието ми се разпада. Никога за моите почти петстотин години не съм желал друг човек или друго нещо, както желая теб в момента. Кажи ми не или да, но което и да кажеш, искам да си напълно сигурна. Защото имам нужда да бъда вътре в теб повече, отколкото се нуждая от дъха си.

Тя застина за един дълъг миг, но тялото и песента в душата ѝ взеха решението вместо нея.

— Да.

Той спря за миг, кимна и се вгледа в нея с целенасочена съсредоточеност, която отново ѝ напомни за хищник, преследващ плячката си.

— Сега — изхриптя той, — сега.

Преди Ерин да успее да си поеме дъх, той сграбчи деколтето на тениската ѝ и я разкъса през средата. Неочакваният звук от раздрания плат я стресна. Големите му ръце учудващо ловко разкопчаха сутиена ѝ отпред и той го отметна настрани и се взря в гърдите ѝ с толкова

интензивно чувство за притежание, врязано в чертите на лицето му, че тя потрепери леко. Друг мъж не я беше гледал по този начин — сякаш не иска нищо друго на света, освен нея. Сякаш не се нуждае от нищо друго. Желанието му ѝ подейства като афродизиак, завихри я още понадълбоко в безпаметната ѝ физическа жажда.

Той я взе в ръцете си и отново я целуна. Горещи, настоятелни целувки, които почти я нараняваха с ненаситността си, се редуваха с дълги и бавни милувки на устните му, които гонеха всички мисли от главата ѝ и я караха да се притиска в него, здраво хванала раменете му.

Вен спря за миг, за да се изправи и да свали дрехите си. Накрая застана до леглото, горд в своята голота, а ерекцията му стърчеше пред него огромна като цялото му тяло. Жаждата ѝ нарасна и тялото ѝ се подчини; през нея преминаха горещи пламъци и влажно желание я подготви за влизането му.

— Да — каза тя. — Сега. Моля те.

Вен издърпа бельото ѝ надолу по краката и го захвърли през рамо, като едновременно е това я целуна по стомаха, а коремните ѝ мускули се свиха в отговор. През Ерин преминаха тръпки електричество от тържествуващия му вид, когато я хвана за раменете и без усилие я вдигна при себе си и отново я целуна. Галеше гърба и ръцете ѝ, обхващаща задника ѝ, притискаше и разтриваше, докато тя вече не издържаше. Имаше нужда да го почувства до себе си. Ерин скочи и обви крака около кръста му.

Той се изсмя гръмко и ѝ каза нещо. Думите потекоха от устата му, с пламенността на прекрасния му език, който тя не разбираше. Вен се обърна с нея на ръце, отиде до най-близката стена и я облегна там, така че тя се оказа притисната между стената и двуметров, мускулест, гол атлантски воин. Потърка тялото си в неговото и простена, без да я е грижа, че почти е стигнала „бесрамна“ по скалата на покварените вещици, знаеше само, че иска твърдата му мъжественост, притисната до най-чувствителните ѝ места. Допирът на зърната ѝ до гърдите му, докато той се движеше, я подлудяваше и тя отново простена, подивяла от жажда.

— Вен, нуждая се от теб. Знам, че е лудост и не ме интересува, не ми пuka, просто имам нужда от теб — каза тя, забравила всякакво неудобство или преструвка. — Имам нужда да си в мен, сега.

Вен чу думите й и си помисли, че сънува някаква фантазия за планината на боговете. Най-интригуващата жена, която бе познавал, жената, чиято смелост, красота и магия бяха пленили душата му, го искаше.

Искаше го в себе си.

Искаше го сега.

Да се свети името на посейдоновите топки!

Той плъзна ръка между телата им, за да провери дали и тя е готова за него, както той бе за нея и усещането за влажната й топлина по пръстите му изпрати мълния от гореща страсть през цялото му тяло до члена му. Вен пъхна два пръста в нея възможно най-дълбоко и изръмжа предупредително, когато тя се загърчи в отговор. Звярът в него, повече животно, отколкото човек, който се беше бил и бе убивал векове наред, я предупреждаваше да не се опитва да бяга. Но тя му отвърна, задъхана:

— Да, още, да!

Това го убеди, че не се опитва да се измъкне и звярът се успокои, отстъпи на човека. Вен почти успя да се замисли какво по дяволите му се случваше, когато го заля нова мощна вълна похот и той изстена, тялото му се стегна, а бедрата му неволно се надигнаха.

Велики Посейдон, тя яздеше пръстите му и притискаше гърдите си към него. Той трябваше да влезе в нея преди да е умрял. Вен сгъна колене, наведе глава и хвана едно втвърдено, съвършено зърно в устата си, което засмука жадно, докато пръстите му още бяха в нея. Намери клитора й с палец и започна да го масажира в унисон с движенията на пръстите, които бяха вътре в нея. Реакцията й бе да сграбчи косата му и да изкреши името му.

Когато Ерин експлодира около пръстите му, трепереща в ръцете му, той извика в знак на триумф и собственост, след което се обърна и прекоси стаята на една крачка, докато все още я носеше на ръце. Преди да успее да размисли или да дойде на себе си и да осъзнае, че един загрубял от битки воин никога нямаше да й бъде достатъчен, той я положи на леглото и рязко разтвори краката й. Постави ръце в долната част на бедрата й и я задържа така разкрита пред себе си. Вгледа се в гладките й, набъбнали дипли и тихо обеща, че скоро ще я вкуси. Че ще зарови лице и устни в меда й и ще я вкусва, докато тя не закреши и не свърши в устата му.

Тя потрепери от думите му и той загуби дар слово.
Опита се да ѝ каже колко е красива, колко е специална.
Но единствената дума, която излезе от устата му, беше:
— Моя.

Тя вдигна удавен в страст поглед към него, задъхана от оргазма, а в прелестното синьо на очите ѝ още блещукаше желание.

— Вен?

— Моя — повтори той, неспособен нито да изговаря думи, нито да ги разбира. Тя защо бе запазила дар словото си?

Ерин помръдна, вдигна ръка да отмести кичур коса от лицето си и движението ѝ предизвика хищника, покорителя у него, който искаше Вен да маркира тази жена.

Неговата жена.

— Моя. Сега — изръмжа той и се намести върху нея, като я погледна в очите още веднъж. Здравият му разум се опита да надигне глава, честта му — да ѝ даде последна възможност да размисли.

Но тя му се усмихна и кимна и изрече най-красивата дума, която той беше чувал:

— Да.

Тогава той се измести така, че вече не стоеше точно пред прозореца и луната освети тялото ѝ, разтворено пред него, като отново я превърна в богинята, която бе пред Храма на нереидите.

Той спря за миг, дълъг колкото един удар на сърцето, разбирайки на някакво примитивно ниво, че ще прави любов с богиня, превърната в човек. Без да го интересува каква цена ще трябва да плати за това.

Моя.

С един мощен тласък Вен навлезе с целия си член вътре в гладката ѝ топлина и отново извика, извика името ѝ, изкреша победния си вик на древен атлантски — единственият език, който мозъкът му си спомняше.

Тя се стегна около него, обви краката си около кръста и заби пети в задника му — не го отблъсваше, а го притегляше към себе си, което той искрено приветства, о, Посейдоне, благодаря ти.

— Ерин, ако го направиш отново, ще свърша веднага като някакъв проклет младеж — предупреди я той задъхано, като спря за миг, след което осъзна, че е изрекъл думите на родния си език и ги повторила английски.

— Ами тогава ще трябва да повторим, нали така? — отговори тя, като прехапа устни, за да спре усмивката си.

Той се наведе към нея и отново намери устата ѝ. Целува я, докато не започна да вдишва дъха ѝ, музиката ѝ, душата ѝ.

— Ерин, кажи името ми. Кажи, че ме желаеш — поиска той, като бавно излезе от нея, след което отново се гмурна, и после пак, като ускоряваше ритъма в отговор на тихите стонове и въздишки, които тя издаваше под него.

— Ис... да. Вен — прошепна тя. — Искам те, о Богиньо, Вен, искам те така, както не съм искала нищо друго в живота си.

Някакъв примитивен инстинкт дълбоко в първичните води на родословието му изрева тържествуващо. Всеки мускул в тялото му се стегна при звука на името му, произнесено от напевния ѝ глас. Членът му растеше и се втвърдяващо, докато търкането от тясната ѝ и влажна ножница го влуди с насиленото си усещане.

Музиката ѝ отново бликна; песните на смарагдите и опалите се извиха през стаята и през тях двамата, вплетени един в друг, съединени в телата си. Вен навлизаше все по-надълбоко и по-силно в нея и с всеки тласък потъваше все по-навътре. Внезапно Ерин пое рязко дъх, впи нокти в гърба му и се стегна около него, когато се взриви, викайки името му. Силата на оргазма ѝ го пречупи и той навлезе колкото можа по-навътре в нея и застина, хванал я здраво в ръце, докато пулсираше в тялото ѝ. След това рухна до нея и я издърпа със себе си, така че остана вътре, като внимаваше да не я затисне с тежестта си.

— Вен, аз... — започна тя, но внезапно издаде особено тихо възклижение и музиката, която изпълваше стаята, избухна в главата му. Дъга от музика, изгрев от мелодии, концерт на ангели и нереиди звучеше, носеше се, извиващо се из стаята и вътре в тях. Силата им бълсна Вен назад във възглавниците, все още с Ерин в прегръдките му, а доволството отстъпваше на нова вълна невъзможно силен, пороен глад.

Внезапно обаче великолепието и силата на музиката разбиха психическите му защити, а може би и нейните, защото той я погледна в очите и видя дълбините на душата ѝ.

Видя убийството на семейството ѝ — тя беше станала негов свидетел. Беше наблюдавала всичко, беше се опитала да го спре, бяха я

били и намушкали, Калигула и слугите му я бяха оставили, смятайки я за мъртва.

Всичко премина през главата му като филм, изпълнен с насилие, заедно със саундтрак сякаш от най-дълбоките двери на ада. Как майка ѝ и сестра ѝ плачат и крещят, докато умират.

Ерин се е довлякла до сбогището, ранена, полумъртва и е поискала да я обучат, въпреки че е била само на шестнадесет години.

Той видя силата ѝ, самотата, отчаянието. Движещата я необходимост да отмъсти за семейството си. Видя себе си и удивлението ѝ от тази осезаема, мощна връзка с мъж, с когото току-що се беше запознala.

Видя душата ѝ и пропадна в бездната. Силният, неустрашим воин Вен внезапно почувства страх, какъвто не бе познал за целия си петстотингодишен живот, защото осъзна, че щом той е надникнал в душата ѝ, окъпана в смелост и светлина, беше много вероятно и тя да е видяла черните и изкривени ъгли на неговата. Нож, по-остър от всяка кама, се заби в корема му и той затвори очи.

Край на играта.

Тя по никакъв начин нямаше да го иска вече.

Ерин се размърда до него и той потисна импулса да отвори очи, защото се страхуваше, че тя става от леглото, за да избяга колкото може по-бързо и по-надалеч. Не че нямаше да е оправдано. Ако не види как си тръгва, може би няма да го боли толкова.

— Вен? Вен, знам че си буден. Погледни ме.

Той усети допира ѝ по лицето си, мек и нежен.

Отвори рязко очи, но не каза нищо. Не можеше.

Очите ѝ бяха големи, огромни. Синева, в която да се удавиш. Вен си помисли, че може да падне в дълбините им и никога да не изплува. Но все още не можеше да проговори.

— Вен, видях те отвътре — каза тя с леко разтреперан глас. — Видях какви страшни неща е трябало да вършиш. Ужасни неща, толкова дълго време. Да танцуваш със смъртта толкова пъти, за да защитиш семейството си и останалите воини. Но най-вече да защитиш човечеството — сълзите преляха през миглите ѝ и се затъркаляха по лицето ѝ. — Вен, майка ти... родителите ти... толкова съжалявам.

Той се опита да прекара думите през бодящото го гърло. Опита се да измисли някакво оправдание, което да я накара да забрави за миг

чудовището, което е трябвало да бъде в миналото, и да види мъжа, който можеше да бъде.

Опита се да ѝ обясни, че никога няма да остави да ѝ се случи нещо, както бе станало с майка му. Или с Конлан.

Опита се да намери думите, които да я задържат при него.

Но преди да успее да намери някакви думи, Ерин се сгущи до него и вдигна завивките върху двама им.

— Сега съм с теб — прошепна. — Остави болката си и позволи да те прегърна.

Вен я притисна по-силно в безмълвна молитва на облекчение. Той никога не беше искал някоя като нея — човек, певица на скъпоценни камъни и вещица.

Но всъщност тя беше всичко, от което се нуждаеше той.

Дълго след това — дълго след като тя заспа, изтощена от деня и от любовта им — той я прегръщаше и наблюдаваше съня ѝ.

---

[1] Песен на американската рокендрол икона Елвис Пресли, която е саундтрак на филма „Малко живот, малко любов“ от 1968 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Атлантида, дворецът

Вен отвори очи, преминал от дълбок сън до напълно будно състояние за по-малко от секунда и инстинктивно потърси оръжията си, но вместо това намери в ръцете си топла, мека жена.

— Събуди се значи, сънливко — промърмори Ерин. — Разважки ми за този символ на гърдите ти.

Тя прокара пръст по символа на клетвата му към Посейдон, издълбан в горната лява част на гърдите му. Той хвана ръката ѝ и нежно целуна дланта. Ако не искаше да говори за това, което се беше случило, щеше да ѝ даде време да го възприеме. Все пак той самият не беше подготвен да достигне сливането на душата си с жена, която познаваше едва от няколко дни.

Всъщност, не беше сигурен дали някога ще бъде готов да достигне сливането с нечия душа, помисли си Вен, докато в главата му звучаха слабите прощални акорди на друга песен на Елвис. Сливането на души обаче не беше затвор. Свободната воля си оставаше. През главата му премина бързата мисъл за Ерин, която избира друг мъж и стомахът му се сви от гадене и гняв.

Свободната воля е гадно нещо.

Вен си пое дълбоко дъх и се насили да изгони мислите за сливането на души от главата си.

— Посейдон белязва всички свои воини с този знак, когато положим обетите си да му служим. Добре ли спа, ми амара? — той прокара пръсти през копринените вълни на косата ѝ, удивен, че е истинска — че и Ерин е истинска и все още е в леглото при него.

Освен това все още беше гола, което винаги бе предимство.

Ерин се протегна към него и нежно го целуна по устните, усмихната, но с едва доловим свян в израза на лицето.

— Да. Честно казано бях в безсъзнание, общо взето. След като ние... е... както и да е. Може по-късно да говорим за това.

Той понечи да каже нещо, без да знае какво по дяволите ще е то, но тя вдигна пръст към устните му.

— Шшт. Сега само ми разкажи за символа — тя отмести пръста от устните му и го потупа по гърдите. — Какво означава?

— Кръгът символизира всички хора в света, а триъгълникът е пирамидата на знанието, предавана на вашия род от прадедите ни — обясни той. — Тризъбецът на Посейдон обхваща и защитава и двете — човечеството и знанието — за да ги съхрани за бъдещето. Като заклети воини на Посейдон, ние изпълняваме този дълг.

— И това ли правиш ти с мен? — попита тя, като внезапно не искаше да го погледне в очите. — Изпълняваш задължението си?

Той се ухили, обърна я по гръб и се изтърколи върху нея.

— О, не, задълженията ми никога не са били толкова приятни, уверявам те. Но ако смяташ, че е мой дълг да правя любов с теб цял ден, несъмнено мога да...

Прекъсна го силно думкане по вратата и Вен скочи от леглото, като едновременно с това се наведе да извади камите от ножниците на захвърлените си панталони, и изляя:

— Кажи си името!

Погледна назад към Ерин. Беше се избутала до тиковата таблица на леглото и седеше с вдигнати до под мишициите чаршафи, покрила гърдите и тялото си, но ръцете ѝ бяха свободни, протегнати с длани нагоре, явно готови да призоват магията ѝ. Изобщо не изглеждаше уплашена.

Което го подразни.

— Не е зле малко повече да се притесняваш за сигурността си — порица я той и отново се обърна към вратата, за да повтори заповедта: — Името ти, казах!

— Така ли? Дори в Атлантида ли съм в опасност? — заяде се Ерин.

Въпросът беше разумен и това още повече го подразни. Но инстинктите му крещяха да защитава и пази и той точно това щеше да направи.

През вратата долетя гласът на Кристоф, който звучеше раздразнено.

— Извинявай, извинявай. Защитата на Аларик ме събори на задника ми за малко. Кристоф е. Конлан иска да ти кажа, че Аларик е

свикал среща. Всички трябва да се съберем в Храма на нереидите след около двайсет минути. Особено вие двамата с вещицата.

Вен отиде до вратата и я открехна, колкото да надникне в коридора, но без Кристоф да вижда в стаята.

— Тя си има име — Ерин.

— Аха — отвърна Кристоф и отметна глава към тавана над вратата, така че да избегне гледката на напълно голия Вен, който беше забравил за липсата си на дрехи. — Предлагам да се облечеш, преди да дойдеш. Сигурен съм, че всички ще споделят мнението ми, че си достатъчно грозен и с дрехи.

Вен тресна вратата зад Кристоф. Глупакът вървеше по коридора и се скъсваше от смях.

Съдейки по вида на Ерин, тя не знаеше дали да се смее или да му се развика. За негово нещастие смехът загуби. Тя изскочи от леглото и затърси дрехите си. За около две секунди Вен се почуди за какво му беше ядосана и после изгуби мислите си, когато тя се наведе и пред очите му се появи възхитителният ѝ задник.

— Господи, колко си красива — възклика той, а тялото му се втвърди при гледката на безупречната ѝ кожа.

Тя се изправи рязко. Гърдите, врата и лицето ѝ се изчервиха силно и тя се покри със сграбчените си дрехи.

— Не исках... това не беше заради теб. Във всеки случай смятах, че вече си разбрал, че не съм никаква безпомощна женица, която се крие зад теб при всеки намек за опасност. Аз съм точно това, което каза приятелят ти — вещица. И доста силна при това.

Доброто му настроение в миг се изпари.

— Не смей да сравняваш десетте си години заиграване с вещерството с моите почти пет века на битки с вампири, шейпшифтьри и други създания, които дебнат хората в тъмното. Ти си в опасност и аз ще те защитавам. Това е мой дълг и аз ще го изпълнявам с всички умения и целия опит, които притежавам.

Той навлече дънките и ризата си, докато говореше. Ерин отвори и затвори уста, после отново, а гневът в очите ѝ обещаваше, че щом проговори, ще свали кожата от костите му.

— Показа се значи самонадеяният атлански аристократ! — сряза го тя. — Няма нужда да ми пробутваш този официален речник, здравеняко. Изобщо не ме впечатлява. И какво беше това за петте века?

На вратата отново се почука, този път по-леко от блъскането на Кристоф. Вен я отвори със замах.

— Какво?

Дворцовата слугиня, застанала на прага с купчина дрехи в ръце, бързо отстъпи и сведе глава.

— Ваше височество, извинете ме. Не знаех... Лейди Райли помоли... Мога да дойда пак...

Вен се насили да се усмихне.

— Не, аз трябва да се извиня, Нийла. Благодаря ти за добрината. Наричай ме Вен, ако обичаш — той взе купа дрехи и се опита да надвие чувствата, които замъгляваха мислите му, за да успокои жената.

— Как е синът ти? Трябва вече да е почти на десет, нали?

Тя светна — майчината гордост надви притеснението ѝ.

— Този сезон ще стане на дванайсет, Ваше вис... Вен. Пълни дома ни с радост.

— И с доста жизненост, предполагам, нали и аз съм бил дванайсетгодишно момче.

Нийла въздъхна тихо, все така усмихната.

— Така е наистина. Ако вие или дамата имате нужда от нещо, повикайте ме.

— Благодарим.

Вен затвори вратата и си пое дълбоко дъх, подготвяйки се да се изправи срещу Ерин.

— Значи невинаги си строгият господар на замъка, а? — попита тя. — Само за пред мен ли се правиш на такъв?

— Не, общо взето винаги съм трън в задника — обърна се към нея той. — Не съм съвсем сигурен какъв съм за пред теб.

Тя остана така за един дълъг миг и накрая въздъхна.

— Е, значи сме в еднакво положение, защото и аз не мога да се позная.

След това отиде в банята и го остави да се чуди в какво по дяволите се беше забъркал.

Храмът на нереидите беше приказка от мрамор, скъпоценности и красота. От мига, в който Ерин прекрачи прага, камъните ѝ запяха в ниска, весела тоналност, мълвяща за мир и за дома. Ерин пропъди

всички мисли за мисии, походи и глупави атлантски мъжествени воини и тръгна из откритото, просторно главно помещение, където Мари и девиците ѝ бяха наредили маси с вкусна закуска. Плодове, сокове и сладкиши бяха сложени до топли ястия в покрити сребърни подноси и стомахът на Ерин изръмжа в отговор на изкуителните ухания.

Но историята, която се разгръща пред очите ѝ, я завладя напълно и тя все още не можеше да се съсредоточи върху храната. Отпиваше от кафето си, докато изучаваше статуите, красящи стаята. Спря пред една особено войнствена на вид фигура със стърчащи копия и тризъбец и усети как по гърба ѝ се спуска хлад. Досети се кой трябва да е това.

Подуши нежна смесица от рози и нещо по-леко и в следващия миг Мари се озова до нея.

— Да, това е Посейдон. Дори тук, в нашия храм, където господства богинята, ни се напомня, че Посейдон владее живота и смъртта ни.

— Нужно ли е да ви се напомня? Тоест, не че искам да ви натривам носа в очевидното, но вие живеете в мехур дълбоко под тонове вода, които могат да ви смажат.

Мари се разсмя.

— Вие, човеците, сте така ободрително прями, ако съдя по теб и Райли.

Ерин се обърна към нея, зашеметена.

— Не си ли виждала други човеци преди мен и Райли?

— Не съм. Райли беше първият човек, стъпил в Атлантида от над десет хиляди години — красивото лице на Мари изразяваше безупречно тихо изящество, а тъмните ѝ очи бяха изпълнени с покой. Беше хванала тъмната си като нощ коса в сложни плитки. — Досега Аларик я пренасяше при човешките лекари, за да не се налага да ги води тук.

Ерин кимна.

— Вен ми каза, че все още не сте решили кога да съобщите голямата новина за съществуването на Атлантида — въздъхна Ерин и вдигна ръка към собствената си разбъркана чуплива коса. — Не искам да прозвучи суетно, но ми се ще да имах като твоята коса.

Мари се усмихна.

— Косата ти е прекрасна, Ерин, подхожда ти.

— Благодаря ти, но все си казвам, че трябва да я отрежа. Както и да е, ти никога ли не си стъпвала на повърхността? Не си ли излизала да се поразходиш, да идеш на кино, на пазар?

— Само на воините е разрешено да посещават земляните — отговори Мари. — Но смятам да помоля Съвета да направи изключение. Брат ми Бастиян осъществи сливане на душата си с жена шейпшифтър и искам да ги посетя и да се запозная с нея.

Ерин се опита да разгадае изражението ѝ, но не успя.

— Какво е сливане на души? Звучи като нещо сериозно. Нещо като брака при хората ли е?

Още преди да види стъписания поглед, който Мари хвърли през рамо, Ерин усети приближаването му. През сетивата и кожата ѝ премина нисък мелодичен туптеж и смарагдите ѝ нададоха сладко съблазнителен зов.

Очите на Мари се разшириха:

— Значи скъпоценните камъни ти пеят за него, така ли? Писано е в свитъците, но... откакто се помним, в нашия храм не е стъпвал певец на скъпоценни камъни. Отпреди Катализма, в интерес на истината.

Вен заговори точно зад Ерин и гласът му я заля с топлина и желание. Явно фактът, че му беше ядосана, не влияеше на камъните или хормоните ѝ.

— Мари, нямахме време да обсъдим всички обстоятелства в тази ситуация — в гласа му ясно се долавяше предупредителна нотка.

Мари явно не се стресна.

— Лейди Ерин питаше за сливането на души. Трябва да ѝ кажете, лорд Венджънс. Такава е съдбата ѝ.

И без да го вижда Еринолови вцепенението, което тези думи предизвикаха у Вен.

— Главна девицие, думата съдба е прекалено надценена. Ерин има свободна воля, както и аз.

Мари се усмихна, а в очите ѝ се появи нещо тъмно и провиждащо.

— Така ли? — попита и промълви някакво извинение, за да се оттегли, оставяйки Ерин насаме с Вен.

Тя се обърна с лице към него.

— Хайде кажи ми вече. Сливане на души? Какво по дяволите е това?

— Не е сега времето, Ерин, нито мястото — отговори той с резервирано и студено изражение. — И не вярвай на всичко, което ти казват.

— Вен, не съм глупачка. Снощи и двамата почувствахме нещо. Може би трябва да ми обясниш какво точно беше това. Това ли е сливането на души? Или на Атлантида всички правят любов с напълно разтворено съзнание?

Той заклати глава още преди да е завършила изречението си. След това я хвана за раменете и се взря в очите ѝ с горещия си, пронизващ поглед.

— Никога, *ми амара*. Никога не бях усещал подобно нещо във всичките си дни на този свят. Не си мисли, че не взимам случилото се между нас на сериозно.

Потресена, тя се зачуди какво да отговори и накрая само кимна бавно.

— Ерин, аз...

— Вен — гласът, който ги прекъсна, беше толкова властен, че нямаше как да е на друг, освен на жреца. — Очакваме ви, теб и твоята певица на скъпоценни камъни. Седнете, ако обичате.

Вен изляя през рамо в отговор на език, който Ерин взе за атлантски и всички в помещението сякаш си поеха рязко дъх. Тишината увисна във въздуха за миг, след което Аларик отново заговори с делови хумор:

— Не знам как бих могъл да изпълня... молбата ви, тъй като е анатомично невъзможно. Но ако искате да ме предизвикате, лорд Венджънс, с удоволствие ще приема.

Конлан, който закусваше, седнал до Райли, се изправи.

— Престанете и двамата — нареди им той топло, но и строго. — Не ме карайте да издам официална заповед.

Мари прекоси плавно храма и седна на масата.

— Моля всички ви да си припомните, че това е храмът на богинята и да се държите подобаващо — заяви тя. Гласът ѝ бе мек, но в думите ѝ ясно звучеше остро мъррене.

Ерин се ухили. Нежни думи и здрава Божия пръчка. Браво на Мари. Тя заобиколи Вен внимателно, чудейки се дали пък няма просто да я хвърли на рамо като пещерняк.

— Мари, аз съм съгласна с теб. Хайде всички да седнем и да се насладим на вкусната храна.

Тя се насочи към мястото, което бе най-далеч от Аларик — между Алексий и Денал, като прецени, че това сигурно ще подразни Вен. Злобната ѝ страна се закиска радостно при тази мисъл. Така му се пада.

Но преди да успее да седне, той я хвани през талията изтозад с мощната си ръка и я сложи на друго място, на края на масата. Той самият седна така, че да я отдели от Алексий, вдигна поднос с плодове и го поднесе към нея.

— Манго?

— Не си въобразявай, че случилото се между нас ти дава права над мен — заяви тя, като гледаше да не повишава глас. — Ще седя където си искаш и ще правя каквото решаш.

Върху лицето му се разля смъртоносно спокойствие, което подчертва дивия израз в очите му.

— Ако искаш да ме принудиш да предизвикам приятелите си и братята си воини в битка, моля, продължавай да ме дразниш. Имай предвид, че когато някой се предизвиква на битка, тя почти винаги е до смърт, така че внимателно прецени кой от тях искаш да видиш мъртъв.

Блъсна я силен шок. Той не се шегуваше. Тя усещаше горещината от натрупания гняв, която изльчваше. Ако продължаваше да го дразни, той щеше да нарани или дори убие някой от приятелите си заради това.

— Що за чудовище си? — прошепна тя, внезапно уплашена до смърт.

— По-лош съм и от най-страшните чудовища, Ерин — отвърна той мрачно. — Нещата, които съм сторил през вековете, биха разяли ума ти, ако ги знаеше. А сливането на души явно води до някои... инстинкти за притежание... които не съм имал досега. Не ги разбирам и засега не мога да ги контролирам. Моля те, не ме предизвиквай, докато не си разясня всичко това.

Тя се отдръпна от него, без да разбира как може едновременно да се страхува и да се чувства защитена и в безопасност в неговото присъствие, след като току-що сам призна, че е чудовище. Нямаше време да разучава тази гатанка обаче, защото Аларик и Мари станаха от местата си начело на масата и вдигнаха ръце за мълчание.

Първа заговори Мари:

— Да благодарим на Богинята за изобилието пред нас и за това, че върна певицата на скъпоценни камъни в дома ѝ. Благодарим ти, Богиньо!

— Благодарим ти, Богиньо! — повториха всички, докато Ерин ги изучаваше.

Конлан седеше до Райли, която не изглеждаше така румена и здрава, както предния ден. Бренан и един воин, който Ерин не познаваше, седяха от другата страна на Конлан. Алексий и Денал бяха откъм нейната страна на масата. Няколко жени, които сигурно бяха девици от храма, пърхаха наоколо и поднасяха нагитки и ястия, но никоя от тях, освен Мари, не седна с останалите на масата.

Аларик заговори:

— Благодарим ти, Богиньо, и слава на Посейдон, който ни пази!

— Слава на Посейдон — отвърнаха всички в хор и когато Аларик и Мари заеха местата си, всички продължиха да се хранят. Ерин откри, че умира от глад, въпреки че отвътре бе напълно смразена и напълни чинията си, като внимателно избягваше да общува с Вен освен промълвеното „мерси“, когато ѝ подаде един поднос.

Няколко минути всички мълчаха, докато се хранеха, след което Конлан бутна чинията си настрани. Една от девиците побърза да вземе приборите му и той се усмихна и ѝ благодари, което малко изненада Ерин. Тук кралските особи не са големи сноби, помисли си тя, като си спомни разговора на Вен с жената, която бе донесла дрехите. Това ѝ напомни да благодари на Райли.

— Райли — повика я тя достатъчно високо, за да привлече вниманието ѝ. — Благодаря ти, че изпрати дрехи. Моите бяха започнали да се поизносят.

Райли се ухили.

— Най-малкото, което можех да направя. Синьото много ти отива между другото.

Ерин се усмихна на свой ред, защото и тя си беше помислила същото. Небесносинята копринена блуза беше същият цвят като очите ѝ и щеше да излезе, ако каже, че не ѝ е харесало горещото одобрение в погледа на Вен, когато я беше видял с блузата и джинсите, след като се беше изкъпала. С изключение на гланца за устни, който държеше в

джоба на якето си, не носеше никакъв грим, но тя и без това не се гримираше много.

Вен сложи ръка на гърба ѝ и топлината на допира му я обгори през тънката тъкан на блузата ѝ.

— Така е. Наистина ти отива — прошепна в ухото ѝ.

Тя потрепери, когато усети дъхът му, сякаш бе докоснал други, по-интимни места и видя как в очите му присветва страст.

Ерин се отдръпна от ръката му, опитвайки се да не бъде очевидно, и хвърли сериозен поглед към Конлан в другия край на масата.

— Добре, какво ще обсъждаме? Надявам се, че сте съгласни на съюз, който да ни помогне в борбата срещу Калигула.

— Да, категорично имаме желание да си сътрудничим с твоето събище в тази битка — отвърна Конлан. — Едва ли е съвпадение, че базата на Калигула в северозападните щати е огнището на нарастващия брой нови вампири.

Аларик кимна.

— Явно укрепва силите си, навярно с цел да разшири територията си, за да обхване и това, което е оставил Барабас.

Воинът, който Ерин не познаваше, вдигна глава и тя с изненада съзря власт в очите му.

— Защо, по дяволите, ни е притрябало да работим с вещиците? Те нямат достатъчно сили, за да са ни от помощ, защото иначе биха се справили с Калигула още преди десет години, когато ги нападна за пръв път.

Сърцето на Ерин хлопна при безмилостното споменаване на убийството на семейството ѝ и това явно привлече вниманието му, защото той рязко обърна поглед към нея.

— Добре, Вен си е намерил една хубава вещичка, с която да си чеше крастата известно време, но това не значи, че трябва да я включваме в плановете си.

Вен скочи на крака от мястото си до нея и изрева предизвикателно, след което прехвърли масата с един скок, събори воина заедно със стола му и двамата се стовариха на земята.

Ерин скочи от стола си, заобиколи масата с намерението да се намеси някак, но гледката на двамата на земята я спря на място. Вен

беше хванал другия за гърлото с една ръка, наведен над него, и ръмжеше с нисък, животински гняв.

— Кристоф, ако още веднъж я споменеш, погледнеш или дори само си помислиш за нея неуважително, ще те убия.

Кристоф се опита да каже нещо, но от гърлото му излезе само гъргорене.

Вен оголи зъби в ужасяваща пародия на усмивка.

— Накарай ме. Хайде, само една дума. Накарай ме да те предизвикам в битка още сега.

В очите на Кристоф гореше бяс, но след това пламъците в тях се притаиха и той вдигна ръце, за да покаже, че се предава. Вен го изгледа в една последна дълга секунда, избути го и се изправи над падналия воин. Когато вдигна глава, зърна Ерин и тя си по рязко дъх, когато видя целенасочения му поглед.

Хваната в нов капан, тя остана там, вцепенена, докато той вървеше към нея. Дори не ѝ хрумна да се опита да се съпротивлява, когато я вдигна на ръце и тръгна по стълбите до портите на храма. Щом прекрачи прага, той се обърна надясно, пусна я на земята, като я облегна на мраморната стена, и с трясък постави длани върху стената от двете страни на главата ѝ.

Тя се опита да каже нещо, въпреки че дъхът ѝ бе застинал в гърлото.

— Вен? Какв...

Но той само поклати глава и спря думите ѝ с уста. Взе устните ѝ във властна, пламенна целувка. Тя не устоя и обви ръце около врата му, отвръщайки на целувката, неспособна да противостои на начина, по който я обяви за своя.

Не беше сигурна дали иска да се опита.

Той я целува умело и жадно, докато коленете ѝ не се подкосиха и тя щеше да падне, ако не се държеше за него, но той внимаваше да не докосва тялото ѝ. Накрая отдръпна главата си от нейната и остана така, задъхан, с наведена глава.

— Ерин, съжалявам, знам, че извинението не е достатъчно, но само това имам засега.

— Какво стана току-що? — нейният глас също трепереше.

Той вдигна глава и се взря в очите ѝ.

— Стана това, че почти те чуках тук, на тази стена. Единственото нещо в главата ми цял ден, е желанието да вкарам члена си в тялото ти, докато закрещиш името ми.

Горещина, похот и остро желание пламнаха в нея при вулгарните му думи и тя потрепери.

— Вен, това не може... не можем да продължаваме по този начин. Твърде много ни разсейва, а трябва да се борим с Калигула.

Той се изсмя, а на лицето му се изписа удивление.

— Калигула ли? Луда ли си? Няма да се приближаваш до Калигула. Да върви по дяволите свободната воля. Никога повече няма да напускаш Атлантида.

ГЛАВА 14

След като с целувката си я разтърси из основи, Вен се отдръпна от Ерин и посочи входа безмълвно, като все още дишаше накъсано и тежко. Тя се поколеба за момент и след това хукна към вратата и избяга навътре, към сравнително безопасната среда на храма и хората в него. Конлан, който излизаше навън, спря и се взря в нея, толкова приличаш на брат си, но със състрадание в погледа.

— Певицо, не се страхувай от него. Той би дал живота си за теб.

От другата страна, я закачи Аларик, докато минаваше покрай нея.

— И защо само мен ме притеснява това? — промърмори той и изчезна навън като някакъв развиднял се вестител на смъртта.

Тя сложи ръце на кръста в опит да изглежда овладяна, каквато не беше.

— Той току-що ми каза, че никога няма да изляза от Атлантида. Ако си мисли, че може да ме държи тук против волята ми, той трябва да се страхува, не аз.

Конлан се ухили и неочеквано се наведе да я целуне по челото.

— Не мога и да мечтая за по-достойна другарка за брат си, малка вещице.

Тя зяпна, но преди да успее да отговори, той беше последвал Аларик навън от храма.

Някой веднага започна да крещи някому, а тя не искаше да слуша. Обърна гръб на шума и отиде при масата с вдигната глава. Помещението се беше опразнило, като се изключват Райли и Мари — значи воините сигурно бяха избягали през задния вход.

Райли не се изправи, но посочи стола срещу себе си.

— Постои при мен, докато момчетата се понатупат малко — покани я тя уморено, но с усмивка.

Мари се появи до Ерин със сребърна канта.

— Да ти налея ли още малко? — предложи й кафе тя, сякаш това беше нормална женска сбирка и Вен не беше повалил Кристоф на пода

точно до тях.

Ерин сви рамене.

— Явно такива са ви обичаите — забеляза тя.

— Да, налей ми, моля. Не бих отказала и някой друг шоколадов валиум, ако ти се намира.

Мари се усмихна, наля й кафе, спомена нещо за задълженията си и се плъзна навън с обичайната си спокойна, лебедова походка. Ерин я проследи с поглед, докато се изгуби в коридора, след което се обръна към Райли. Усещаше как се изчервява и страните ѝ горят, но се опита да не обръща внимание на това.

— Значи се омъжваш за Конлан. Той прилича ли на брат си?

Райли се разсмя.

— Чудех се кога най-после ще ме попиташ. Като две капки вода са, само че много секси капки от подземна вода, ако може да разтегна метафората.

— Значи и на теб Конлан ти излиза с номера, че е воин и трябва да го слушаш?

Райли извъртя очи към тавана.

— По-скоро се опитва. Толкова. В тяхна защита ще кажа обаче, че е заложено в гените им, а след това са и обучавани с години. И после посвещават целия си живот, векове наред, да защитават и пазят човечеството. Щом осъзнаеш, че си имаш работа с воин, се научаваш да правиш някои отстъпки.

Ерин се опита да проумее тези думи.

— Искаш да кажеш, че просто го оставяш да се държи по този начин, така ли?

— Шегуваш ли се? Ако отстъпя на сантиметър, ще накара да ме затворят в стаята ми „за собствената ми безопасност“ — Райли се усмихна дяволито. — Трябва да му се противопоставяш, Ерин, независимо какво ти казват хормоните.

Лицето на Ерин отново пламна.

— Да, по този повод... това е лична работа, но се чудя дали вие с Конлан... — тя спря, защото не можеше да се сети как да зададе въпроса деликатно.

— Се награбваме като зайци? — попита Райли сухо.

Ерин избухна в смях, преди да успее да се спре.

— Щях да кажа дали има някакъв необуздан огън между вас, но и зайците стават.

— Помислих, че малко смях ще освободи напрежението — отбеляза Райли, като се протегна за чашата си със сок. — Той каза ли ти за сливането на души?

— Не, но Мари спомена за това. Какво точно означава? Но само не ми казвай, че Вен ще ми го обясни, защото ще ти взема сладкишите за заложници — заплаши тя почти на сериозно.

Райли покри чинията си с ръце.

— Ако ми пипнеш баклавата, някой ще пострада — предупреди с широка усмивка.

— Добре, добре. Няма да застрашавам сладкишите ти, все пак ядеш за двама. Сериозно обаче, трябва да разбера какво е това сливане на души.

Усмивката на лицето на Райли се стопи и тя кимна.

— Заслужаваш да знаеш истината, особено като се има предвид как се държи Вен около теб — тя хвърли поглед към входа, но той си беше празен, въпреки че все още чуха слабите звуци от спора, който тримата мъже водеха навън. — Сливането на души е древно наследство, което явно се е случвало в много редки случаи през последните няколко хилядолетия. Според легендата, някои атланти могат да достигат по-високо, почти божествено ниво на свързаност с човека, в когото се влюбят. Когато това стане, вратите на душите им се отварят и всеки може да пътува в другия — Райли спря и прехапа устна, след което продължи. — Тази връзка е много по-силна от всичко останало на света, а интимните отношения с човека, с когото си се слял, са умопомрачителни.

Ерин зяпна другата жена, докато умът ѝ препускаше бясно.

— Но аз не съм от Атлантида. Е, може би една хилядна от мен или нещо подобно.

— Аз също — отвърна Райли. — Доколкото знам, достатъчно е единият да бъде стопроцентов атлант. Всъщност, Аларик има няколко теории за това как някои от нас, хората, имат ДНК от древните обитатели на Атлантида точно преди Катализма. В моя случай това има смисъл — заради емоционалната ми емпатия. И сестра ми има такава дарба.

Ерин поклати глава, залята от вълна на облекчение.

— Не, няма смисъл. Аз нямам и капка емоционална емпатия. Райли се наведе и докосна ръката ѝ.

— Но, Ерин, ти си вещица — обясни търпеливо. — Според теб какъв процент от населението са вещери?

— Не знам. По-малко от процент?

— Много по-малко. По-малко от 0.01 процент, ако трябва да сме точни. Сестра ми е... да кажем, че разбира от тези работи. Доколкото знаем от феите и от това, което Аларик научи от свитъците в храма на Посейдон, изглежда че вещиците произлизат от древните обитатели на Атлантида. — Райли се облегна в стола си и отпи от сока. — А като прибавим и дарбата ти да караш скъпоценните камъни да пеят, почти невъзможно е да не си с атлантски произход.

Ерин разтърка слепоочията си, където се надигаше свирепо главоболие.

— Добре, да приемем засега, че съм някаква прародица до незнайна степен внучка на някакви хора от Атлантида. Да приемем и онова за зайците — добави тя, като наведе глава и отмести поглед от Райли към чашата си с кафе. — Но Вен каза свободна воля. Така че дори да сме направили това със сливането на душите един път, това не значи, че не можем никога да се разделим, нали?

Мълчание. Когато погледна Райли, изражението ѝ беше угрожено.

— Нее... — отвърна тя, провлачвайки думата. — Но като си мисля за връзката си с Конлан, трудно ми е да разбера защо би искала да се разделиш с Вен, ако наистина си достигнала душевното сливане с него.

— Защото не съм вещ. Не искам да те обидя и не намеквам, че ти си. Но може би Конлан има по-модерно мислене от брат си. Вен е смесица между мародерстващ викингски крал и... и пират! Или едър, космат пещерняк. А аз нямам намерение да стана негова пленница или пиратско момиче, или пък... пещернячка — гласът ѝ замря, защото правдивият ѝ гняв се изпари горе-долу в мига, когато осъзна колко абсурдно е всичко това.

Райли очевидно трудно се сдържаше да не прихне, ако се съди по това как си хапеше долната устна.

— Давай, смей ми се. Звуча като глупачка — призна Ерин с унила усмивка. — В името на богинята, „пещернячка“, представяш ли

си.

И двете избухнаха в смях и се смяха толкова силно, че Ерин усети как по страните ѝ се стичат сълзи. Леко трепване я предупреди точно преди да почувства ръцете на Вен върху раменете си. Вдигна глава и го видя как се взира в лицето ѝ, напълно сериозен.

— Бихте ли споделили кое е толкова смешно? Малко хумор няма да ми е излишен в момента — заяви той.

Конлан прелетя като мълния през масата и вдигна Райли на ръце, като наведе глава да я целуне по начин, който издаваше, че не го е грижа, че са пред хора и че няма търпение да си отидат у дома и да я съблече, което изпълни Ерин с мощн копнеж. Аларик заобиколи масата малко по-бавно и седна на края ѝ.

— Трябва да поговорим.

Конлан внимателно помогна на жена си, която изглеждаше леко зашеметена, отново да седне на мястото си. Когато Райли примигна към нея, Ерин изговори „зайци“ безмълвно и двете отново прихнаха в звънък смях.

Когато Ерин успя да си поеме дъх, Вен вече седеше до нея, а едната му ръка беше вплетена в косата ѝ, сякаш се нуждаеше да я докосва. Тя хвърли бърз поглед на лицето му, но то си оставаше сурово, както преди и тя реши да не обръща внимание на ръката му в косите си и се обърна към Аларик.

— Извинявай. Наша си шега. Добре, значи какъв е планът и кога тръгваме?

Гласът на Вен бе тих, но изпълнен с остра команда.

— Не тръгваме. Ти никъде няма да ходиш. Калигула те преследва, кой знае защо и ти няма да го приближаваш, преди да сме неутрализирали него и цялото му кръвно потомство.

Тя издърпа главата си от ръката му и се изправи.

— Не ми заповядвай. Калигула държи сестра ми и аз със сигурност тръгвам след него. Първо на първо съм доста силна вещица. Мога да помогна да неутрализирате вещиците, които работят за него, ако има такива.

Той повиши тон, но каза само една дума:

— Не.

Тя се направи, че не го чува и продължи:

— Второто е очевидно. Той иска мен. Използвайте ме като примамка.

Вен се изправи и рязко я издърпа с лице към себе си, а в очите му гореше бесен гняв:

— Ти няма да се излагаш на опасност, ясно ли ти е? Ако трябва лично да те вържа за леглото си, ще го направя, за да те държа далеч от това чудовище.

Ерин се опита да се освободи, но хватката му беше твърде здрава, така че вместо това го ритна в пищяла.

— Кой е чудовището? Сам призна, че си ти! И само защото искаш да ме чукаш, това не ти дава правото да ме държиш като затворничка, вързана за леглото или по друг начин, извратеняк такъв!

Напрегнатото мълчание в стаята ѝ напомни, че двамата не са сами и тя престена, връхлетяна от вълна на срам и унижение.

Гласът на Конлан разсече напрежението.

— Вен, остави я. Веднага. Нямаш право, както каза тя. Не по този начин, братко.

Вен изляя към брат си, принца, но освободи хватката си върху раменете ѝ и Ерин се отдръпна от него със залитане.

— Как смееш да ми говориш за права? — изстреля Вен към брат си. — Знаеш каква е силата на душевното сливане. Спомни си ти как се чувстваше, когато се запозна с Райли и тя бе в опасност.

Аларик вдигна ръце с длани нагоре, а върху тях светеха две еднакви сини кълба енергия.

— С радост ще те залепя на стената, ако ти трябва урок за свободната воля — заяви.

— Пробвай, жрецо — изръмжа Вен. — Жалък си. Куин беше в ръцете ти и ти я остави да си отиде, и сега всеки ден страдаш заради това. Не си мисли, че ще направя същите глупави грешки като теб.

Очите на Аларик просветнаха в ярко смарагдовозелено и той запрати кълбата енергия към Вен, почти по-бързо, отколкото погледът на Ерин можеше да проследи.

Почти.

Тя се хвърли напред между Вен и Аларик и издигна щита по-бързо от всякога. Светещите сфери отскочиха от него и изчезнаха, а тя свали ръцете си и освободи щита.

— Твоята помощ също не ми трябва, Аларик, така че стой настрана.

Без да обръща внимание на Вен и жреца, тя се обърна към Конлан и се поклони.

— Ваше височество, казахте ми, че мога да поискам всякааква услуга. Не желая кралските бижута или собствена плажна вила в Атлантида, или дори новата кола зад стая номер три. Искам само да изпратите няколко свои воини да ми помогнат да спася сестра си и да унищожа Калигула.

Тя си пое дълбоко дъх и се опита да успокои коленете и ръцете си, които трепереха.

— Ако не можете да го изпълните, тогава моля само да ме изпратите у дома и да не ме търсите повече. Защото ако за това, че помогнах на жена ви и детето ви, ми се отплатите, като позволите на брат си да ме държи затворена, то... — тя спря, мъчейки се да измисли как да се изрази по-изискано, но нищо не ѝ дойде наум. — То това е доста тъпа постъпка за един бъдещ крал.

— Видяхте ли сега, Ваше благородие — долетя подигравателен глас откъм входа на храма.

Ерин се обърна и видя Джъстис, който стоеше облегнат на стената, с неизменния си меч, който се издигаше над едното му рамо.

Той скочи леко по стълбите и закрачи към тях.

— Има и още нещо, което може да ви заинтересува, преди твърде да се разнежите — добави той, като заобиколи Вен отдалеч, за да иде при Конлан. Спра пред него и започна да мести поглед от единия на другия, вероятно в търсене на ефекта на драматичната пауза.

Но Ерин нямаше сили да оцени този апломб, защото с нея се случваше нещо напълно неочеквано. Кехлибарът на пръстените ѝ бе започнал да пиши остро и предупредително в момента, в който Джъстис тръгна към тях. Сега бе станал толкова пронизителен, че неговите думи почти не се чуваха — крещеше ѝ за опасност, опасност и заплаха, и тъмно, мощно зло.

Тя вдигна ръка, посочи Джъстис и обяви присъдата, която десет дълги години се бе учила да изпълнява. Тя също можеше да говори официално и драматично.

— Смъртоносна магия. Смърдиш на смъртоносна магия, атланте, и моят свещен дълг е да те убия.

ГЛАВА 15

Бен се опита да прегърне Ерин, но тя го стрелна с предупредителен ожесточен поглед и припомняйки си беседката, той вдигна ръце и отстъпи назад, като се ухили. Никога не би повярвал дори за минута, че тя наистина ще убие Джъстис, но нямаше да навреди на старата синя четина да получи удар по задника.

Райли беше тази, която наруши безизходното положение. Единствената, която нямаше никаква сила, като се изключи деликатния талант на емоционална емпатия, стоеше там и накара всички да сведат поглед.

Вен никога не ѝ се беше възхищавал повече.

— Достатъчно — изкрещя тя, толкова силно, че да пререже цялата тази напрегната магия, която трептеше в стаята.

Джъстис се поклони на Райли, по-ниско отколкото Вен го беше виждал някога преди, след което отстъпи две крачки назад и настрани от нея.

— Няма да споря и да всявам раздор в твоето присъствие, милейди — равно каза той, като стрелна с поглед Ерин.

— Точно така — сопна се Ерин. — Ти току-що призова смъртоносна магия. В Атлантида. В храма дори. Близо до бременна жена. Ти си такъв сладур, нали?

Мари се появи от един от коридорите, който водеше към другите стаи в храма.

— Проблем ли има?

Ситуацията прerasна от смешна в смъртоносна за отрицателно време, когато и Ерин, и Аларик призоваха сила, пригответвайки се да ударят Джъстис там, където стоеше. Вен никога не беше особено склонен към магия, като се изключи най-простото призоваване на елементи, но дори той чувстваше шепота на силите, извиващи се около магьосницата и жреца.

Джъстис също трябва да го е осъзнал, защото се протегна назад, сякаш за да издърпа меча си, но Мари внезапно беше там, до него, и

стрелна собствената си ръка, със скоростта на светлината, за да хване китката му. Тогава тя започна да повтаря нещо с толкова тих глас, че Вен не можа да долови нито дума.

До него, Ерин се задъха, след което пусна ръце от двете си страни, докато главата ѝ се отпусна назад, сякаш издърпана от конците на невидим кукловод. Той тръгна към нея, за да я задържи, проправяйки си път през странната, течна заплаха, която се увиваше около нея като прозрачен воал. Когато успя да сложи ръце върху кожата ѝ, воалът изчезна — или разпозна приятел и стана безплътен — и го оставил без проблемно да я държи здраво в прегръдките си.

Тя отвори уста и изпя няколко ноти с чистия, удивителен тон, който беше използвала за да лекува Райли, а сребристо блещукане се издигна, за да обвие тялото ѝ, а също и Вен, както бе станало и преди. И в същото време, идентичен ефирен воал от светлина обви Мари и обградна Джъстис, там където стоеше, някак си уловен от деликатната хватка на китката ѝ.

Внезапно Ерин затвори уста. Финалните ноти на песента ѝ трептяха във въздуха, а после се понесоха, мимолетно, надолу към земята. Вен почувства усещането от загуба отново, сякаш част от душата му изчезна заедно с музиката. Той се отърси от чувството и стрелна с поглед Джъстис, който беше коленичил на пода до Мари.

— Това изобщо не беше смъртоносна магия, нали? — попита Ерин и погледна Джъстис с широко отворени очи.

Мари коленичи пред Джъстис и обхвата с ръце лицето му.

— Как така не съм знаела никога преди това за теб, лорд Джъстис? Бил си в този храм много пъти.

Той поклати глава, синята плитка увисна надолу от едното рамо, като почти докосна пода, докато той стоеше свит там.

— Нямаше певец на скъпоценности преди, Мари. Тя наистина трябва да е пряка наследница на нереидите, за да ме разпознае.

Конлан заповяда:

— Някой ще ми каже ли, какво по дяволите става тук? Веднага!

Мари бавно обърна глава, за да го погледне.

— Лорд Джъстис не се е забъркал със смъртоносна магия, Ваше височество. Той е наполовина потомък на нереидите. Богинята на храма просто го повика у дома.

* * *

Час по-късно те се събраха отново във военната зала на Конлан, на неутрална земя. Вен прекара по-голямата част от часа в опити да измисли начин да завие Ерин в безопасен пашкул и да я скрие от всяка опасност за, да кажем, остатъка от живота ѝ.

Може би дори за остатъка от неговия.

Макар че това щеше да е чиста хитрост, като се имаше предвид съществената разлика между продължителността им на живот. Точно тогава Райли и Ерин влязоха в стаята и той забута тази отчаяна мисъл някъде на заден план в ума си. Ерин седна до Райли, в отсрещния край на стаята спрямо мястото, където стоеше Вен и я наблюдаваше, но той се успокой от начина, по който погледът ѝ го търсеше.

Може би той не беше единственият уловен от могъщи сили, с които не знаеше как да се справи. Тя му се усмихна и жега мина през него, изгори кожата и нервните му окончания с пращащи пламъци. Всичко, за което можеше да мисли бе колко много иска да бъде вътре в нея, и вложи всяка частица от това желание в бавната усмивка, която ѝ отправи, след което почувства краткотраен момент на буен триумф, когато тя почervеня и сграбчи дръжките на стола си. Тя също го искаше и това сигурно означаваше нещо.

Трябваше да означава нещо.

Джъстис бавно влезе, като се опитваше да изглежда равнодушен, макар че Вен можеше да каже, че е разтърсен от това, което се беше случило в храма. Първият инстинкт на Вен беше да предпази Ерин с тялото си, но предупреждението в очите ѝ го спря.

За момента.

— Хей, групата на Скуби^[1] цялата е тук — каза Вен. — Какво ще кажете да премислим всичко това.

— Все още не всички са тук, Вен. Мари идва — каза Конлан, след което кимна. — Ето я и нея, точно навреме.

Мари влезе през вратата и се огледа с любопитство. Вен помисли, че това е първият път, в който тя е в тази част на двореца. Никой, освен Конлан, Аларик и войните обикновено не виждаха тази стая.

— Кой иска да започне пръв и да ми обясни частта относно това, че той е потомък на нереидите? — Конлан погледна от Джъстис към Мари и обратно. — Познавам майка ти, Джъстис. Тя беше прекрасна жена, но изобщо не беше морска богиня и доколкото знам, нямаше четиридесет и девет сестри.

Бренан проговори от позицията си до стената.

— Той казва истината. Когато бяхме деца, баба ти и дядо ти ни даваха лакомства. Не си спомням имената им да са били Дорис^[2] и Нерей.

Джъстис се усмихна, но това беше празен жест, който не достигна до очите му.

— Моите осиновители. Ти познаваш моите осиновители, които били толкова радостни да вземат дете, че задавали много малко въпроси. Особено отнасящи се към обстоятелствата.

— Какви обстоятелства са тези? — попита Вен като се наведе напред.

— Не мога да ви кажа.

— Имаш предвид, че няма да ни кажеш — каза Аларик.

— Имам предвид, че не мога да ви кажа — повтори Джъстис. — Нали знаеш старата приказка? Ще ти кажа, но тогава ще трябва да те убия? Добре, в моя случай, това е буквалната истина.

Вен и Конлан скочиха на крака.

— Да не би да ни заплашваш? — Вен пръв зададе въпроса.

Джъстис махна с ръка.

— Не, излагам факт. Това е задължение, което ми е наложено още докато съм бил бебе. Буквално не мога да говоря за обстоятелствата около раждането ми, без значение колко много може да искам да го направя, — каза той горчиво. — Ако го направя, ще съм задължен от могъща магична принуда да убия всеки, който може да ме е чул.

Аларик го изучаваше с присвити очи.

— Кой може да наложи толкова могъща принуда, че да продължи векове?

Джъстис го погледна право в очите.

— Била е положена от най-добрания, жрецо. Направена е от бог.

Райли вдигна длан и докосна ръката на Конлан.

— Той казва истината.

Вен тръсна глава.

— Не можем да знаем това. Той ни е лъгал от векове.

— Ало? Тука има *акнаша*, помниш ли? Мога да почувствам емоциите му. Той със сигурност казва истината.

Ерин най-накрая проговори, за пръв път откакто се бяха събрали в стаята.

— Защо моят кехлибар ми каза, че той използва смъртоносна магия? Не разбирам нищо от това. Ако той е потомък на нереидите, защо богинята на храма откачи по този начин?

Преди Джъстис да успее, Мари отговори:

— Не знам отговора на това. Той е първият кръвен потомък на нереидите, който влиза в храма от хилядолетия, доколкото знам. Както и да е, той е бил там и преди и никога не е имало никакво издаване. Мисля, че твоите камъни са извикили предупреждение към теб, когато нашата богиня е разпознала един от нейните и ти си го възприела като предупреждение за смъртоносна магия. Не е като да си имала друг начин да го разбереш. Не сме срещали много нереиди в миналото.

Ерин кимна, макар че не изглеждаше много убедена.

— Има смисъл, предполагам. Сега, когато сме извън храма, кехлибарът ми не ме предупреждава, макар Джъстис да е достатъчно близо да го докосна.

Нешто тъмно потрепери във Вен при тези думи и той проговори, преди да успее да се спре, като се придвижи, за да застане между Джъстис и Ерин.

— По-добре ще е да не го докосваш — каза той. — Моля те, направи ми услуга по този въпрос.

Тя въздъхна и сви рамене.

— Добре. Но трябва да си поговорим и за това.

Мари заговори отново.

— Има нещо жизненоважно, което трябва да споделя с всички вие. Вярвам, че съдържа ключа към излекуването на Райли и бебето. Макар песента на Ерин да помогна временно, основният проблем остана. Тялото на Райли изглежда отхвърля бременността.

Всички погледнаха към Райли, която изглеждаше още по-бледа отколкото сутринта и със сигурност не толкова добре, колкото след като Ерин й пя за изцеление предишния ден. Райли имаше очи само за Мари.

— Можеш да помогнеш на бебето ми?

Мари поклати глава.

— Не, за съжаление, всичко е както го казах. Неспособна съм да сторя нещо повече за вас. Ерин е. Тя може да излекува бебето.

Ерин вдигна глава, като премигваше.

— Знаеш, че ще направя всичко, което мога. Но наистина не знам как да правя все още тези неща с пеенето на скъпоценни камъни. Това, което сторих вчера, може да се окаже всичко, на което съм способна.

— Не, ти не разбираш — каза Мари. — Имаш способността да намериш „Сърцето на нереидата“, който е скрит в ковчеже с диаманти и смарагди, а също според мълвата съдържа един от изгубените камъни от тризъбеца на Посейдон.

Мари издърпа нещо, което изглеждаше като свитък от джоба на дрехата си и го подаде на Ерин.

— Изучи го добре. С този рубин, ще можеш напълно да излекуваш Райли и бебето.

* * *

Ерин наблюдаваше, изумена, докато подготовката за пътуването обратно към Сиатъл я заобикаляше отвсякъде. Гоблена от пода до тавана на едната страна на кабинета, показващ сцени на това, което тя предположи, че е Катализмът, за който говореха, беше издърпан настриани, за да открие арсенал. Оръжия, простиращи се от мечове и арбалети до модерни пистолети и нещо, което изглеждаше като автомат, биваха издърпвани от рафтовете и пригответи за употреба.

Тя искаше война и изглежда щеше да отиде на такава. Аргументите на Вен относно това да се поставя в опасност изчезнаха, когато осъзна, че тя е единствената, която може да намери „Сърцето на нереидата“. Сега всеки инч от твърдото му, мускулесто тяло изглеждаше отрупано с оръжия. Той й беше проговорил само веднъж, откакто приключиха с дискусията. Беше я дръпнал настриани и й бе заповядал никога да не се отдалечава на повече от няколко стъпки от него по време на мисията.

Тя само се обърна и не си направи труда да спори с него. Щеше да стори това, което се налага, за да спаси сестра си и без значение

дали Вен е там или не, за да й помога.

На Райли ѝ стана лошо малко след изявленietо на Мари, и двамата с Конлан я отведоха да си почине. В този момента Конлан се завърна в стаята с бледо и изпito лице.

— Тя отново е зле — каза той. — Много по-зле този път.

Ерин скочи от стола си.

— Мога да...

— Не. Не може да отслабваш силите си преди да напуснеш — каза той, а гласът му беше груб от преумора. — Благодаря за предложението, но очевидно облекчението, което можеш да предложиш без рубина, е само временно. Мари вярва, че рубинът ще ти помогне да я излекуваш. Да излекуваш нашето дете.

Вен сложи ръка на рамото на брат си.

— Знай това, Конлан. Кълна ти се, че ще направя всичко по силите си да намеря този скъпоценен камък, дори с цената на живота си.

Конлан кимна.

— Знам, че ще го направиш. Не мога... не мога да тръгна от тук. Има шанс тя да не... да...

Ерин почувства сълзи да парят по клепачите ѝ от отчаянието в гласа му.

— Ще го намерим, Конлан. Кажи ѝ го вместо нас.

Той кимна, после я прегърна набързо.

— Дай най-доброто от себе си, певице на скъпоценни камъни — каза той и след това си тръгна.

Ерин се обърна към Вен, като отчаяно се нуждаеше от утехата на прегръдката му, но той стоеше със скръстени ръце и я гледаше, с вледенени от болка очи.

— Ще рискувам собствения си живот, но няма да рискувам твоя, Ерин. Трябва да открием начин да намерим тази скъпоценност без това да те нарани. Ако съм принуден да избирам между твоя живот и живота на Райли и нейното бебе, няма да го преживея.

Тя нямаше отговор, който да има смисъл, така че просто кимна и се сви въгъла на дивана, докато приготовленията продължаваха, като се чудеше каква безчувствена кучка орисница беше поставила толкова много на карта... всичко лежеше върху раменете на една млада, изплашена вещица.

Погледна надолу към пръстените си, но по изключение те бяха съвършено тихи.

---

[1] Герои от сериала „Бъфи, убийцата на вампири“, които са близки приятели на Бъфи Съмърс и нейни помощници в борбата ѝ срещу вампирите. — Б.р. ↑

[2] Другото име на океанидата Дорида. — Б.р. ↑

ГЛАВА 16

Ако скривалището на Вен (или поне това, което беше останало от него, след като онази бомба издълба дупка в средата на пода му) бе толкова старо, за да се нарича ретро, то мястото, към което Куин ги упъти беше на границата между помийна яма за плъхове и каторга.

Вен залагаше на второто.

Поглеждайки към грубата фасада на сградата, тъмна в мъждивата светлина, хвърляна от единствената работеща улична лампа на блока, той забеляза дупките от липсващи тухли и множество счупени прозорци във всяка, от които можеше се скрие враг, прицелил се надолу в тях, докато стоят там. Той дръпна Ерин близо до тялото си, така че тя да е по-малка мишена, въпреки че той се доверяваше на Куин толкова, колкото и на всеки човек, а Алексий, Джъстис и Бренан се стопиха в сенките, за да обиколят сградата и да огледат за проблеми в периметъра.

Кристоф и Денал бяха отишли на лов за пропаднали пияници, претърсвайки барове и кръчми за всеки, който би могъл да има информация за Калигула и неговите дела. Когато навикът да си пийва, постави човек в безизходица, той обикновено може да бъде убеден да продаде това, което знае за определена цена.

Ерин се наежи и започна да се отдръпва от него, но тогава един плъх, по-голям от повечето котки, притича покрай ъгъла пред тях и тя подскочи с писък и се опита да се покатери по него и да се скрие в ризата му. Той не можеше да скрие усмивката, която цъфна на лицето му.

— Моето малко войниче. Готова да поема бомби с нищо друго, освен магията си, но се страхува от едно малко мишле.

Тя го избута.

— Малка мишка, друг път! Това е най-големият плъх, който никога съм виждала!

Той сви рамене.

— Най-малко можеш да бъдеш относително сигурна, че не пренася чума, което невинаги е било така.

— Чума? О, да. Ти си почти на петстотин години. Все забравям. Разбираш, че си доста стар за мен, нали? — каза тя, опитвайки се да мине пред него, за да влезе в сградата първа. После започна да спори с Вен за това, как тя е по-добре подгответена да влезе първа вътре, имайки предвид магическия щит, който владееше, откакто прекрачиха портала, създаден от Аларик за тях.

Погледът на Вен се отправи към жреца, чието лице беше толкова пребледняло, че той заприличаваше на един от неживите. С всяка стъпка, приближаваща ги до Куин, Аларик чувстваше пробождане в гърдите си.

Преди да стигнат стоманената врата, която висеше полюшваща се на пантите си, тя се отвори, за да разкрие малка, стройна жена, която стоеше на прага. Като я погледнеш, никога не би помислил, че Куин Доусън е един от лидерите на човешките бунтовнически сили. Тя бе с няколко сантиметра по-ниска от сестра си и имаше къса, тъмна коса, която изглеждаше като отрязана с косачка. В огромната тениска на Бон Джоуви, която носеше, с избелели дънки, тя лесно можеше да мине за обикновено момче. Момче с огромни очи и много нежни черти.

Зад себе си Вен чу шум, който звучеше като тежка въздишка. Вземайки предвид факта, че това бе Аларик и че можеше да подпали задника му със светещите си зеници, Вен не даде индикации, че е чул нещо. Докато Ерин се опитваше да премине отново покрай него, той дори почувства проблясък на съчувствие към реакцията на жреца от новата му среща с Куин.

Без ни най-малко предупреждение, Аларик внезапно премина в мъгла и се заря над горната част на сградата. Вен го гледаше как изчезва с ехидна усмивка. Най-могъщият върховен жрец, който Посейдон бе помазал, се страхуваше от едно момиче. Мисълта го ободри неимоверно, независимо, че не беше много редно да се присмива на това.

Той реши проблема на Ерин, като сложи ръка на раменете й и я придърпа по-близо, без да се притеснява да отрече, дори пред себе си, чувството на абсолютна лекота, което изпита, докато тя бе в ръцете му.

Знаеше, че ще плати за дързостта си по-късно, но щеше да се тревожи за това, когато му дойде времето.

— Готина квартира, Куин — каза той, като протегна ръката си.

Тя му се усмихна и разклати ръката му със здрав захват. Бързият поглед вече бе претеглил и измерил всеки един от тях.

— Радвам се да те видя — каза тя, звучейки сериозно. — Имаме проблеми.

— Ти и проблеми на едно място? Кажи, че не е вярно — отвърна той, като се държеше за гърдите със свободната си ръка.

— Май е по-добре да се разкараем от улицата. — Тя се обърна и изчезна през тъмната врата. Докато Вен я последва, все още държейки здраво Ерин до себе си, неговата певица на скъпоценни камъни го фрасна с лакът. Доста здраво!

Той изсумтя, но не я пусна.

— За какво беше това?

— О, не знам, нека да видим. Може би едно запознаване би било добре — прошепна тя. — Куин, това е Ерин, Ерин, това е Куин. Виждаш ли колко е лесно?

— Тя е права, нали знаеш — каза един глас, който Вен познаваше много добре. Собственикът на гласа се появи зад ъгъла, движещ се със смъртоносна грация, която бе нехарактерна за такъв голям човек. Освен ако човекът не е шейпшифтьр, който се превръща в 500-килограмов тигър, когато е в лошо настроение.

— Момчето от джунглата!

— За теб съм мъжът от джунгла, рибена муцуно — каза Джак и протегна ръка, за да се здрависа с Вен. Тогава очите му се изместиха към Ерин и той се наведе към нея леко и погне въздух.

— Коя е вещицата? Да не би да си решил да се задомяваш, да създадеш малко гунички^[1]?

Вен се впрегна и бързо изстреля ръката си, като изблъска тигъра с няколко сантиметра.

— Не души жена ми като че ли е твоя територия.

Джак му намигна, после се засмя.

— Твоята жена? Значи такива били нещата, а? Е, да не каже някой после, че алфа жилката ми не разпознава обвързаната двойка.

Ерин измърмори нещо под носа си и вдигна ръце. И преди да се усетят, той и Джак седяха на задниците си в коридора, гледайки я

шокирано.

Леко преувеличено, тя изтупа ръцете си една в друга и след това подаде едната към Куин.

— Аз съм Ерин Конърс и за мен е удоволствие да се запознаем.

Куин стисна ръката ѝ, ухилвайки се към Вен и Джак.

— О, скъпа, удоволствието е изцяло мое.

Куин представи Ерин на дузина мъже и две жени, които стояха около маси в задната част на хамбара, но тя използваше само малките им имена и Ерин имаше силното чувство, че повечето, ако не и всички от тях, са просто псевдоними. Нейната магия усети, че най-малко осем от групата бяха шейпшифтири. Всички те, включително и хората, изглеждаха някак угрожени и уморени и я поздравиха доста резервирано. Имаше чувството, че само Джак и Куин бяха срещали атлантите преди, а останалата част бяха озадачени, съдейки по начина, по който групата на Куин ги наблюдаваше.

Ерин никога не бе срещала толкова много шейпшифтири в живота си и нейният кехлибар си пееше някаква безумна песен. Музиката бе по-различна от това, което пееше, когато вампирите бяха наоколо. Тази песен беше по-дълбока, по-земна. По-чувствена. Сякаш камъкът осъзнаваше, че Ерин не би имала нищо против да се сближи с някой красив шейпшифтър, ако светът бе по-различен. Големият, красив, страшен човек, Джак, наклони очи, казващи, че котето е другата половина от двойната му природа. От смъртоносната заплаха, която той демонстрираше, тя по-скоро залагаше, че той едва ли е най-добрата домашна котка.

Тя погледна Вен. Само мисълта, че стават по-близки, я караше да иска да се притисне до него. Спомни си начина, по който той я докосваше, по който я държеше и всичко това направи устните ѝ сухи, докато изумрудите ѝ пееха страстна песен. Той я хвана да го гледа и нещо я накара да отдалечи мислите си, защото очите му потъмняха и погледът му на практика я заклейми.

Тя затвори очи за секунда и притай дъх, а след това нарочно обърна тялото си, така че да не го вижда.

— Куин, разбрах, че Райли ти е сестра?

Куин се усмихна и за пръв път показва истинска топлина на лицето си.

— Да, въпреки че не би го казала като ни видиш заедно, нали?

Ерин се загледа в лицето на Куин.

— Всъщност, бих. Ти имаш същите нежни черти на лицето, същите скули и същата страхотна порцеланова кожа.

Джак се засмя.

— О, това не е начинът да завържеш приятели тук, Ерин. Наречи Куин деликатна и тя ще откъснете ръката ти и ще я натъпче в гърлото ти.

Ерин премигна, но Куин само завъртя очи.

— Страхотно, Джак. Изплаши сладката вещица, защо не? — Тя сложи ръка на рамото на Ерин. — Не обръщай внимание на тигъра. Той става нервен, ако не яде по няколко туземци на всеки две седмици.

Ерин погледна напред-назад между двамата, усмихвайки се неуверено, защото изпита неприятно усещане, че в тази шега има повече истина, отколкото й се искаше. Също така, тя никога не бе срещала шифтър, чиято друга форма е тигър, екзотичната природа на звяра под кожата на Джак я изненада и я побиха хладни тръпки. От друга страна, кой се нуждае от слаби съюзници?

Вен се намръщи към тях от ръба на масата, където гледаше надолу към това, което изглеждаше като топографска карта на щата Вашингтон.

— Какво по дяволите планирахте да правите? И моля ви кажете ми, че поне щяхте да ни изчакате да се присъединим към партито.

Куин закрачи към него и посочи място, оградено в червено.

— Работихме над нашите източници и проследихме честотата на атаките на новопревърнатите в продължение на няколко месеца. Изглежда, че се образува спирала около Маунт Рейниър.

Джак забоде пръст в картата.

— Предполагаме, че е тук. Има серия от ледени пещери и тунели, които са непроходими за хората. Всеки вход, достатъчно голям, за да влезеш през него, е магически предпазен толкова силно, че съм виждал как хора отхвърчат от там и дори не осъзнават това, което се случва.

— А как стои въпросът с вещиците? — попита Ерин.

Куин изстреля измерващ поглед към нея.

— Не знаем. Единствената вещица в групата ни липсва вече повече от седмица. Не знаем дали е била заловена, убита или... превърната в една от тях.

Вен проговори отново:

— Имаме проблем с вешниците, които стават зли тук, така ли? Жената, която ни нападна в щаба на Светлинния кръг, беше достатъчно силна, за да надвие магията на Ерин. Това звучи ли ви като вашата вешница?

Джак и Куин хвърлиха озадачен поглед, но в крайна сметка Куин поклати глава.

— Не знам колко силна си ти Ерин, но тя не беше много силна. Съмнявам се, че би могла да насочи подобна магия, освен ако не е прикривала истинската си сила от нас.

— Вешницата, която ме нападна, използваше черна магия, което автоматично би увеличило силите ѝ повече, отколкото ако използваше бяла — каза Ерин. — Не можах да я огледам добре, все пак.

— Нито пък аз — призна си Вен. — Аз я нокаутирах, но след това тя изчезна, докато се занимавах с колегата ѝ и няколко вампира.

— Ами, няма да разберем, докато не опитаме, нали? — Ерин се приближи да проучи картата. — Никога не бих предположила, че има пещери под Маунт Рейниър. Преди ходихме често там със семейството ми... — Тя спря и поклати глава. Нямаше нужда да навлиза в това сега. Скръбта можеше да отслаби решимостта ѝ.

Куин вдигна вежди, но не поиска обяснение. Тъмните, посинели кръгове около очите ѝ, подсказваха на Ерин, че Куин вече знаеше за много тайни и трагедии.

Вен прочисти гърлото си.

— Куин, трябва да поговорим насаме. Има нещо, което трябва да...

— За Райли ли е? Бебето? Какво не е наред? — Куин практически скочи към него. — Кажи ми, по дяволите.

Състраданието в очите на Вен, което видя, докато го наблюдаваше, докосна нещо много дълбоко в Ерин. Този свиреп воин беше сувор в битките, но бе дълбоко загрижен за семейството си.

Тя се обърка още повече, като се замисли, че той започва да става дълбоко загрижен и към нея. Ерин отклони тази мисъл настррана, преди да е станало твърде късно. Нямаше време да мисли как да се грижи за някого, докато е на мисия, която можеше да завърши със смъртта на единия или и двамата. Определено нямаше време да прецени дали това

не е вид загриженост, която би приветствала, а може би и да отвърне с такава.

— Райли е малко по-добре, Куин. Ерин всъщност я излекува и Райли се почувства много по-добре за известно време.

Тъмният поглед на Куин се обърна към Ерин.

— Ти си лечител?

— Не. Е, да. Може би — Ерин се запъна, опитвайки се да е напълно честна. — Истината е, че не знам какво точно съм вече. Знам, че съм девето ниво вещица на Сиатълския Светлинен кръг и имам афинитет към скъпоценни камъни. Атлантите мислиха, че съм певица на скъпоценните камъни, което бе по-значимо за тях, отколкото за мен. Но нещо в Храма на нерейдите и близостта на скъпоценните му камъни ми помогнаха да изцеля сестра ти.

Куин отиде до нея и я прегърна силно.

— Дължа ти услуга за това. Райли е най-важният човек на света за мен. Планирам да отида при нея, веднага след като се справим с този проблем. Прекалено много от моите хора загинаха, докато опитваха.

Докато Куин отстъпваше назад към масата, тя изведнъж замръзна, ръцете ѝ тръгнаха към джобовете ѝ. С едно плавно движение, тя извади нож от единия джоб и пистолет от другия и приклекна ниско.

— Опасност — извика тя и всички преминаха в атакуващ и защитен режим.

Все пак неприятностите, които изплуваха в центъра на стаята, не бяха враг, а по-скоро съюзник. Или нещо такова. Ако не брояха за смъртоносна заплаха всичко, което мърда.

Лицето на Куин пребледня и Ерин забеляза лек трепет в ръцете ѝ, докато тя оставяше оръжията.

— Аларик. Умееш да изникваш драматично, нали? — Гласът на Куин бе стабилен, въпреки очевидния ефект от появяването на жреца.

Аларик се докосна до пода, само на сантиметри от Куин и се загледа надолу към нея. Ерин бе шокирана от изражението на лицето му. Всичко замръзна, докато той се появяваше като мраморна статуя вместо от плът и кръв — статуя с океани от болка в очите си. Той се вгледа в Куин, както умиращ човек би могъл да се взира в последния си шанс за спасение.

Погледът на Ерин се измести към Куин и отново бе шокирана. Куин гледаше към Аларик с точно същото изражение на лицето си.

Жрецът най-накрая проговори, гласът му стържеше.

— Куин. Надявам се да си добре.

— Аз... ще съм добре, когато разбера, че сестра ми е добре — отговори Куин с треперещ глас. — Защо не можеш да я излекуваш, Аларик? Знам колко си могъщ.

— Направих всичко, което можах, но това не бе достатъчно — каза той, като стисна зъби и това накара Ерин да почувства неочеквана симпатия към него. Невъзможността му да помогне на Райли и бебето разяждаха душата му. Нямаше дори следа от обичайната му арогантност в гласа му.

— Всъщност, аз може би съм в състояние да помогна с това — каза Ерин, принудена да прекъсне отвратителното напрежение между тях. — Има една легенда за прочут рубин, който певците на камъни могат да използват, за да се лекуват бременни жени и неродените им бебета. Ако го намерим, мога да се опитам да го направя. Мари каза, че ще ми помогне. Носи се слух, че може би е някъде около Маунт Рейниър.

— Това си е доста голямо съвпадение — каза Куин. — Ние бяхме толкова близо до това място, а Калигула вероятно е под него. Сега ми казваш, че и този камък е също там? Аз не вярвам в съвпаденията.

— Аз също, но всъщност това съвсем не е съвпадение, а по-скоро има причинно-следствена връзка с това, което Мари ни каза — отвърна Ерин.

— Очевидно, наличието на скъпоценен камък в тази област, привлича всяко дете с латентна дарба на певец на скъпоценни камъни, така че е много по-вероятно един певец на скъпоценни камъни да доразвие таланта си близо до „Сърцето на нереидата“, отколкото където и да е другаде по света.

— Получихме съобщения за шум, идващ от района около планината. Сеизмолози в началото смятаха, че това е земетръсна активност — каза Вен. — Но както Мари каза, може да е рубинът, издигащ се към живота, така да се каже, след като е бил скрит под земята в продължение на хиляди години.

Изведнъж Джак изръмжа мощно и скочи, за да застане до Куин.

— Надушвам вампир.

— Това трябва да съм аз — извика глас някъде откъм вратата, където двама от хората на Куин стояха с пистолети, заедно с Алексий и Бренан, които ограждаха трети човек. Мъжът в центъра вдигна ръце.
— Някой трябва да ме застреля, бързо, защото ще бъдете нападнати след по-малко от пет минути.

Докато се приближаваха, Ерин осъзна, че е вампир, въпреки бронзовия оттенък, прикриващ бледата му кожа. Трябва да е имал тъмен тен някога, ако съдеше по черната му коса.

— Даниъл, какво по дяволите говориш? — тросна се Вен, докато всички в стаята преминаха в готовност за действие, а звукът от зареждащи се оръжия кънтеше в ушите на Ерин. Алексий и Бренан закрачиха напред с човека, който трябваше да е Даниъл.

Кехлибарът на Ерин запя с дълбок и настоятелен глас, но звукът бе по-различно от неприятния, трещящ звук, който тя обикновено чуваше в присъствието на вампири. Това беше натрапчива мелодия за самота и загуба, която се пееше дълбоко от душата.

— Какво си ти? — попита тя, докато той се приближаваше.

Той стрелна мрачен поглед към нея, който я премери и отхвърли.

— Нищо, което някога си срещала, певице на скъпоценни камъни. Чувствай се предупредена да стоиш далеч от мен и моя вид, защото имаш от аромата на феите в кръвта си, а съчетанието между магия и фея формира най-мощния афродизиак. Това е една от причините той да желаеше сестра ти толкова много.

— Кой? Диърдри? Кой по дяволите си ти? Какво...?

— Нямаме време — той я прекъсна и се обърна към Вен. — Остават по-малко от четири минути, атланте. Направи го да изглежда правдоподобно. Но първо, ето какво трябва да знаеш. Бях там, когато погребалният звън започна и той нямаше нищо общо с нещо, сътворено от човеците. Може би е много добре, че рубинът ти се пробужда и призовава за певеца си.

Той обърна глава и прободе Куин с мрачния си поглед.

— Надеждата ми е сестра ти да бъде добре, безстрашна. Трябва да знаеш това: планът на Калигула е да върне страната обратно към времето, когато правилата и законите ти не значеха нищо, когато ние, препускащите в ноцта, създадохме наша собствена анархия. Всичко, което той прави е, за да постигне тази цел. Кръвното му потомство излиза всяка вечер, за да превърне все повече и повече хора в негови

послушници, против всички закони на вашия Конгрес и против волята на другите, по-консервативни вампири с власт.

Даниъл погледна нагоре, сякаш слушаше нещо, което никой от тях не можеше да чуе, след това кимна.

— Време е. Застреляй ме и го направи добре, лорд Венджънс. В стомаха, може би.

— Какво? Какво става? — Ерин помисли, че ще се развика, но не посмя. — Искаш да те застреляме? Къде е сестра ми?

Вампирът профуча над масата и сграбчи химикалка, а след това я забоде в картата, толкова силно, че я заби в дървото и застана там, трепереща напред-назад.

— Там. Сега го направи, Вен. Ако ме хванат тук, ще съм безполезен за нашата кауза. О, и още едно нещо — Той замълча, с очи, фокусирани върху пистолета, който Вен извади от кобура си. — Анубиса все още е жива. Тя крои нещо, за което дори Калигула не знае и има шпиони във всяка от трите ви групи. — Погледът му се спря върху Куин, Вен и Ерин, когато го каза. Тогава очите му кървясаха и той наостри ръцете си в нокти. — Сега! — Той се хвърли върху Вен, който го простира в стомаха. Даниъл изстена със смразяващ кръвта писък на агония и преди да падне на земята, малкото прозорци, по които все още имаше стъкло, се взривиха навътре докато рояк вампири нахълтваха с писък в сградата, а яростта от кървавата треска се усещаше в светещите им червени очи.

---

[1] Гупата е малка декоративна рибка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Дойдоха бързо и стихийно и бяха много повече от тях. Вен натъпка „Глок“-а си обратно в кобура, осъзнавайки безполезността на това оръжие срещу ордата вампири. Той захвърли дългото си палто, след това извади с едната си ръка меча, висящ на гърба му, а с другата измъкна кинжала си.

Спусна се веднага към Ерин, която стоеше замръзнала в средата на стаята и я повлече назад, докато гърба ѝ не опря в стената.

— Стой тук и се прикривай — нареди ѝ той. Когато тя се опита да протестира, Вен я прекъсна: — Знам, че искаш да помогнеш, но ние имаме повече опит в това. Пази себе си.

Подтикнат от звука на писъците, той се завъртя, за да срещне налиташите към него вампири. С убийствена точност той запрати кинжала си в гърлото на един от тях. Това не беше достатъчно да убие кръвопиеца, но стигаше, за да го забави.

Вампирът падна на пода и започна да дърпа кинжала, забит в гърлото си, но Вен се озова до него с един–единствен скок. Той отсече главата на кръвопиеца с един удар на меча си и тя се търкулна от тялото му. След това измъкна кинжала си от това, което беше останало от врата на вампира и се обрна към другите трима, готови да го атакуват.

Накъдето и да погледнеше атланти, хора и шейпшифтьри бях вкопчени в свирепа ръкопашна битка с вампирите. Въстаниците воюваха почти толкова яростно, колкото и войните на Посейдон, но те бяха ужасно по-малко на брой. Вен чу изстрели, но не можеше да види кой беше стрелял от раменете на изпречилите се пред него вампири. Той започна да върти кинжала и меча си като наръгваше и съсичаше врага, а едновременно с това мечтаеше за наръч дървени колове. Той се защитаваше и препречваше пътя към Ерин, която стоеше зад гърба му.

Нямаше начин да ги пусне да се доберат до нея. Опита се да се успокои, че нейният щит може да блокира техните сили, след като беше достатъчно добър да ги предпази от бомбата, трябваше да

действа и срещу вампирите, но после мечът му затъкна в ребрата на един от вампирите, а друг се хвърли отгоре му и заби зъбите си в рамото му.

Той отскочи встрани и заби главата на кръвопиеца в каменната стена, което принуди кръвопиеца да пусне плътта му. Движението му даде възможност да погледне към Ерин. Тя стоеше там, където я беше оставил, с разперени ръце, а около нея имаше разтворен щит от блестяща светлина. Двама вампира се опитваха да се доберат до нея, като се хвърляха срещу щита, който ги отблъскваше обратно отново и отново. Или не бяха много умни или знаеха нещо, което той не знаеше за това, че повторните опити ще отслабят силата на щита или нейната собствена.

Той усети върху кожата си огромната мощ на масивен прилив на енергия и погледна нагоре, за да види Аларик, който стоеше пред Куин и призоваваше силите си. Вен се ухили въпреки усещането за капещата от рамото му кръв.

— Охо, сега го загазихте кръвопийци! Моят човек Аларик се кани да изпържи малко вампирски задници. — Той се засмя на думите си и нови четири вампира, които стояха безучастно, се насочиха към него вероятно, несвикнали с това плячката им да не трепери от страх, като ги види. — Елате и ме хванете, момиченца. Аз не хапя или поне не много.

Вампирите изкрешяха в гнева си и цветът на демоничните им очи се превърна в кърваво червено, когато се нахвърлиха отгоре му. Вен се претърколи по пода, като се плъзна под тях, после скочи на крака и разсече двама преди другите двама дори да успеят да се обърнат.

Силен женски писък го разсея за момент. Той извъртя глава за секунди, за да види как Ерин пада на земята. Тя все още успяваше да удържи своя щит, но сега защитното му поле едва успяваше да покрие тялото й с няколко инча повече. Четири вампира удряха по щита около нея.

Силна вълна на бясна ярост го завладя. Той се отдалечи светковично от двамата вампира, които го бяха нападнали и се нахвърли към онези, които обграждаха Ерин. С няколко замаха и намушквания той унищожи първите двама, но изведнъж в гърба го проряза остра болка. Погледна надолу, за да види как острието на една

кама стърчеше от лявата страна на корема му и беше принуден да се дръпне встрани от тях, отдалечавайки се на внезапно изтърпните си крака. Падна на земята странично и удари главата си в бетонената стена. Преди да може да достигне до камата, за да я издърпа, вампирите го бяха обиколили отново. Най-големият от тримата хвана Вен за косата, като издърпа главата му от пода, за да оголи врата му за ухапване.

Още един женски писък надви шума на битката, но този дойде от средата на стаята. Невероятно могъщ вик последва след писъка. Беше толкова силен, че вампирите, които бяха атакували Вен, се отдръпнаха при звука му. В следващия миг позната вълна на високо напрежение премина през стаята и то с интензитет, какъвто Вен никога досега не беше чувствал.

Никой, освен Аларик, не можеше да канализира елементите със сила дори близка до подобно ниво. Вен се изсмя и заби кинжала си нагоре и право във врата на вампира, който се опитваше да го захапе.

— Сега всичко приключи — започна той и тогава въздухът в склада се наелектризира до магнитуда на свръхнова. Ослепителна синьо-зелена светлина премина през стаята, като обгаряше кожата на кръвопийците, които изпадаха на пода. Черепите им пламнаха като украса на Хелоуин и неземната синьо-зелена светлина засвети през очните им ябълки и отворените им усти. Отвратителна миризма на изгорялата кожа се разнесе над него, той се отдръпна встрани от тях и изпсува, когато дръжката на забитата в страната му кама се опря в пода и се заби още по-силно в плътта му.

Опита да се изправи, но не беше в състояние да се пребори с витаещото във въздуха напрежение от енергия. Бутна един вонящ труп на вампир от пътя си, за да може да вижда по посока на Ерин. Тя стоеше свита до стената, все още обградена от щита. Телата на три или четири вампира лежаха на пода пред нея, а дрехите и плътта им горяха в пламъци.

Нешто в ушите на Вен изпрука и налягането сякаш изчезна. Опита да се надигне отново. Този път нищо не му пречеше и той се затича към Ерин, като огледа стаята. Хора, шейпшифтири и атланти лежаха навсякъде. Един бърз поглед му подсказа, че много от тях са ранени, а може би някой бяха и мъртви. Димящи купища от кръвопийци бяха пръснати из цялото помещение, а Аларик беше единственият, който

стоеше изправен и напълно недокоснат, обграден от сини пламъци, които пълзяха по дрехите и косата му. Вен със сигурно искаше да разбере, и то скоро, какво по дяволите бе призовал жреца.

Той се довлачи до Ерин, свит на една страна и треперейки от болката, която го пронизваше. Хвана дръжката на кинжала забит в гърба му и го издърпа от себе си, а после го захвърли на пода. Наведе се и взе Ерин в ръцете си.

— Добре ли си? Нараниха ли те? Боли ли те?

Тя се отдръпна от него и сложи ръка на ранената му страна, от където се стичаше кръв.

— Аз съм добре. Не съм ранена. Какво ти се е случило? Ти кървиш и то много.

Той поклати глава.

— Това е нищо. Не се тревожи. Ако са те наринали... — той оставил останалата част от изречението недовършено, не знаейки как да каже, че светът му загива без нея, без да я уплаши до смърт.

Той самият беше достатъчно ужасен от силната ярост, която го обзе при мисълта, че я нараняват. Вен притисна ръка към раната си и двамата се изправиха, за да огледат стаята.

— Точно сега трябва да помогнем на всички останали — каза той.

Тя кимна, въпреки, че беше пребледняла от изтощението. Те пристъпиха напред в хаоса от мъртви вампирски тела, лежащи по пода и направиха две–три стъпки, преди тя да хване ръката му.

— Камъните, Вен, мога да ги накарам да пеят за твоето изцеление.

— Не! Твърде изтощена си и това ще изцеди докрай силите ти. Аз съм добре, това е просто драскотина.

Тя се втренчи в него.

— Мисля, че трябва много скоро да проведем разговора за това, да ми казваш какво мога да правя — каза тя. — Но не точно сега.

Казвайки това, тя сложи едната си ръка на входа на раната, а другата на изхода, отвори уста и започна да пее. Преди Вен да може да протестира, нежните звуци на нейната песен преминаха през него и го обгърнаха в сребърната си светлина. Изгарящата топлина се концентрира вътре в него, където кинжала го беше промушил и някак

си той знаеше, че звуците на песента караха молекулите на разкъсаната му плът да зарастват и да се образува нова кожа.

Тя спря да пее и въздъхна уморено. След като звуците на песента загълхнаха, топлината по тялото му изчезна заедно с тях. Той погледна надолу и с изумление видя, как кожата му беше зарасната, а раната я нямаше и нищо, освен една розова ивичка прясна плът, не напомняше за нейното съществуване.

— Сега, ще помогна на всички останали — каза тя. Преди той да успее да произнесе дори една-единствена дума, очите й се обърнаха и тя припадна. Той я хвана, преди да успее да се свлече на земята и я вдигна на ръце. После се обърна и погледна към Аларик, който седеше на земята и люлееше Куин в обятията си.

Слабото тяло на Куин изглеждаше безжизнено, и яростта в очите на Аларик вещаеше мъчителна смърт за онези, които бяха замислили атаката. Ръцете на Вен стиснаха Ерин още по-силно и той даде мрачен обет на боговете, произнасяйки клетвата си на глас, за да подчертава силата ѝ:

— Заклевам се в живота си и в честта си като воин на Посейдон, че Калигула няма да доживее, за да нарани още някого, който е под моя закрила.

Ерин дойде в съзнание, но остана със затворени очи, чудейки се защо чувства болка във всяка клетка на тялото си. Парещото усещане преминаваше през очите ѝ и караше главата ѝ да се върти в болезнена агония. Махмурлукът от магията ѝ беше добре познат, но не и степента, в която го усещаше в момента.

Степента, битката.

Тя отвори очи.

— Вен — дрезгаво простена тя. Гласните й струни горяха така, сякаш беше погълната огнен меч. Опита да се изправи и в следващия момент Вен вече беше клекнал до нея.

— Тук съм, *ми амара*. Как се чувствуаш?

— Чувствам се така, сякаш ме е смазала някоя скала — призна тя. — Но като изключим тежкия магически махмурлук мисля, че съм добре. Ами ти? — Изведнъж тя сграбчи ризата му обезумяла и я издърпа настрани, за да види раната му. — Успях ли? Излекуван ли си?

Той ѝ показва зарасналата плът, която беше единственото доказателство за пробождането и тя се срина облекчено обратно на

възглавниците. Вен се наведе и бързо залепи една твърда целувка на устните ѝ.

— Благодаря на Посейдон, че си добре — каза той прегракнало.
— И да, както виждаш, твоето пеене ме излекува, но ние трябва да поговорим за склонността ти да се излагаш на опасност. Лекуването изцежда твърде много от силите ти.

Тя му се усмихна уморено.

— Тогава го добави към списъка с нещата, за които трябва да си поговорим по-късно.

Успокоена, че Вен е добре, Ерин най-накрая огледа стаята и позна съвещателната зала в щаба на Светлинния кръг. Тя лежеше на тъмночервен раиран диван, възможно най-надалеко от прозорците, а няколко мъже и жени, които разпозна като част от хората на Куин, лежаха на дюшеци на пода и върху останалите кушетки в стаята.

Джъстис се беше облегнал върху една стена и по синята му коса се стичаше струйка червена кръв. Ризата му беше разкопчана, а гърдите му бяха превързани. Аларик, Куин, тигъра и останалите от атлантите не се виждаха никъде наоколо.

— Джъстис зле ли е ранен? А останалите? Куин? Да не са...

Вен поклати глава, а очите му потъмняха.

— Джъстис е най-леко ранен. Куин за малко да умре, забиха нож в дробовете ѝ. Бренан и Алексий също бяха тежко ранени.

Тя се помъчи да се изправи, принуждавайки натъртеното си тяло да й сътрудничи.

— Изправи ме! Мога да им помогна. Мога да пея...

— Шшт! — Той нежно я бутна да легне назад върху възглавниците. — Аларик ги излекува всичките, колкото можа преди неговата енергия да се изпари. Мисля, че този номер, който направи почти го уби, но той няма да си признае. Видя Куин да пада и направо откачи. Твоята приятелка Дженай казва, че някак си е успял да събере магията на всяка вещица в града и да я насочи заедно със своята собствена, за да изпрати тази разрушителна мълния от енергия през склада. Тя беше достатъчно силна, за да разложи всеки вампир в радиус от две мили. Намерихме купчини от топяща се вампирска слуз в цялата сграда. Очевидно те са изпратили подкрепления.

— Ами твоят приятел? Даниъл? Той също ли беше унищожен?

Вен поклати глава.

— Не съм сигурен дали мога да го нарека приятел. Ако беше приятел, можеше да ни предупреди по-рано за тази атака или да я предотврати напълно. Не знам какво да отговоря на твоя въпрос. Последното, което видях, беше, че той пада на земята, повален от моя куршум, забит в червата му. Вижда ми се невъзможно да се е измъкнал.

Изведнъж той стана мрачен и тя инстинктивно протегна ръка към него.

— Не е твоя вината. Той те помоли да го застреляш. Трябва да е знаел колко опасно е това, в което се е забъркал.

Тъмните му очи станаха ледени. Той пусна ръцете й и се изправи.

— Не чувствам никаква вина за смъртта на вампир. Наш свещен дълг от повече от единадесет хиляди години, е да унищожим вида им. Ако си сигурна, че си добре, трябва да отида да намеря Джак и да го попитам дали ще mi помогне да потърся Кристоф и Денал. Нуждая се от тяхното съдействие, за да пренесем ранените ни хора до Атлантида.

Тя кимна и го видя как се отдалечава, мислейки си, че дали го признаваше или не, той със сигурност съжаляваше, че е причинил смъртта дори на един-единствен съюзник, когато светът изглежда беше пълен с врагове.

Познато магическо трептене започна да блести в края на съзнанието й и тя се обърна за да види Дженай да върви през стаята към нея с одеяла в ръце. Една млада вещица я следваше с поднос пълен с чаши. Тя кимна на Ерин и след това започна да разпределя одеялата, като отделяше време на всеки пациент, за да провери дали се чувства добре. Тя и новобранката раздадоха чашите на всеки, който се беше събудил, а след това Дженай занесе една чаша, от която се издигаше пара и на Ерин.

— Изпий това, дете. — Тя й поднесе ароматен чай и седна в края на дивана близо до краката на Ерин. — Добре ли си? Този воин се е провъзгласил за твой личен телохранител и едва mi позволяваше да се доближа до теб. — Възмутена тя сбръчка вежди. — Сякаш бих могла да те нараня. Единственото, което mi каза беше: „Тук имаме предатели, лейди и аз не знам дали не си една от тях.“ Накрая онзи човек Аларик mi каза, че ме е проверил и че аз не съм предател. Много са нервни и двамата!

За един дълъг миг Ерин се зарадва на представата как Дженай се изправя лице в лице с Аларик и Вен. Тя не познаваше някой по-силен от нея. Но пък Вен ѝ беше казал, че Аларик е канализирал силите на всички вещици в Сиатъл.

— Почувства ли го? — тя знаеше, че въпросът е безочлив, но трябваше да попита. — Когато Аларик събра силата на вещиците, той взе ли и твоята?

— Не, аз се защитих. Но със сигурност го почувствах — гняв и после следа от недоумение се появи върху обикновено кроткото лице на Дженай. — Само веднъж съм усещала подобна сила преди. Беше преди много години от един магьосник, който канализираше магия от мъртвите. Мисля, че силата, която този атлант призова, беше лишена от всякаква мрачна сила. Тя беше толкова кристалночиста в своята същност и толкова древна, че само най-първородните феи биха могли да я опишат.

— Това звучи смислено след като атлантската раса изглежда е много по-стара от тази на феите.

Дженай кимна и след това се протегна, за да докосне ръката на Ерин.

— Страхувам се, че трябва да ти съобщя няколко лоши новини от тази вечер, Ерин. Атакувани са няколко части на града едновременно, когато са нападнали и вас. Няколко вещици са мъртви, а други са заловени. Един цял отряд от паранормални гражданска защитници са били убити. Всичките петима членове са били оставени изкоремени да висят от покрива на полицейския участък в Сиатъл.

Ерин потръпна при тази картина.

— Калигула? Това трябва да е бил той, Дженай, и сега виждаш защо трябва да унищожим това чудовище.

За малко по-възрастната вещица нямаше да се съгласи.

— Има още. За мен лично, най-лошата новина от всички... — гласът ѝ прекъсна и тя наведе глава. Ерин видя сълзите да падат върху стиснатите ѝ една в друга ръце.

— Какво има? — Тя се огледа наоколо, едва сега осъзнавайки кой липсва. — Беренис и Лилиан! Къде са те?

Раменете на Дженай се разтрепериха от силата на нейните потиснати ридания.

— Няма ги. Изчезнали са или може би са мъртви. По-лошото е... много, много по-лошо... че една от тях изглежда ни е предала.

ГЛАВА 18

Аларик наблюдаваше Куин, докато спеше. Дори докато тя бе в това състояние, той не можеше да мисли разумно, защото аурата на нейните емоции завърташе силата си около него в цветове от тъмносиньо, бургундско червено и мистично сиво. Някой го бе нарекъл най-могъщия жрец на Посейдон досега. Но той знаеше, че стои тук и наблюдава тази крехка човешка жена, която притежава силата да го унищожи.

Той се забави още малко, жаден за още няколко откраднати от настоящето мигове. Не разбираше, как беше успяла да се промъкне в душата му, нито разбираше защо това се бе случило.

Не го и интересуваше.

Беше сигурен само в знанието, родено от мрак и неумолим глад, че я желаеше, че копнееше за докосването, ума и душата ѝ. Повече от всичко, което бе искал някога.

Бе сигурен също, че дългът и съдбата му забраняваха това.

Но дългът със сигурност не можеше да го лиши от това да опита поне един-единствен път устните ѝ. Той се наведе тихо, но когато се приближи към нея тя отвори очи.

— Аларик, трябва да престанем да се срещаме по този начин — каза тя и прекрасните ѝ меки чувствени устни се извиха в усмивка. Незнайно защо той не можеше да откъсне очи от тях. Дори жрец на Посейдон, дал клетва за безбрачие, можеше да фантазира за устните ѝ.

Тя навлажни пресъхналите си устни с върха на езика си и това предизвика вълна от желание в тялото му. Той се олюля назад и падна на колене, изведнъж почувства слабост.

Куин се изправи в леглото си, а погледът ѝ се стрелкаше в малката стая, която вещиците му бяха дали, за да я настани в нея.

— Добре ли си? Лицето ти цялото е пребледняло, което не може да е здравословно. Какво се случи? Къде са моите хора?

Той вдигна ръка, за да прекъсне по-нататъшните ѝ въпроси и седна върху единствения стол в стаята.

— Почакай за момент. Излиза, че силата ми не е такава каквато ми се иска да бъде.

Изведнъж очите ѝ се вцепениха.

— Атаката! Вампирът... той ме прониза. Аз трябваше да съм мъртва.

Тя спусна краката си отстрани на леглото и се подпра на ръце, за да може да го вижда.

— Последното нещо, което си спомням, беше чувството, как белите ми дробове се давят или съм припаднала, или небето е експлодирало. И странно защо имам силното усещане, че ти имаш нещо общо с това?

Той се загледа в нея и се зачуди, как изобщо е могъл да се присмира на поетите. Беше ясно, че можеш да се удавиш в очите на една жена или поне да си пожелаеш да бъдеш затворен в тях за цяла вечност.

Но мислите да проникне в Куин го водеха към мрачни и невъзможни копнежи да я разсъблече гола и да я притежава физически още тук на леглото, където щеше да завърши изцелението ѝ. Тя никога нямаше да му позволи да проникне толкова дълбоко в нея.

Никога нямаше да го пожелае толкова силно.

Невъзможен копнеж.

— Аларик? — Тя произнесе името му така, сякаш бе видяла фантазиите му или беше прочела скритите кътчета на съзнанието му. Куин все пак беше *акнаша* и вероятно той не беше затворил достатъчно съзнанието си.

Когато погледна към нея, неспособен да проговори, през него премина вълна на желание. За малко да я пусне в съзнанието си. Да ѝ позволи да проникне изцяло в пустата му душа за няколко мига. Да я остави достатъчно дълго, за да види дали ще открие някаква следа от човечност, която може да не е унищожена от няколко вековното му служене към справедливостта на Посейдон.

Но дългът му беше твърде дълбоко вкоренен. Съдбата му го държеше твърде силно, за да си помисли да тръгне по друг път. Той затвори щитовете на съзнанието си и си пое дълбоко дъх.

— Съжалявам, Куин. Аз съм... изтощен.

Тя се отблъсна от леглото, за да се изправи несигурно върху краката си.

— Разбирам. Знам, че трябва да ти благодаря за това, че спаси живота ми отново. — Тя пресече стаята и застана на колене пред него като сложи ръце върху коленете му. — Така че, благодаря ти.

Той стоеше, замръзнал на мястото си, а топлината, излъчваща се от ръцете ѝ, преминаваше през панталоните му и лазеше по кожата му, като достигаше до всяко нервно окончание и караше кръвта му да кипи във вените. Уловен в блестяща призма от усещания, той знаеше, че нейната благодарност, щеше да бъде неговото унищожение.

— Не можеш... — той едва успяваше да накара думите да излязат от устата му, заглушени от болката, която изпитваше. — Не можеш да ме докосваш Куин. Никога не трябва да ме докосваш.

Тя се втренчи в него с огромните си очи, които изглеждаха толкова тъмни и изпълнени с мъка и отчаяние, отвъд границите на възможностите на едно крехко човешко същество.

— Знам, Аларик. Знам, че не съм достойна да те докосвам. Но в този единствен миг, откраднат от реалността, те моля да ми позволиш.

Той поклати глава. Тя не разбираше. Той беше този, който никога нямаше да е достоен за нея, който не можеше да предаде своя народ, дълг и Атлантида. Който бе извършил толкова непристойни дела, от които никога нямаше да може да изчисти душата си.

— Не, Куин, ти не разбираш...

Но преди да успее да довърши изречението си, докато се опитваше да намери правилните думи, тя се надигна и докосна устните му със своите. Той скочи и с едно мощно движение я притисна силно в прегръдката си, като я целуна с цялата страсть, настървение и нужда, които беше потискал вътре в себе си, още от първия миг, в който я беше видял. Тя го обгърна с ръце и отвърна на целувката му, а той се отдаде на усещането от вкуса и докосването на прекрасната топлина на откликващите ѝ устни.

Аларик я целуваше, а ръцете му я бяха обгърнали толкова пътно, че в някаква отдалечена част на съзнанието му проблесна мисълта, че може да я наранява, затова отпусна прегръдката си леко. Но не достатъчно, за да я пусне. Той никога нямаше да може да я пусне.

Тя се отдръпна за миг, за да си поеме въздух, а той започна да целува лицето и шията ѝ, като нежно мълвеше думи на атлантски, думи, които тя не можеше да разбере, думи, за които не можеше да

знае, че са за копнеж, желание и отчаяние на една бездънно жадна душа.

Той отдръпна лицето си, за да целуне отново устните ѝ и тогава видя блещукащи капчици сълзи, които се стичаха по страните ѝ.

— Знаех, че ще е така между нас, Аларик — прошепна тя. — Знаех също и че ще стане много по-трудно за мен, ако те докосна. Ако дори веднъж вкуся от това, което никога няма да намеря, да имам или да задържа.

През него премина вълна на болка. Агонията беше толкова силна и мъчителна, че той се преви от нея и отскочи уплашено нагоре, докато не усети, че главата му се бълска в тавана на стаята. Той премигна и погледна надолу, само за да осъзнае, че се е понесъл над земята, заедно с нея. Жрецът отслаби енергийните си сили внимателно, за да могат краката им да стъпят на земята и тогава все още обвил ръце около нея, той сведе устни и целуна сълзите, капещи от очите ѝ.

— Ти ми правиш чест със сълзите си, *ми амара* — прошепна той. — Аз не мога да съм това, от което се нуждаеш, но знай едно. Нито на земята, нито в океана има по-достойна жена от теб. Смелостта и духа ти блестят толкова силно, че могат да победят и най-тъмното зло. Ако можех да имам само едно нещо в този живот или в следващия, щях да поискам да прекарам вечността с теб.

Тя издиша рязко. Това бе остьр болезнен звук, който прониза останките от сърцето му, които все още биеха в гърдите му.

— Аларик само ако знаеше... Нещата, които извърших. Аз не...

Той не можеше да се контролира повече, както не можеше да възпре нуждата си да диша. Наведе се, за да я целуне отново и с това единствено докосване да опита да стопли сърцето си през следващите няколко века на безплодното си, самотно съществуване. Но изведенъж спря, чул шум по коридора. Той се извъртя и застана между Куин и вратата, секунди преди тя да се отвори.

Денал беше застанал на прага и от цялото му лице се четеше мъка.

— Конлан ни изпрати съобщение по един от обучаващите се войни. За Райли е. Тя е зле. Ако не доведем Ерин и „Сърцето на нереидата“ обратно в Атлантида през следващите седемдесет и два часа, според Мари, Райли може да не оживее.

Вен изпи последните капки кафе от чашата си и я напълни отново, като вдигна каната с мълчалив въпрос към останалите в стаята. В кухнята нелепо ухаеше на уют и домашна атмосфера от носещите се аромати на масло и канела, което бе в разрез с мрачното и отчаяно настроение на нейните обитатели.

Само Куин и Ерин кимнаха положително, така че той напълни чашите им с останалото кафе, като мина покрай Джъстис, който беше седнал на един стол и подпрял главата си с ръце. Раната на главата сигурно му причиняваше болка, без да се споменава разреза през гърдите му, причинен от меча на един вампир. Но воинът отказваше да позволи на която и да е от вешниците или Аларик да използват лекуващата си енергия върху него.

Аларик седна на един стол възможно най-далеч от Куин, което беше трудно в малката жълто-бяла кухня, но топлината в погледите, които си размениха набързо, предизвикваше усещането за разпален пожар. Вен не си спомняше да е виждал някога толкова открито мъката, изписана по лицето на жреца, освен когато научиха, че Анубиса е пленила Конлан.

Дженай беше седнала близо до Ерин и й говореше тихо на ухо, а ръцете на Вен го сърбяха да притисне неговата пееща магьосница в прегръдката си и да я отведе много далеч от този побъркан град. Даже далеч от целия скапан щат. Щеше да я отвлече, ако се наложеше, само да не бяха изложени на риск много повече от техните собствени животи.

Той изучаваше наведената й глава и начина, по който тя прибираще русите къдици зад ушите си с нервен жест, отразяващ последните й мисли. Ако животът й беше в опасност, той можеше да я отвлече въпреки всичко. Не че Ерин някога щеше да му прости, ако вярваше че смъртта на Райли е причинена от нейното бездействие.

Не че той някога щеше да прости на себе си. Изборът да рискува живота на Ерин или този на Райли и бебето го изяждаше отвътре повече, отколкото каквото и да е мъчение, което Анубиса някога можеше да измисли. Разбира се, вампирската богиня беше жива, според сведенията на Даниъл. Така че нищо чудно тя да бе сътворила с нечестивите си ръце тази дилема.

Денал се довлече в стаята. Дълбоки линии на мъка и изтощение бяха врязани около устните и очите му.

— Бренан е... почти мъртъв, нали? И Алексий още не е в добра форма, също. Ако бях там, може би щях да...

— Може би ти също щеше да бъдеш мъртъв или почти мъртъв — каза Джъстис като стисна ръцете си в юмруци и бълсна по масата. — Трябва да открием, кой е предателят. Те знаят всяка наша стъпка, която сме решили да направим и са по петите ни, достатъчно многобройно, че да ни затрият.

Дженай кимна.

— За наше най-голямо съжаление, предателят най-вероятно е някой от нашето висше съсловие. Не мога да допусна, че е възможно, но доказателствата сочат, че Беренис ни е предала на Калигула, а вампирите от неговото кръвно потомство или поне един от тях е пленил или убил Лилиан. — В гласа ѝ се усещаше само намек на несигурност и на Вен му хрумна идеята, че вероятно тези жени са ѝ били много близки, но по-скоро би се проклела, ако покажеше някаква слабост.

Това беше възхитително за една вещица.

Ерин стисна по здраво чашата си, а кокалчетата ѝ побеляха.

— Беренис — каза тя, като почти изплю името. — Знаех си, че няма нищо добро в нея. Винаги се заяждаше и ме провокираше със забележките си, искаше да се откажа от обучението си и от плана си за отмъщение срещу тези чудовища.

Когато си спомни, че Вен наричаше себе си чудовище, Ерин погледна към него.

— Те преследваха теб — каза той категорично. — Те преследваха теб, когато ни атакуваха снощи и се опитваха да разрушат енергийния ти щит с всички сили. По някаква причина Калигула те иска и прави всичко възможно, за да те получи.

Малкото цвят, който имаше по лицето ѝ, се отдръпна, когато чу тези думи, но тя изправи рамене и вдигна брадичка.

— Ами тогава няма да ме хване.

— Не се тревожи, малка вещице. Ще трябва да мине през мен, за да те хване, а това няма де се случи — обеща Вен, изумен отново от смелостта, която тя показваше. Изумен и без да желае да го признае — доста впечатлен.

— Мисля, че това не е заради нея, Вен — каза Денал. — Кристоф и аз пребродихме града. Няма да повярваш какви са щетите. От това, което успяхме да разберем, вампири са вилнели през града в продължение на един час. Всеки, който е пресякъл пътя им, е мъртъв или золовен, за да бъде преобразен. Паранормални граждани защитници са били золовени, напълно обезоръжени и целият отряд е мъртъв. Те са брутално убити и оставени като предупреждение.

Кристоф се приближи до вратата от хола.

— Навън е чисто — каза той. — Каквато и защита да имаш на това място, както изглежда отблъскала вампири. Намерихме повече от една дузина пушещи купчини от гниеща вампирска слуз около периметъра. Две от твоите вещици, един от нашите мъже и Джак с няколко от шейпшифтьрите на Куин патрулират отвън.

— Защитите на безброй вещици пазят тази сграда повече от век — отвърна Дженай и в гласа ѝ прозвуча гордост. — Те няма да влязат вътре.

— Защитите са идеални и добри, но не забравяй, че този древен римски император е с разрушителна възраст — каза Вен. — Ако постави още една бомба и Ерин или някой друг, който е буден, сръчен и способен да ни защити, не е наоколо, става БУМ! И дотам с твоите защити.

Дженай потръпна, но не възрази. Ерин се изправи.

— Ами, Ерин наистина няма да е наоколо. Той ме иска и трябва да дойде да ме хване. Ако това ще спре масовото клане, аз с радост ще отида и ще прережа гърлото му лично. — Фактът, че ръцете ѝ трепереха, стиснати отстрани на тялото ѝ, караше решителните ѝ думи да изглеждат още по-впечатляващи, въпреки че Вен нямаше да я пусне дори да се доближи до Калигула.

— Не, няма начин да се доближиш и на миля до това копеле — упорито каза той. — Ще трябва да открием „Сърцето на нереидата“, но после ще излезем и ще те отведа заедно с него в Атлантида, за да помогнеш на Райли. Когато Бренан, Алексий и Аларик възстановят напълно силите си, ще тръгнем след Калигула с всичко, което имаме и ще го очистим. Но ти няма да си част от това. Разбра ли ме?

Тя го изгледа.

— Не ми говори така, сякаш съм дете, Вен. Това чудовище държи сестра ми и аз ще направя всичко по силите си, за да я спася.

Разузнаването на Куин каза, че резонансът от предавателния звук се чува някъде от пещерите под Маунт Рейниър. Вярваме, че базата на Калигула е именно там. Така че я имаме двоен джакпот.

— Какво имаме? — попита Денал и погледна озадачено.

— Две в едно — обясни Куин. — И никой от вас да не си мисли, че ще ходи някъде без мен и хората ми. Калигула има кръвен дълг и аз възнамерявам да плати до последната капка. Без да споменавам, че ще направя всичко възможно, за да помогна на сестра си и неродената си племенница или племенник, така че няма начин да не съм част от тази мисия.

Глас като гръмотевична буря се чу от ъгъла, където се намираше Аларик.

— Няма да рискуваш живота си по този начин — изкомандва той, а очите му светеха с толкова яркозелено, че Вен меко казано се зачуди как не направиха дупки в лицето на Куин.

Но тя само погледна назад към Аларик толкова унило, че чувството почти физически изпълни стаята.

— Не го ли разбра досега? Това е моята работа. Рискувам живота си в името на надеждата, че един ден ще бъдем свободни.

Аларик започна да се надига от стола си, но после затвори очи и тихо се отпусна обратно. Куин стана безшумно и тръгна да напуска стаята, а раменете й бяха прегърбени сякаш от някаква непоносима тежест. На прага на вратата тя спря, после погледна към Вен.

— Твойт човек Райзън също воюва с нас, Вен. Нарича себе си опозорен воин и тръгва на всяка самоубийствена мисия, към която може да се присъедини, за да помогне на бунтовниците. Надява се да го застигне смъртта, за да може да изкупи греха, който е направил към теб — някакво странно атлантско нещо като „възстановяване на честта на рода Микена“. Ако ме питаш, той е един от най-смелите мъже, които някога съм срещала.

Вен не каза нищо. Нямаше какво да каже. Проклет да е, ако някога прости на воина, който беше откраднал тризъбеца на Посейдон за негова лична слава.

Куин поклати глава.

— Да, както и да е. Просто си помислих, че искаш да знаеш. Отивам да си почина. Някой да ме извика, когато дойде време да

тръгваме. — Тя отправи един последен кратък поглед към Аларик и после напусна стаята.

Вен осведоми Кристоф и Денал за това, което Даниъл им беше разказал за целите на Калигула и тогава Кристоф подсвирна:

— Ако целта му е да убеди хората да се върнат назад към дните преди неживите и шейпшифтърите да имат никакви права по закон, бих казал, че е на прав път. Видяхме да се събира тълпа в центъра на града пред федералния съд и тя определено не си говореше за мир, любов и разбирателство, ако схващаш какво искам да кажа.

— Това ще се отрази на графика ни за завръщането в света на земляните — отвърна Вен мрачно. — Атлантида ще ни бъде нужна много по-скоро от планираното, ако това продължи.

— Те не заслужават нашата помощ — сподели Кристоф. — Защо защищаваме овца, която приветства вълците в стадото си? Знаеш ли, че има клубове, където хората ходят доброволно, за да бъдат ухапани от вампир? Що за лудост е това? Ако искат да умрат толкова отчаяно, тогава да ги оставим.

— И после какво? — Силата от гнева на Аларик се усещаше ясно. — Когато превърнат още повече хора, дори вещици, за да ги присъединят към редиците на неживите? Тогава какво? Цялата земя ще принадлежи рано или късно само на тези, които никога не виждат слънцето.

Ерин изведнъж се засмя рязко, а в звука на смеха й не се усещаше нищо забавно.

— Да, това си е математика. Ако двама вампири пътуват с влак в противоположни посоки и всеки от тях превърне двама човеци, после всеки от тези двама превърне други двама и така нататък, кой влак пътуващ с неживи за Сейнт Луис ще пристигне пръв?

Веждите на Вен се повдигнаха.

— За какво говориш? Какви влакове?

Тя се засмя отново, но в очите ѝ имаше отчаяние, когато погледна към него.

— Нищо. Това е математическа задача за деца, то е... нищо. Мисля, че Куин не е единствената, която се нуждае от почивка.

Вен бутна стола си назад и се изправи.

— Всички се нуждаем от почивка. Аларик, ще съберем нашите ранени в една стая, така че можеш да отвориш портала.

Аларик поклати глава.

— Твърде изтощен съм след събитията тази вечер и лекуването. Опитах да го отворя по-рано, но не можах да се свържа. Трябва да отпочина поне дванадесет часа, дори повече, преди да опитам отново. Освен това Алексий и Бренан са твърде лошо ранени, за да ги местим и да ги пуснем в океана, в опит да преминат през водата. Налага се да останем тук тази нощ и да се доверим на защитата на вещиците.

Дженай се наежи леко.

— И ние ще поставим охрана. С нея и защитната магия ще сме в безопасност. Също така, след по-малко от час ще се зазори, а слънцето ще накара вампирите да се скрият в дупките си по време на деня.

Вен наблюдаваше как Ерин се свлече в стола си, опитвайки се едва да остане изправена и стигна до бързо решение:

— Всички ще останем тук и ще си починем, докато отвориш портала, Аларик. Аз ще взема Ерин и ще я отведа на безопасно място. Място, за което никой, освен мен не знае, така че да няма начин никакъв предател да издаде позицията ни.

— Далеч от Калигула, надявам се — каза Дженай.

Ерин рязко вдигна глава и той видя огъня в очите ѝ. Беше решена да спори по въпроса.

— Не — отвърна той, — точно обратното. Ще отидем там, където никога не биха ни очаквали. Направо при него.

ГЛАВА 19

„Пойнт съксес“, височина 4 315 метра, Маунт Рейниър

Калигула седеше в молитвена позиция със свити колене и наблюдаваше зората, която настъпваше на хоризонта от една от най-високите точки в планината, за която обичаше да мисли като за своя.

— Изумявам се като си помисля, че това място се нарича „Пойнт съксес“^[1] — каза ѝ той. — Когато толкова голяма част от моя собствен успех е постигната на това място. Може би, когато светът се преобърне, ще преименувам цялата планина в моя чест. Планината на Калигула. Това ще ми хареса, не мислиш ли?

Дирдри не отговори, нито пък той очакваше отговор от нея. След първия час, нейните викове от болка му бяха доскучали и той беше завладял ума ѝ със своя, позволявайки ѝ по този начин да изпита цялата болка и ужас, без да може да ги надмогне.

Тя трепереше гола и насинена на снега пред него. Но когато той повдигна брадичката ѝ, за да се наслади на нейната капитулация, не се изненада, като видя в погледа ѝ омраза вместо страх.

Той се усмихна.

— Страх, омраза, всичко това е еднакво за мен, любов моя — каза той, като прокара върха на пръста си по една от кървящите ѝ бузи.

— Тъмнината от насиествени чувства ме кара да се чувствам добре, независимо от източника им.

Калигула погледна преценявашо към небето. Може би оставаха не повече от двадесет минути до изгрева. Той беше достатъчно стар, за да допусне част от дневната светлина да докосне кожата му, но не и да позволи тя да го изгори и убие, затова никога нямаше да рискува. Двадесет минути, помисли си той, е достатъчно време за десерта, който си беше планирал.

Той я хвана с една ръка през кръста и я издърпа към себе си, докато не намести възхитителното ѝ задниче срещу слабините си. После навлезе в нея с едно мощно движение, като усети нещо вътре в

нея да изплаква от бруталното му нахлуване. Тя отвори уста и изпища с ням вик, което го накара да отметне глава назад и да се засмее.

— Да, двадесет минути са несъмнено достатъчни — каза той силно, за да се увери, че тя го е чула през беззвучната си агония. Той продължи да я изнасила, докато не получи освобождение, само няколко минути преди настъпването на зората.

---

[1] От англ. означава „връх на успеха“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Пустошта, Маунт Рейниър

Вен наблюдаваше как Ерин върви до него по заснежената пътека, с поглед забит в земята, а по движенията и препъвашите стъпки личеше колко е уморена. Тя настояваше, че може да носи собствената си раница, докато накрая той просто не преодоля съпротивата ѝ и отне проклетото нещо. Вече вървяха близо миля и повече от мястото, на което оставиха взетия от Дженай невзрачен седан и той определено имаше повече сили от нея.

— Бих изминал разстоянието под формата на мъгла и щях да те нося, но Аларик ме предупреди, че съсредоточаването на толкова много атлантска магия близо до Калигула, може да го предупреди, че приближаваме. Не можем да поемем подобен риск — каза той за трети или четвърти път.

Тя кимна, без да му отговори. Той най-вероятно звучеше като някоя дърта баба, която само се върти около нея. Искаше единствено да я защити, да се грижи за нея, да я люби през следващия век-два, а ето, че бяха тук и се разхождаха в стомаха на звяра, така да се каже.

Когато стигнаха до върха на друг хълм, Ерин се препъна отново и той я хвана, преди да падне, а после я взе на ръце.

— До тук с това. Твоето изтощение направо ме убива.

Тя не започна да спори с него, което го уплаши повече от всичко останало. Просто го погледна с изморените си очи, около които имаше тъмни кръгове и отпусна глава на рамото му.

— Пее ми, Вен. Можеш ли да го чуеш? „Сърцето на нереидата“ пее толкова силно и ме зове. То се нуждае от мен, за да го спася от мрака.

Той се заслуша като фокусира атлантските си сили, за да чуе звуците на планината долу, но не чуваше нищо друго, освен обикновени шумове.

— Съжалявам, Ерин, не го чувам. Неприятен ли е звукът?

— Не, красив е. Дори вълшебен. Ако звукът на моите камъни наподобява музиката на чирақ, това е звукът на неговия господар. Толкова прекрасен. — Гласът ѝ се прекърши и той погледна надолу, за да види, че очите ѝ се затварят, докато тя се опитваше да остане будна.

— Не се съпротивлявай, *ми амара*, просто си почини. — Той се спря пред една дървена колибка, която беше толкова добре замаскирана от дърветата, че беше невидима на разстояние от осемдевет крачки. Вен я оставил нежно на земята и разплете сложната система от възли с която се придържаше завързана вратата и след това я бутна. Влизайки вътре преди нея, той беше посрещнат от застояла миризма, но вътрешността се беше запазила чиста от природните влияния, точно толкова, колкото и когато я беше използвал за последно преди осем години.

Ерин влезе в единствената стая на къщичката след него и се огледа.

— Какво е това място? Не изглежда като обикновените постройки в природните паркове.

— Не съм сигурен дали управлението на парка знае, че тя дори съществува — отвърна той. — Тук е от повече от век, предполагам. Може да е била колиба на ловец. Традиция е между сериозните туристи да поддържат мястото чисто и да използват каквото им е нужно, но и да оставят каквото могат за други като тях. — Той се насочи към грубите непочистени дървени дъски, забити на стената и започна да разглежда запасите от консерви. — Повечето от тези са достатъчно годни за ядене, а и винаги мога да хвана някакъв дивеч.

— Не — отговори му тя, като клатеше глава. — Знам, че е глупаво, но не мога да понеса мисълта за ничия смърт в момента, нито дори за заешка или птича.

Той не ѝ отговори, само кимна и внесе раниците им в колибата, после завърза отново вратата отвътре. Двата малки прозореца бяха залостени с дъски против вятъра, но имаше процепи в стените и стаята беше замръзнала.

— Трябва да запалим огън. Има насечени дърва в огнището, но не виждам кибрит.

Той претърси лавиците на стената, кълнейки тихо, че е забравил да вземе такъв.

— Няма значение — каза Ерин. Тя раздвижи леш пръстите си в посоката, в която беше огнището и подпалките под трупите заискряха и пламнаха докато огъня не стана достатъчно силен.

Тя повдигна едната си вежда.

— Прост трик, който дори новаците в първата си година могат да направят с огъня. Ти можеш ли да правиш нещо с атлантската си магия?

— Огънят е забранен елемент, само някои от атлантиТЕ могат да го канализират. Но не съм съвсем непотребен — отвърна той и се ухили. После извади изглеждащо чисто на вид канче за кафе и едно дълбоко медно гърне от един шкаф и ги сложи на масата. След това каза думите, които Аларик го караше да повторя отново и отново, чувствайки магическите им защитни сили да обгръщат колибата.

— Ти защити колибата — каза тя и отново повдигна вежда. — С магия ли я запечата?

— Аларик ми показва този номер преди да тръгнем. Той вярва, че Калигула може би е способен да усеща атлантската магия, а това важи със сигурност за Анубиса, ако е наоколо.

Тя кимна, затвори очи и измърмори нещо тихо. Тогава той усети как силата на неговата защитна магия сякаш се удвои.

— Това сигурно също ще помогне — каза тя, докато разкопчаваше и събличиаше тежкото си палто.

Вен се загледа в нея, уловен в капана на обърканите емоции, препускащи през него и се наруга, задето е такъв похотлив глупак, който не иска нищо друго, освен да съблече дрехите й и да я обладае, за да докаже по някакъв примитивен начин, че тя е жива и невредима. Да я бележи като своя сега и завинаги.

— Вен? Водата?

— Да — каза той почти замаяно.

Той разтърси глава, за да се отърси от желанието и копнежа, предизвикани от унеса, после призова елементите и водата, която беше за неговата същност нещо толкова естествено, както и въздуха, който дишаше.

Тя откликна на повика му веднага под формата на спирала образувана от блестящи капки дъжд и премина със звънене през стените, после се обедини във вълни и се изви под погледа му във

водопад от блестяща вода, която затопли въздуха и се изсипа в съдовете, където завря и забълбука.

— Дженай ми даде малко кафе, когато опаковахме провизиите — каза той като се зае да тършува в раницата си. Когато най-после намери кафето, което незнайно как беше на дъното на багажа му и се обърна към Ерин триумфално. В този момент изтърва раницата от разтрепераните си пръсти, защото тя стоеше там, по средата на колибата и не носеше нищо друго върху себе си, освен чорапите си.

— Краката ми са замръзнали — каза тя, като хапеше устни, сякаш не беше сигурна в реакцията му.

— Аз ще ги стопля — обеща той, като тихо отново благодари на Посейдон за подаръка, който представляваше тази жена, тази вещица, докато горещината преминаваше през тялото му и караше стомаха, топките и сърцето му да изтръпнат. — Нуждая се от теб, Ерин — той успя да овладее гласа си, който беше станал груб и дрезгав от страст. Опитваше се да се държи рицарски и да покаже сдържаност. — Нуждая се от теб толкова силно, че не мога да ти обещая, че ще съм нежен. Сигурна ли си?

— Не желая нежност. Просто искам теб — тя разтвори ръце и сдържаността се изгуби под водовъртежа от ожесточената и отчаяна нужда. Той използва последния си самоконтрол, за да изкаже магическите атлантски думи, които Аларик го беше накарал да практикува, после пресече стаята и я взе тържествуващо в обятията си.

Ерин го наблюдаваше как се приближава към нея, докато очите му я пронизваха със стоманения поглед на хищник и усети, че през тялото ѝ премина лека тръпка на беспокойство, примесена с вълнение. Тя беше освободила нещо с думите и действията си и сега стоеше пред него напълно разголена в много отношения и не се страхуваше да поеме последствията от това. Имаше нужда да усети, че той е жив във физически смисъл, да заличи образите на раната върху ребрата му и бликащата от нея кръв, които продължаваха да я преследват.

Той я гледаше втренчено право в очите, докато бързо разсъбличаše дрехите си и ги трупаše заедно с палтата им върху дървената пейка, която трябаше да им послужи за легло. После издърпа спалния чувал от дъното на раницата си и го разгърна. Светлината на огъня погали мускулестите му крака, когато се наведе над импровизираното им ложе.

Докато го наблюдаваше в гърлото ѝ се надигна мъркащ звук, който се срещна с този на смарагда ѝ. Сянката му, отразена на стената, потреперваше леко. Внезапно тя осъзна силата, която упражняваше върху този мъж и почти отстъпи назад. Незнайно как, страстта им се беше преплела и нуждата да бъдат един с друг беше станала още по-силна, отколкото тя можеше да разбере.

Той спря с оправянето на постелята, обърна се и се загледа в нея, а погледът му разкриваше ясно емоциите му. Тя се успокои, като най-накрая осъзна дълбоко в душата си, че времето няма нищо общо с желанието, което тя изпитваше към този мъж. Тя забрави за реалността, за минутите, часовете или дните. Душата ѝ го призова и той отговори на повика ѝ.

Уловена в този откраднат и грижливо пазен миг, тя осъзна, че не се нуждае от нищо повече.

Вен я придърпа да застане пред камината заедно с него. Топлината от пламъците обгръщаше краката им, но тя не можеше да се сравни с тази, която ги изгаряше отвътре. Той наведе глава и я целуна с цялата ярост на притежател, която нямаше нищо общо с нежността. Потапяше езика си в топлината на устата ѝ по начина, по който смяташе да притежава и тялото ѝ. Искаше всичко от нея и смяташе да го вземе. Нека боговете да са на помощ и на двама им, ако тя откажеше да се предаде.

Ерин се притисна до него, разнежена и безпомощна пред първичната му страст. Някаква далечна част в нея осъзнаваше, че той искаше да я завладее напълно, но тя можеше единствено да отговаря наисканията му и да му се подчини напълно. Ерин трепна, когато ръцете му обхванаха гърдите ѝ и палците потъркаха зърната ѝ. Тя се задъхна от удоволствие срещу устните му. Вен се откъсна от нея и я погледна. В дълбините на очите му светеха синьо-зелени пламъци, а устните му се извиха в победоносна усмивка.

— Ти си моя — каза той дрезгаво, — и имам намерение да вкуся всеки сантиметър от теб.

Тя изтръпна, като чу резкия му от желание глас, а после изстена, сигурна, че Вен иска да я бележи, когато той коленичи пред нея и бързо положи устни на една от гърдите ѝ, като засмука и почти захапа кожата ѝ. Отдръпна се леко, изведнъж уплашена от собствена си реакция към него, но той я погледна и изръмжа предупредително

преди да засмуче силно зърното й с устни. През нея премина вълна на толкова силно удоволствие, че коленете ѝ се разтрепериха и щеше да падне, ако той не държеше бедрата ѝ в ръцете си, като ги притискаше силно и я придърпваше по-близо към себе си.

Той освободи гърдата ѝ и погледът му се насочи надолу по тялото ѝ с такава настървеност, че цялата ѝ кожа пламна. После премести ръката си, за да насочи единия си пръст към влажните косъмчета между бедрата ѝ и тогава тя изстена отново, спомняйки си обещанието му да я вкуси цялата.

— Вен, недей, искам да ти доставя удоволствие — помоли го тя, но той я прекъсна, като се разсмя и думите ѝ замряха от звука на смеха му.

— О, ти ще ми доставиш удоволствие, моя малка вещице, пееща на скъпоценните камъни, *ми амар* — каза той. — Ти ще ми доставиш голямо удоволствие, когато почувствува вкуса ти в устата си.

Думите му предизвикаха чувствени тръпки по тялото ѝ, които се насочиха между бедрата ѝ, като изпълниха женствеността ѝ с кадифено желание. После той наведе глава и прокара език по нея, което я подлуди толкова много, че не можеше да направи нищо друго, освен да стои там разголена пред устните му, докато той пъхна два от дългите си твърди пръсти в нея и я погали с тях.

Тя изпища и се разтрепери.

Когато Ерин изкрещя, Вен почувства изгарящата страст на нейния оргазъм да преминава през нея и него, и дори през стаята. Музиката от камъните ѝ се извиси до кресчендо, а напрежението в слабините му стигна точката на кипене и той си помисли, че топките му ще експлодират със силата на болезненото му неистово желание. Продължаваше да смуче и облизва центъра на нейната топлина, да пълзга пръсти в нея, докато не почувства, че напрежението в отпуснатото ѝ тяло е достигнало до невъзможно ниво. Тя хвана косата му и изстена.

— Не, Вен, не мога повече. Моля те...

Той отдръпна устните си от екстаза на нейната топлина и я загледа, докато пръстите му все още бяха в нея, притиснати от натиска на тясната ѝ мекота, която скоро щеше да притиска със същата сила и една друга част от него.

— Да, можеш и ще издържиш. Аз ще те накарам да свършиш толкова силно и често тази нощ, за да не можеш никога да изтриеш вкуса, аромата и усещането за мен от ума или тялото си. Също както аз никога няма да забравя вкуса на твоята страст.

Той наведе глава отново и започва да изтезава онази малка чувствителна част от нея, а после продължи много по-силно, като я смучеше с устни, а едновременно с това плъзгаше пръстите си в нея. Цялото тяло на Ерин изтръгна за момент под него. В следващия миг тя изкрештя името му, като се извиваше и потрепваше в освобождението си под устните му и по пръстите му потече кадифената течност на нейния екстаз.

Неговото собствено тяло крещеше да бъде освободено и той се изправи на разтрепераните си колене, за да я придърпа в обятията си. Воинът прескочи постелята им и я положи да легне отгоре, а след това разтвори бедрата ѝ и я погледна.

— Кажи ми какво искаш, Ерин — заповядда той.

— Искам теб — прошепна тя. — Нуждая се от теб, само и единствено от теб, Вен. Имам нужда да си вътре в мен.

Думите ѝ разкъсаха нишката на последния самоконтрол, който му беше останал и той насочи мъжествеността си към влажния отвор на нейната женственост, като проникна в нея дълбоко и плътно, с цялата дължина на члена си. Вен се задържа за момент в нея. Цялото му тяло трепереше от силата на страстта му, която го зовеше да я обладае отново и отново, по-силно и по-бързо, и да се отърси от напрежението.

Тя потрепери под него и вдигна ръце, за да го прегърне.

— Сега, Вен. Този път е твой ред да свършиш заради мен.

— Моя — простена той, като се отдръпна назад и после се заби в нея по-силно. — Кажи името ми, отново. Кажи ми, че знаеш, че този, който те обладава, претендира да си негова и те превръща в своя, съм аз.

— Да — отвърна тя, като изви бедра, за да посрещне силните му тласъци. — Да, Вен.

Красивите ѝ сини очи, отразяващи цвета на небето, невинността и магията, които беше обвила около сърцето и душата му, се взряха в него и той почувства как трепета на магията ѝ го помита като ураган.

След това песента на нейните камъни се извиси и излезе извън контрол, като го отнесе, отнесе и нея самата, в гигантска вълна от страст и горещина, от мощен глад и желание.

Това беше най-силният оргазъм, който някога бе имал. Толкова силен, че си помисли, че топките му сигурно ще се скъсат, докато изливаше семето си в нея, сякаш цяла вечност. Тя свърши заедно с него, като се свиваше и потрепваше конвултивно под него, обливайки члена му с женствеността си, докато най-накрая той не падна върху нея и светът не избледня, когато нейната музика ескалира около тях.

— Ако това е сливането на душите, как ще можем да оцелеем след такова преживяване? — прошепна тя, а гласът и трепереше.

Той ѝ се усмихна, потапяйки се в чувствата ѝ, в нейната музика, в светлината от цветове, която представляваше душата ѝ.

— Сега, когато го открихме, *ми амара*, въпросът е как бихме могли да оцелеем без него?

ГЛАВА 21

Ерин се събуди внезапно от топла и непозната тежест върху стомаха си, и се втренчи в чифт много развеселени черни очи.

— Ти хъркаш — каза той, а смехът накъсваше думите му.

— Не е вярно — възмущението ѝ се бореше със смущението. Тя лежеше там гола, закопчана в спалния чувал с него, а ръката и единият му крац, от които се изльчваше топлина, бяха небрежно преметнати през тялото ѝ. Беше ѝ нужен само миг, за да осъзнае, че ще бъде щастлива да се събужда по този начин всяка сутрин и след това спомените от изминалния ден се разбиха болезнено ясно в сънливото ѝ съзнание.

— О, боже, Вен — тя избути ръката му и се опита да седне. — Как можахме... когато толкова много други...

— Не, Ерин. Не опетнявай това, което споделихме помежду си със съжаления и скръб. Имахме нужда да си починем и да се пригответим, а телата ни да се утешат едно друго. Душите ни...

— Не. Моля те. Не мога да говоря за това сега. Възможно е да не преживеем тази битка с Калигула и не искам да го обсъждам, ако... просто не сега.

Той я придърпа в ръцете си и я задържа за един дълъг миг, без да казва нищо. След това проговори в косата ѝ, а гърдите му тътнеха под нейните при всяка дума:

— Както желаеш, *ми амара*. Но има едно нещо, което трябва да ти кажа, колкото и да не искам да го правя. Сливането на душите не отрича свободната воля. Ти не си свързана с мен, ако искаш да избереш... — гласът му се прекупи и той притихна, преди да си поеме огромна глътка въздух, — ако искаш да избереш да поемеш по различен път.

Тя се отдръпна от него и този път той я пусна.

— Сливането на душите е това, което ми позволи да погледна в теб, нали? Което ти позволи да чуеш музиката ми?

— Да. Това е пътека между две души, които имат способността да открият любовта на много по-високо ниво интимност, от само физическата или емоционалната.

Тя се засмя и леко се разтресе.

— Е, да не би използването на официална реч да ти помога да отречеш факта, че ти си на няколко века, а аз имам само човешка продължителност на живота? Или това, че и двамата можем да умрем на следващия ден например? Как всичко това се вписва в ситуацията?

Мускулът в челюстта му се стегна при думите ѝ, но той ѝ отговори спокойно:

— Ако ти умреш, аз също ще сложа край на съществуването ми. Така че би било добре да станем и да направим кафе, а след това да се захванем с работата и да упражним това, което планираме да направим, не мислиш ли?

Тя премигна. Изобщо не беше сигурна от къде дори да започне с въпросите си за частта, която касаеше края на съществуването му в това изявление.

Не беше сигурна, че иска да знае отговора.

* * *

След като изпиха кафето си и изядоха някои от хранителните запаси, които бяха донесли, Вен застана пред огъня и се загледа в пламъците. Дървото, което беше добавил, пращеше весело, след като беше направил един атлантски трик, за да го почисти от всяка една капчица вода и сняг, полепнала по него.

Ерин погледна часовника си.

— Спали сме през по-голямата част от деня, но все още разполагаме с около четири часа дневна светлина. Нощта пада по-рано във Вашингтон през зимата. А аз може да имам нужда от слънчева светлина, за да опитам някои от заклинанията от свитъка, който ми даде Мари.

Той се обърна към нея с безизразно изражение.

— Ако се наложи, имаме на разположение също така и с част от утешния ден, за да планираме нещата и да се подгответим. Ти имаш и книгата от Дженай, нали? Тази от феите?

— Да, но наистина ми направи впечатление колко дълго време ѝ отне, за да ми я даде. Има я откакто навърших двадесет и една... пет дълги години... но Беренис я убеди да не ми я дава. Каза, че не съм готова — отвърна тя горчиво.

— Няма смисъл да се плаче за оскубан паун — каза той и сви рамене.

— Разлято мляко.

— Какво?

— Казваме: „Няма смисъл да се плаче за разлято мляко“ — обясни тя и се усмихна леко.

— Защо ще плачеш за разлято мляко? Това да не би да наранява кравата по някакъв начин? — челото му се намръщи от объркване.

— Няма значение. Ако преодолеем това, ще имаме възможност да разберем по-задълбочено глупавите човешки поговорки.

— Когато преодолеем това — каза той с леденостуден глас, който тя знаеше, че не бе предназначен за нея.

— Ето още едно нещо, което исках да разбера. Какво означава *ми амарата*?

Изражението му се смекчи за миг.

— Ето още едно нещо, за което ще говорим, след като преодолеем това.

— Колко време имаме, Вен? Мари и Конлан са казали на пратеника, че могат да поддържат Райли в стаза само за четиридесет и осем часа без риск от увреждане на бебето. И също, че тя е започнала бързо да отслабва.

— Трябва да открием „Сърцето на нереидата“ в рамките на следващите седемдесет и два часа, ако искаме да променим това — каза той. — Има нещо, което трябва да знаеш, Ерин. Организмът ѝ очевидно отхвърля детето като чуждо тяло, което подлага бъдещето на всяко обвързване между атлант и човек на риск.

Стаята се завъртя пред очите ѝ, когато заключението от думите му се разби в нея.

— Обвързване? Имаш предвид... не, че се познаваме достатъчно добре, дори да... но не бихме могли... искам да кажа...

Той прекоси стаята с две крачки, коленичи пред нея и взе леденостудените ѝ ръце в горещите си длани.

— Не сега, Ерин. Не сега. Нека да прибавим това към списъка с „неша, за които да се тревожим по-късно“, става ли?

Тя огледа хижата, с изцяло дървените ѝ под и стени, купчината от оръжия на Вен, които бяха по средата на масата, свитъкът и книгата пред нея, които можеха да я научат как да впрегне скъпоценната си дарба да пее, и въздъхна силно.

— Разбира се. Защо не? Това е един ужасно дълъг списък. Предстои ни чуден разговор.

— Чуден. Чуден — той плъзна думата по езика си, очевидно наслаждавайки се на звука, след това веселото настроение постепенно изчезна от лицето му, оставяйки там единствено леденото обещание за смърт след себе си. — Да, ще имаме чуден разговор, когато унищожим чудовищата. А сега, да се подготвяме.

3048 метра под колибата

Калигула наблюдаваше как раболепните, страхливи глупаци от кръвното му потомство се търят в главното ниво на пещерата и трепереха, докато се нареждаха пред него. Всички бяха покрити с миризма на засъхнала кръв, така че сигурно бе постигнат някакъв успех, макар те да бяха далеч по-малко от изпратените навън в нощта, за да сеят страх и смърт сред хората.

Много по-важно от липсващите вампири, обаче, беше другият човек, когото го нямаше. Той се озъби на водачите, които беше превърнал във вампири много години по-рано от тези най-нови идиоти.

— Къде е тя? Как е възможно една слаба човешка жена да успее да избяга от най-добрите ми и способни... от най-силните ми?

Те се преклониха, докато челата им не докоснаха влажната и заледена мръсотия по пода на пещерата.

— Тя беше защитена, господарю. Атлантите и много шейпшифтьри бяха там в сградата, в която ни изпратихте. А вещиците бяха защитили сградата толкова силно, че нямаше начин да проникнем.

Той оголи вампирските си зъби и изсъска към тях, твърде вбесен, за да отвърне с думи. Водачите започнаха да се тюхкат, тъй като знаеха,

че нямаше нещо, на което той да се наслаждава повече от това да убива вестителите на лоши новини.

Е, може би имаше нещо. Той погледна към нишата, където беше затворена Диърдри и облиза устни. После отново насочи вниманието си към глупациите и изведнъж осъзна, че липсващо още някой.

— Къде е генералът ми? Да не би Дракос да не ви отведе до тях?

— Направи го, господарю, но беше тежко ранен от атлантския принц. Той застреля Дракос в корема. Можеше да го спасим, но когато опитахме да пробием щита на вещицата, атлантският жрец призова сила отвъд всичко, което някога сме виждали. Той предизвика взрив като мълниеносен удар през сградата и унищожи всички от нашия вид в рамките на миля.

Яростта започна да се надига в черепа на Калигула като казан с връщо олио, докато накрая не бе убеден, че самият му мозък трябва да се е овъглил и изкипял от тази сила.

— И въпреки това ти успя да избегнеш тази катастрофа? — той изрева толкова силно, че от стените паднаха парчета лед, мръсотия и камъни.

— Аз, ъх, аз се оттеглих, когато електрическата енергия започна да се увеличава, господарю. Веднъж видях вампир да умира от електрически ток в гръмотевична буря и се...

— Уплаши — изсумтя Калигула. — Бил си по-уплашен от мълниеносния удар на един атлант, отколкото от мен? — той се наведе към треперещия вампир. — Ти наистина си глупак. — С един замах на удължените си нокти, той отдели главата на мъжа от раменете му и след това започна да скача нагоре-надолу върху черепа, докато под ботушите му не остана нищо друго, освен съскането на безформената каша, от която се извиваше пушек.

След няколко минути той обузда гнева си и внимателно избърса първо единия, а после и другия си ботуш върху приведения гръб на един от потомците му, който все още беше наведен към земята. После се опита да се съсредоточи и да намери вътрешен покой. Ако е загубил Дракос и всичко, което му е останало, е противното множество от всички тези малоумници, тогава трябващо да се оттегли и реорганизира, преди да може да продължи по-нататък. Ако загубеше Ерин Конърс заради това, сестра й щеше да плати с много по-силна агония, отколкото всяка, която й бе причинил до този момент. Той

искаше и двете... това се бе превърнало в идея-фикс за него преди известно време... и нямаше да се откаже.

Но поне беше започнал дейността по смазването на така наречения цивилизационен напредък на хората, които се опитваха да се налагат над неживите. Той и неговият вид бяха родени, за да владеят нощта, не за да се подчиняват на някакви жалки закони, измислени от овцете.

Погледът му обходи безполезните членове на кръвното му потомство.

Е, поправи се той, някои от неговия вид бяха родени да владеят нощта. Други бяха просто пущечно месо^[1]. Но най-могъщите генерали и императори се научаваха от рано да правят разлика или биваха убивани от онези, на които веднъж се бяха доверили.

Леко смущение във въздуха прекъсна горчивите му спомени и го извести за приближаването на друг вампир. Такъв с позната характерност на мисловните си особености, въпреки че бяха почти неразпознаваеми от силната агония, която ги разкъсваше. Черна фигура падна рязко на пода пред него и се удари тежко в земята, като подскочи веднъж и след това остана да лежи тихо и неподвижно. Вонята на кръв и пробити черва се надигна мъчително във въздуха.

Калигула внимателно бутна купчината в окървавени дрехи с единия си крак и се втренчи в изгореното и пребито лице на единствения си генерал.

Дракос бавно отвори очи и цялото му тяло потрепери от усилията, които му коства това.

— Тук съм, господарю... да докладвам. Знам как можем да хванем вещицата. Сега тя е на път към нас — гласът му се прекърши и той се изкашля и простена. Беше много близо до окончателна смърт.

Калигула вдигна китката си към устата си и после я разкъса с вампирските си зъби. Когато се наведе към своя генерал и задържа китката до устата му, той се усмихна с онази усмивка, която веднъж беше накарала цялата Римска империя да трепери от ужас.

— Пий, Дракос. Пий и ми кажи всичко.

Когато Дракос сграбчи ръката му и започна да пие, ужасният камбанен звън отново започна да кънти тежко в пещерата и членовете на кръвното му потомство се разкръска и разбягаха, покривайки ушите

си. Калигула оголи зъби и изръмжа своето предизвикателство към самата земя.

— Разпознавам твоя звън като предвестник на моето собствено господство, каквото и да си! — извика той в тъмнината. — Аз съм Калигула и ще управлявам света!

Шумът стана още по-силен, докато накрая не беше принуден да издърпа китката си от устата на Дракос и да покрие ушите си. Някак обаче, въпреки ужасния звън на незнайната камбана и през ръцете, които покриваха ушите му, високо над него той чу как Диърдри започна да се смее.

---

[1] Пушечно месо е фраза, която означава „храна за оръдия“ и се отнася за войници, които ще бъдат пожертвани в битка и нямат почти никакъв шанс за оцеляване. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Атлантида, Храмът на нереидите

Конлан сведе поглед към бледата, спяща фигура на Райли и се застави да повярва в чудеса. Блещукащата светлина на свещите отразяваше цветовете като през призма от скъпоценните камъни, които обкръжаваха ниското легло в една от многото лечебни стаи на храма.

Той се насили да изрече думите през скованото си от мъка гърло.

— Стазата държи ли?

— Да, лесно мога да я задържа за цели четиридесет и осем часа — каза Мари.

Той стрелна с твърд, преценяваш поглед главната девица, отбелязвайки сивкавата бледост и следите от напрежение по лицето ѝ.

— Сигурна ли си? Мари, зная, че нямам право да искам от теб да рискуваш живота или здравето си...

Тя поклати глава.

— Не довършвайте тази мисъл, Ваше височество. Като главна девица мое право и моя привилегия е да предложа помощ на жените и неродените деца в нашето царство. Мога ли да направя по-малко за бъдещия наследник, отколкото правя за повечето от нас?

— Защо? Защо се случва това? — гласът му беше вой от страдание, повече като на ранено животно, отколкото на човек. — Защо тялото ѝ отхвърля детето?

— Енергията на бременността ѝ е... нередна. Никога преди не съм усещала нещо подобно. Това не е просто спонтанен аборт, а нещо дълбоко противоречиво... между енергиите на майката и бебето.

Той се взря в Райли, която бе станала по-важна за него от собствения му живот. Неговата любима, неговата душа, неговата бъдеща кралица. Конлан най-накрая зададе въпроса, който тя му бе забранила да изрича или дори да си помисля, въпреки че произнасянето на думите издълба дълбоки кървави рани в сърцето му.

— А ако махнеш бебето?

Лицето на Мари стана дори още по-бледо и тя се олюя на краката си.

— Не мога, Конлан. Райли говори с мен, преди да се съгласи на стазата и ме накара да се закълна в клетвата ми на главна девица, че няма да направя нещо, което да навреди на детето й, ако има и най-слаба надежда то да оцелее. Без значение кой може да поиска това.

Той се принуди да попита:

— Има ли такава надежда?

Тя докосна челото на Райли с нежната си ръка, после вдигна поглед към него, а очите й бяха пълни с мълчалива сила, в която той отчаяно искаше да повярва.

— Докато има живот, има и надежда, принце мой. Сега трябва да се молим на богинята и Посейдон, брат ви и певицата на скъпоценни камъни да успеят.

Хижата, високо в Маунт Рейниър

Вен престана да засилва магическата защита, на която Аларик го бе научил, след това се облегна удобно и се загледа в Ерин.

Преди повече от два часа тя беше изсипала върху масата скъпоценните камъни от кадифената торбичка, която Мари й бе дала и прекара времето от тогава, като ги наблюдаваше. Ерин не помръдваше, освен за да вдигне първо един, а после друг, взираше се съсредоточено в тях и след това внимателно ги оставяше обратно долу върху дървената повърхност. Той беше задържал въпросите и любопитството си, но когато тя сложи глава в ръцете си, приглушеният стон на отчаяние го разсече като най-острия кинжал.

Вен я вдигна от пейката и я притисна в ръцете си.

— Кажи ми — промърмори той в косата й.

— Не мога да го направя. Не зная достатъчно. Мари очакваше някак инстинктивно да знам как да използвам тези скъпоценни камъни; как да направлявам силата им. Аз съм певицата на скъпоценни камъни — каза тя горчиво. — Но макар да чух тяхната песен, не зnam как да я използвам. Не зnam как да пея песните им — гласът й секна от сподавени ридания, когато се притисна в гърдите му. — Мога да чуя мощта на камъка в планината да ме призовава, Вен. Толкова е силен —

като гръмотевичен тътен в гърдите и костите ми. Час, след час, звъни и ме призовава.

— Ако го чуваш, тогава ще го намерим, Ерин. Той те вика да го откриеш и ние ще го направим.

— Но ще има ли смисъл? Ако не мога да разбера как да пея на тези малки лечебни камъни, как ще бъда способна да изпее изцелението на толкова могъщ скъпоценен камък, който ме призовава през стотици тонове от почва и скали. Не съм достатъчна, Вен. Ами ако се опитам и се провала, и бебето на Райли умре?

Сърцето му се сви в гърдите, както при тази мисъл, така и от болката в гласа ѝ.

— Няма да се провалим. Аз ще съм там и ще бъда твоята сила — той си припомни думата ѝ. — Заедно, ще бъдем чудни.

От устните ѝ се изпълзна слаб смях. Тя вдигна поглед към него и докосна лицето му. Очите ѝ блестяха от непролети сълзи.

— Благодаря ти, имах нужда да прегълтна самосъжалението и да се захвана отново за работа.

Той кимна и положи кратка целувка на устните ѝ.

— Още кафе?

— Да, надявам се да си донесъл много.

Когато Вен взе каничката и торбичката с кафе, той погледна отново към нея. Тя беше запретнала ръкави и избираще друг камък.

— Пей ми, по дяволите — промърмори тя и той се ухили.

Ако някой можеше да направи магическо трошене на парче скала, той щеше да заложи на Ерин.

* * *

Ерин седеше, наполовина покрита от спалния чувал, заобиколена от неповторимото ухание на подправки на Вен, и го наблюдаваше как крачи по миниатюрния под на хижата.

— Това май не е лесно за теб? Да стоиш бездеен?

— Не. Мисля, че по-скоро бих предпочел да бъда намушкан, отколкото да стоя тук и да чакам.

Тя обви коленете си с ръце и въздъхна.

— Съжалявам, че ни забавям, наистина. Но имам нужда от време, за да си почина. Магията ми е много отслабнала. Освен това, трябва да изучава свитъка и книгата на феите, която Дженай ми даде, за да видя дали има някакъв начин да открия и после да се справя с толкова мощен скъпоценен камък, като „Сърцето на нереидата“. Притеснявам се, че това ще ме срине или нещо такова, защото не знам какво правя и после ти ще си заобиколен от атакуващи вампири с вещица в безсъзнание в ръце.

Той отиде при нея и докосна косата ѝ.

— Не те обвинявам по някакъв начин, моля те знай това. Ти си много по-смела, отколкото всеки от нас има някакво право да очаква.

— Той стисна ръце в юмруци до тялото си и после разтвори пръсти, но не и преди тя да види потиснатия гняв в това движение. — Ако има някакъв начин да открия скъпоценния камък без теб...

— Не можеш, така че забрави за това. Мари каза, че „Сърцето“ ще унищожи всеки, който се опита да го докосне, освен ако не е певец на скъпоценни камъни. Ти го чуваш, все пак? Нали не полудявам?

Той кимна.

— Чувам го, но много слабо. По-скоро като тих кънтеч, който усещам под краката си, отколкото като истински звук.

— Мисля, че е свързано с дарбата на певец на скъпоценни камъни. Аз съм настроена към него, така че то избухва в мен всеки път, когато започва да звуци. Вече е по-често, забеляза ли? На около всеки четиридесет и пет минути?

— Сякаш разпознава присъствието ти и иска да се увери, че си го забелязала?

Тя се насили да се усмихне.

— Е, няма причина за тревоги. Ще ми е много трудно да го пропусна.

Той започна да крачи отново и тя се опита да измисли нещо, което да го разсее, преди да е полудял от принудителното безделие. Леката чувствителност между бедрата ѝ даде идея, но тя искаше въщност да говори с мъжа, не да се превръща в някаква развратна мръсница. Мисълта я накара да се засмее. Ако някоя вещица в историята на гилдията им имаше дори малка вероятност да стане развратница, мръсница или нещо подобно, тя би искала да срецне тази

жена. Биха могли да си основат клуб: Допускат се само зловещи и похотливи.

— Това е една много интересна усмивка. Искаш ли да споделиш тази шега? — Вен беше спрятал да обикаля и се бе облегнал на стената със скръстени ръце върху гърдите.

— Не, това определено е лична шега — каза тя като си напомни по-късно да поработи върху безизразното изражение на лицето си. Ако имаше такова нещо като „по-късно“. — Разважи ми за себе си. За Атлантида. Какво означава да бъдеш Отмъщението на краля? Вен прокор, който идва от това звание^[1] ли е, или е истинското ти име? На колко точно години си? — въпросите излизаха толкова бързо от устата ѝ, колкото се раждаха в главата ѝ. Нямаше значение, искаше само да намали броя на нещата, оставени за „по-късно“.

— Отмъщението на краля е титла, която нося от раждането си, като втори син на принца и наследника. Но това е само почетна титла, преди да я спечеля чрез бойно предизвикателство.

— Какво означава това? Трябва да предизвикаш предишния носител на титлата на нещо като дуел ли?

Той се усмихна.

— Не точно, не е като във вашите филми с мечове и пистолети на разсъмване. Но има обичай тази служба да се предава от чично на племенник. Моят чично служеше като Отмъщение на краля на баща ми, но след... — усмивката му изчезна толкова бързо, че тя веднага разбра, че чично му не просто е слязъл от длъжността си.

— Зле ли беше? — попита тя колебливо. — Видях част от миналото ти, когато... сляхме душите си. Но не искам да надзвъртам в личния ти живот, особено когато знам колко може да боли от спомените.

— Беше скверно — каза той равно и цялата топлина и човечност се изцедиха от необятната, ледена тъмнина, която погледна към нея през очите му. Тя потрепери и движението изглежда го върна от някакво далечно място, но студът в изражението му остана. — Майка ми... Анубиса измъчва майка ми почти до смърт, като беше накарала баща ми да гледа. Тя има някаква болна, извратена вражда към семейството ми... особено мъжката част... и държа баща ми в плен близо година, преди да го убие.

— О, Вен, толкова съжалявам. Моля те, не е нужно да ми казваш това сега...

— Не, напротив. Трябва да знаеш в какво се забъркваш с мен — каза той и гласът му стана приглушен и бездушен, сякаш бе изгубил всякаква надежда, че тя ще го иска, след като ѝ разкаже историята си.

Ако си мислеше такова нещо, значи все още не я познаваше достатъчно добре, помисли си тя. Това да вижда болката му и да чува всичко, което е изстрадал той, я накара само да го желае още по-силно; да иска да го успокои и излекува, и да изпее утешение за душата му.

— Това не беше първият път, когато хваща баща ми. Държа го за кратко, много отдавна, когато Конлан и аз бяхме доста малки и след като се върна, беше променен. Изцеден. Тих. Сякаш беше смачкала нещо вътре в него, което не може да се поправи. Майка ми му помогна, но аз никога не повярвах изцяло, че се бе завърнал напълно при нас. — Той се загледа в огъня. Ерин имаше чувството, че Вен по-скоро говори на себе си, споделяйки мисли, които никога преди не бе изричал гласно. — Баща ми беше в такова състояние след като майка ми и сестрите ми бяха убити — промърмори тя. — Сякаш му бяха отнели сърцето и душата с тях, и всичко, което остана за мен, беше празното му тяло, което минаваше през хода на живота без цел или смисъл.

Вен сякаш дойде на себе си при думите ѝ и тя отново видя топлината в погледа му.

— Съжалявам, че е трябало да понесеш толкова много болка така млада. Щеше ми се да мога да отнеме част от мъката ти.

— Чувствам се по същия начин, но ние всички трябва да носим собственото си бреме, нали? — тя го беше замислила като риторичен въпрос, но някак излезе различно. Почти като оправдание.

— Не, не вярвам, че трябва. Щях да кажа същото нещо, преди да видя как са нещата между Конлан и Райли. Но някак те споделят тежестта на всяко тяхно бреме и по този начин облекчават взаимно товара си.

Тя си припомни безумно страстните погледи, които двамата си бяха разменили, без да ги интересува дали някой ги гледа или не и почувства миг на остра завист... която беше заменена от последвалата я загриженост.

— Какво ще се случи с него, ако тя... ако тя...

— Той ще прекрати съществуването си — отговори Вен и ледът отново изкриви чертите на лицето му. — Ако тя и бебето ѝ умрат, той също ще умре и аз ще остана сам, последният от рода ми.

Тя бутна спалния чувал настрани и се изправи, а после бързо прекоси стаята, за да стигне до него.

— Тогава ще се уверим, че това няма да се случи, нали?

Той я издърпа в неумолимата си прегръдка и тя почувства сърцето му да бълска под бузата ѝ.

— Не мога да повярвам, че Посейдон ме дари с теб, без значение за колко кратко ще избереш да останеш.

Тя бълсна ръката му.

— Ей! Изморих се от тези приказки. Звучи така, сякаш се опитваш да се отървеш от мен — пошегува се тя, опитвайки се да повдигне малко настроението. Той я възнагради с усмивка. — Толкова ли съм дразнеща, че вече се опитваш да ме оставиш на някой друг мъж?

Усмивката му изчезна и в зениците му отново избухнаха синьо-зелени пламъци.

— Това, че уважавам повелите на свободната воля, не означава, че няма да поискам да убия всеки мъж, когото допуснеш в леглото си, Ерин. Аз съм хищник и съм такъв от почти половин хилядолетие. Бих те помолил да не ме дразниш точно на тази тема.

Дъхът заседна в гърлото ѝ и очевидната нужда в очите му възпламени в нея желание.

— По много интересен начин преминаваш от пещерен човек към учтив джентълмен в едно изречение, Вен. Не съм сигурна, че вештерските ми умения са достатъчни, за да се справя с твоята противоречивост.

Ръцете му се затегнаха около нейните и в очите му проблесна болка за толкова кратко, че тя не беше сигурна дали наистина я е видяла.

— Ти си повече вещица и повече жена, отколкото някога бих могъл да исрам, моя малка певице на скъпоценни камъни. Никога не се съмнявай в това.

Тя се повдигна на пръсти, за да докосне носа му с устните си, борейки се с импулса да разкъса ризата му и да го целува до припадък.

Знаеше, че бяха страхотни заедно без дрехи. Сега искаше да разбере колко са добри, когато са с тях. За всеки случай.

За всеки случай.

Тя се отдръпна и направи две крачки, за да застане пред огъня.

— Значи Вен е истинското ти име?

Той си пое дълбоко дъх, преди да отговори, но тя не погледна отново към него, защото се страхуваше, че ще види собственото ѝ желание, отразено в очите му и ще остане гола преди следващия удар на сърцето си.

— Да, така е. Вен, Отмъщението на краля, от кралското семейство на Атлантида. Тя се състои от седем острова, всеки от тях със собствен управляващ дом, а главният и най-голям от тези острови, също се казва Атлантида и подслонява лордовете на управляващите домове на Седемте острова.

— Значи са някакви кралски неща, схванах, и сигурно е наследствено. Ами другите управляващи домове? Управниците там да не са херцози или графове, или нещо подобно?

Той се засмя.

— Не, нямаме такива титли. Управляващите семейства са просто лорд и лейди, но атланти от неуправляващи семейства също могат да заслужат тези титли по заслуга за храброст и отличие. Мари е сестрата на моя приятел и брат-воин Бастиян. Тя е печелила титлата лейди много пъти поради голямата си и благородна служба да лекува родилките и техните бебета.

Ерин прехапа устни.

— Мамка му. Сигурно съм нарушила протокола поне дузина пъти за краткия период от време, в който бях там. Нито веднъж не нарекох Мари „лейди Мари“. Никой не спомена...

— Тя не ни позволява да използваме титлата. Казва, че е доволна да бъде просто Мари или главната девица в служба на богинята.

Ерин чу възхищението в гласа му.

— Май се замисли доста за нея?

— Тя винаги вървеше след мен, когато беше малка. Най-любопитното и дразнещо дете, което някога съм познавал — каза той с нежна развеселеност в гласа си. — Кой би предположил, че като порасне ще се превърне в такава истинска красавица.

Ерин почувства мъничък, дребен пристъп на ревност, когато го чу да нарича друга жена истинска красавица.

— Аха, тя е много по-различна от мен... — каза тя намръщено.

— Висока, елегантна и кротка, не ниска, трътлеста и разчорлена.

Преди да успее да чуе движението му, той вече стоеше зад нея и придръпваше гърба ѝ към гърдите си.

— Трътлеста? Да не би да имаш пристъп на временно умопомрачение, породен от прекалено близкото ти стоеще до огъня? Ти си красива, а тялото ти е толкова съвършено, че ми е трудно да те гледам, без да си те представям гола.

По тялото ѝ се разля горещина, която нямаше нищо общо с огъня, но тя все пак беше жена, която гледаше фактите.

— Задникът ми е твърде закръглен — каза тя. — Това е семейна черта, затова не мога наистина да го намразя, но фактите са си факти.

Той затегна ръцете си около нея, така че тя беше притисната към много твърдото, непогрешимо доказателство за неговото желание.

— Задникът ти, както ти неелегантно наричаш това закръглено изкушение, е с перфектни иззвивки, както и останалата част от тялото ти. — Той вдигна ръце, за да обхване гърдите ѝ и издаде ръмжащ звук в косата ѝ. — Говорейки за тялото ти... вероятно бихме могли да прекараме няколко от часовете до зазоряване с по-малко дрехи?

Тя обърна шията си и повдигна глава към него. И той просто бе там. Нагаждаше устата си към нейната и всички съмнения и тревоги, които я притесняваха във връзката им, бяха пометени от горещината на докосването му. Той я целуна дълбоко и с нужда, а тя беше притисната в ръцете му и обвиваше своята ръка около врата му, без да се откъсва от него.

Ерин чу тихо стенание, но не беше сигурна дали дойде от него или от нея, защото звукът беше уловен от устните им, които бяха заключени заедно. Езиците им първо се бореха за надмощие, а после се отдаваха на изучаването на страстния им танц. Вен я повдигна от земята и тя обви краката си около кръста му, като не спираше да го целува. Ерин стискаше силно раменете му, без да го пуска. Не искаше никога да го пуска.

Изведнъж той вдигна глава и се загледа диво около тях.

— Чу ли това?

— Да съм чула кое? — попита тя, все още замаяна от целувките им.

Той прошепна „вълци“ в ухoto й, после я свали на пода, без да казва нищо повече. Когато Вен се хвърли към оръжията си, през хижата отекнаха зловещи звуци. Бяха вълци и виеха нещо, което трябва да бе предупреждение или заплаха. От звука, можеше да се каже, че те бяха много.

И бяха наобиколили хижата.

---

[1] Отмъщението на краля на английски език е King's Vengeance.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА 23

Щабът на Светлинния кръг

Аларик се събуди сепнато от полуzasпалия транс, в който бе изпаднал, за да ускори възстановяването си. Шум... нещо неочаквано. Той вдигна поглед и видя Джъстис да стои на отворената врата към малката дневна на Дженай, с меч в ръка.

— Трябва да се махнеш оттук, Аларик. Бяхме нападнати и този път атаката е координирана — каза мрачно Джъстис. Косата му все още беше изцапана с кръв — страховит нюанс на ръждивочервено, който покриваше кичури от синята му коса — а тъмните сенки под очите на воина говореха за повече болка от нараняванията му, отколкото би признал.

Разбира се, той не би признал никаква, следвайки древния воински кодекс „остави лечителят да отгатне“.

Аларик изръмжа при тази мисъл.

— Не мога да лекувам правилно нещо, което ти не ми описваш, лорд Джъстис.

Джъстис, бидейки този, който е, му изръмжа в отговор.

— Не си прави труда да си губиш времето с мен, жрецо. Има много хора, които са далеч по-зле, включително Бренан и Алексий. Но точно сега трябва да разберем какво става тук и да го спрем, защото няма никакъв шибан начин в името на деветте кръга на ада, да се примирявам с атаките на противните кръвопийци нощ след нощ — с тези думи той се отправи надолу по коридора към вратата. Когато Аларик го последва, той мислено тества готовността си да призове вид сила, която щеше да покаже на неживите точно с какво — и кого — си имаха работа.

Когато излезе през вратата и вдигна поглед към десетките вампири, които затъмняваха нощното небе, в него се разби внезапна увереност, че този, който контролираше тези атаки, знаеше точно с кого си има работа — и точно заради това беше по петите им.

Дженай стоеше на малко разстояние от входната врата, удържайки щит над цялата сграда. Дори и от десетина крачки, той можеше да усети преумората в магията ѝ. Аларик огледа групата от тежковъръжени шейпшифтъри, които стояха в предните ъгли на сградата.

— Куин и хората ѝ по всички ъгли ли са? — попита Аларик.

Джъстис се поколеба.

— Хората на Куин са, и Кристоф е с тях наоколо.

Аларик се хвани за пропуска.

— А Куин?

— Не насочвай тези пламнали очи към мен, жрецо — изръмжа Джъстис. — Тя и тигърът тръгнаха от тук преди няколко часа. Имах чувството, че са се запътили към Маунт Рейниър, за да помогнат на Вен и Ерин, но те избягваха въпросите ми.

Аларик искаше да изреве яростта и чувството си на безсилie, но пребори инстинктите си и остана мирен. Тя вече беше доста далеч.

— Ако Калигула ѝ направи нещо, никога отново няма да познае дори един спокоен миг, докато не одера кожата от кръвосмучещите му кости — каза той с мощн тътен в гласа си.

— Аз съм експерт в одирането, така че само трябва да ми кажеш времето и мястото — отговори Джъстис, изучавайки върха на меча си.

— За момента трябва да се подгответим. Червенокосата вещица май няма да може да задържи този щит още дълго.

Аларик кимна и се запъти към вещицата, но след миг спря.

— Къде са останалите от Седемте?

— Денал мина през водата, за да докладва на Конлан преди известно време. Алексий се опита да измъкне потрошения си задник от леглото, но го фраснах в главата, достатъчно здраво, за да съм сигурен, че няма да мърда никъде известно време. Бренан е все още в безсъзнание. — Джъстис му хвърли остьр, преценяваш поглед. — Сигурен ли си, че си в състояние да се справиш с това? Не изглеждаш в най-добрата си форма.

— Задръж тревогите си за собственото си благополучие, воине — каза Аларик, вдигайки ръце, за да призове сила. — Имам да изпепелявам малко вампири.

Хижата

Вен надникна през пукнатината в дъските, които покриваха един от прозорците, докато Ерин правеше същото на друг.

— Тук има поне седем — прошепна тя.

— Още половин дузина и от тази страна — каза той. — Това не може да са обикновени вълци.

Тя присви очи и протегна ръце за миг, после поклати глава.

— Не са. Те са шифтъри. Усещам и магия. Или един от тях може да призовава магия, или имат вещица, която се крие сред дърветата.

Точно тогава един женски глас ги повика отвън.

— Знаем, че сте там, Ерин. Ти и твоят атлант трябва да излезете веднага, преди ние да ви накараме да го направите.

Ерин ахна и се подпра с една ръка на стената.

— Този глас! Това не може да е тя...

— Коя? — попита той и хвърли връхната ѝ дреха към нея.

— Лилиан. Моя приятелка. Тя е тази, която мислехме, че Беренис е заловила... и трябва да е така. Вероятно я насиливат да прави това — каза тя, а гласът ѝ стана по-силен. Върху бледите ѝ страни се върна част от цвета им, докато слагаше тежкото палто върху раменете си. — Тя не би ни предала. Знам, че не би го направила.

Той погледна отново навън.

— Независимо от мотива ѝ и дали това е доброволно или не, най-добре да направим каквото ни казва. Защото тя стои отвън с факла, а пет от тези вълци тъкмо се превърнаха в истинския си животински облик. Аз не бих се поколебал да се погрижа за тълпа от осемфутови чудовища съвсем сам, но няма да те подлагам на риск, особено когато има още от тях наоколо.

Тя повдигна брадичка.

— Ще видим какво искат. Не забравяй, че и аз имам сила.

— Нищо не забравям, но дали си толкова силна, колкото нея?

Честно? — той изрече думите нежно, но трябваше да знае фактите. — Какъв шанс точно имаш срещу нея?

— Зависи. По-силна съм, отколкото ще позволя някой от тях да узнае, но ако тя призове черна магия не мога да се противопоставя на това.

— Дори със силата си на певица на скъпоценни камъни?

Тя поклати глава.

— Не знам. Все още не знам достатъчно, за това, което правя. Нуждая се...

— Времето тече, Ерин — извика Лилиан. — Излезте веднага или ще разберем колко бързо гори старата дървесина.

— Да го направим — каза Вен. — Стой зад мен.

— Да бе. Защото ти имаш шанс срещу вещица от единадесето ниво! Не мисля. Може би ти трябва да стоиш зад мен — отговори тя, а гласът ѝ въобще не трепна. Той я издърпа към себе си и я целуна неумолимо, после отвори вратата и пристъпи навън.

— Защо това ми изглежда толкова познато? — попита той провлачен, оглеждайки нарастващата тълпа шейпшифтьри пред себе си, заобикалящи от двете страни сивокосата вещица, която стоеше в центъра с факла в ръка. Трябваше да има петнадесет или повече, всички преобразени в истинския си животински облик.

И действащи така, сякаш бяха в адскишибано настроение. Чудесно.

— Чакайте, сетих се. Нямаше ли някаква история за голям лош вълк, който умира ужасно накрая? — продължи той.

Един от шейпшифтьрите, огромно кално кафяво тромаво чудовище, изрева към него, показвайки зъбите си, от които капеха лиги.

— Излиза, че вие сте малките прасенца, човеци — изръмжа той с характерен глас, отличителен за неговия облик.

Вен изтегли меча си.

— Това малко прасенце хапе, зъбъло. Гледай си работата и се разкарай.

Вещицата проговори.

— Много забавен защитник си намерила, мила моя. Но все пак ти, сестра ти и онази кучка майка ти винаги сте били добри в привличането на привлекателни мъже, не е ли така?

Ерин трепна така, сякаш я бяха ударили.

— Лилиан? Контролират ли те по някакъв начин? Как би могла...
Защо би...

Лилиан се засмя и смехът ѝ прозвуча така, сякаш в него имаше нотка лудост.

— О, да. Бедната, слаба Лилиан, обикновено трябва да има някой друг, който да ѝ дърпа конците, за да излезе от сянката на Беренис и

Дженай, нали? Или, както беше преди десет години, тази на Гуендолин? Тя отне баща ти от мен, знаеше ли това? Преструваше се на моя приятелка и после го открадна, легна с него и се омъжи за него, и всичко това преди аз дори да разбера какво става.

Ерин стоеше до Вен и трепереше. Той я огледа за признания на шок, като се осмели да откъсне за миг вниманието си от шейпшифтьрите, които продължаваха да се приближават.

— Трябва да си полудяла! Баща ми обичаше майка ми и двамата никога не са ти били нещо повече от приятели. Но без значение какво си мислиш, че се е случило, дали оправдава това? Да нараняваш хората, които те обичат? Ти... имаш ли нещо общо с нападението срещу нас?

Лилиан им се присмя.

— Все още загряваш бавно, нали? Предполагам, че това, което казват за блондинките е вярно. Аз участвах в планирането на нападението, идиотке. Така, както планирах повечето от нападенията през последните десет години. Калигула ми обеща място в управляващия му съвет, веднъж след като надделеем. След като господстваме, както сме родени да правим.

Вен подсвирна — един дълъг, бавен звук на недоверие.

— Ти да не си глупава? Или просто често си пропускала часовете по история? Ако си мислиш, че можеш да се довериш на думата на чудовище като Калигула, може би ще трябва да си поприказваш с Тиберий, относно това кой е държал възглавницата, която го е задушила през март 37-ма година. — Ерин го стрелна с поглед и повдигна вежди. — Ей, аз съм запален по историята, какво бих могъл да кажа — отвърна той, свивайки рамене. — Освен това прадядо ми пиеше вино с човека от време на време.

— Млъкни, млъкни, млъкни! — изпища Лилиан. — Омръзна ми до смърт да бъда игнорирана! Дженай и Беренис прекараха последното десетилетие, като ме игнорираха и не ме вземаха под внимание при решенията на съборището. Родителите ти ме игнорираха, когато се запътиха към брачното блаженство. Но никой няма да ме игнорира повече! Тази нощ ще взема контрол над Светлинния кръг! — Лилиан вдигна ръце и в дланите ѝ се образуваха светещи огнени кълба.

Ерин повтори действието ѝ, призовавайки собствения си огън и Вен ги прекъсна.

— Чакай! Как ще вземеш контрол над сбогището, ако си тук? Не искам да потушавам ентузиазма ти, но щаба на Светлинния кръг е на няколко часа на север от тук, в зависимост от трафика. Разбира се, предполагам, че можеш да яхнеш метлата си — каза той.

Лицето на Лилиан се обагри в ярък нюанс на моравото и хвърли едно от кълбата вещерски огън към него. Ерин направи бърз щит, за да го блокира и то се отклони към едно дърво, което незабавно експлодира.

— Идиот! Аз съм тук, за да се погрижа за вас, докато Калигула и Дракос са в Сиатъл! Не зная защо си го обсебила толкова, но не смятам да стоя и да гледам как се лигави с теб и сестра ти така, както баща ти се лигавеше с майка ти. Ако си мъртва, двамата с Калигула ще можем да се съсредоточим върху по-важни въпроси. Като плановете ни.

Шейпшифтърът до нея изрева това, което вероятно трябваше да бъде всяващ ужас рев, от който да те побият тръпки.

— Давам шест и пет — каза Вен. — Може би ще добавя една допълнителна точка за неподправена грозота.

Шейпшифтърът изръмжа отново към него и се приведе, очевидно готовки се за атака.

— Май нямаме чувство за хумор, а момчета? — каза Вен, като измъкна кинжала си от ножницата с лявата си ръка и вдигна меча си с дясната, а след това погледна към Ерин, която стоеше като вцепенена до него. — Защо винаги трябва да дрънкат глупости за стремежа си към световно господство, славата на злото, дрън, дрън, дрън? Ако знаеше колко много пъти съм слушал тези самовлюбенишибани лайна през вековете, щеше да разбереш защо ще ми бъде толкова забавно да нанижа на меча си косматите им топки.

Ерин най-накрая изглежда излезе от мъглата от болка, шок и предателство, която я бе парализирала, и вдигна поглед към него. А после го насочи обратно към Лилиан.

— Един въпрос, предателска кучко. Какво направи с Беренис?

Устните на Лилиан се изкривиха в усмивка, която изльчваше толкова силна злоба, че дори Вен почувства по гърба му да ползват тръпки. След това тя вдигна ръцете си отново и кълбата вещерски огън се надигнаха на няколко сантиметра от дланите й, осветявайки тъмночервените петна, които покриваха ръцете и дланите й.

— Дори ти би трябвало да знаеш, че се нуждая от кърваво жертвоприношение, за да призова мрака. Нека просто кажем, че не е нужно да е доброволна жертва.

Ерин отмества глава назад и извика — вик на чист гняв и мъка, който можеше да засенчи воя на вълците.

— Тогава това е отмъщение, Лилиан — изръмжа тя.

— Дай най-доброто от себе си, Ерин — отговори Лилиан. — Защото искам да знаеш, преди да си заминеш от този свят, че поне една от сестрите ти е умряла от ръката ми. — С този последен словесен удар, Лилиан добави: — Давайте!

И шейпшифтьрите нападнаха.

Вен имаше време да види как Ерин запраща една стрела от светещ вештерски огън към Лилиан, преди първият грозен звяр от шифтьрите да се хвърли върху него. Той насочи вода и разби фронтовата им линия с шестфутова приливна вълна, но това само ги повали за няколко секунди и след това бяха отново готови за атака.

Той помисли, че винаги е бил по-добър с остриетата, отколкото с призоваването на елементите и затова единственото, което можеше да направи сега, бе да се защитава и атакува — удряше, наръгваше и отново удряше, навеждаше се, завърташе се и се нахвърляше върху тях, елиминирайки първо един, а после друг.

Искри от светкавично ярките експлозии вештерска светлина, озариха небето над тях, разказвайки историята за битката на Ерин с предателя.

Той се биеше яростно, като забиваше остриетата си в прасците, сърцата и вратовете им, и поемаше удари в бъбреците, гърба и главата си. Разкъсваха го нокти, зъби и ритници, докато черепът му зазвънтя от болката и от тялото, и от остриетата му закапа кръв. Вен чу далечен рев и осъзна, че това бе той, викайки Ерин, призовавайки Посейдон, крещейки клетвата си, за да я предпази.

Той се ухили ожесточено, като диво оголи зъби и шейпшифтьрът, идващ към него, се поколеба за миг, втренчен в лицето му със зверските си очи, което даде време на Вен да го изкорми с меча си.

Силен, гръмовен шум започна да разклаща земята около и под тях, и Ерин изкреша:

— Да, пей ми... пей с мен — викаше тя и той разбра, че това трябва да е „Сърцето на нереидата“, което по някакъв начин

отговаряше на певицата на скъпоценни камъни. Тогава тя започна да пее и останалите шейпшифтъри около него се отдръпнаха назад, изплашени сякаш от нещо още по-страшно отколкото остриетата на Вен. Те поставиха лапите върху ушите си и паднаха долу, напълно некоординирани, като виеха ужасено, търкаляха се и се свиваха по земята. Вен се засили да нападне, но воинът, какъвто беше, не му позволява да взема живота на беззащитни треперещи жертви, които не могат да отвърнат на ударите му, затова се обърна с лице към Лилиан и се опита да определи опасността.

Песента на Ерин достигна голяма височина над сопраното, песен, която със сигурност гърбатите китове биха оценили. Тя разпери ръце пред себе си и запрати мълния от чиста сребриста светлина право към Лилиан. Докато той наблюдаваше, като междувременно държеше под око падналите шифтъри и се опитваше да си поеме дъх, тялото на Лилиан се надигна от земята и някак се разпростря, сякаш светлината я изпъльваше и се врязваше в плътта ѝ, опитвайки се да си пробие път през нея. И тогава, след миг, светлината изчезна и тя падна тежко на земята. Ерин свали ръцете си, приведе глава и се изправи задъхано, очевидно изтощена, но невредима.

Шейпшифтърите започнаха да вият дори още по-силно, като все още продължаваха да се свиват и търкалят по земята, така че Вен се затича към падналата вещица с вдигнат меч, готов да направи финалния смъртоносен удар и да спести тази болка на Ерин.

Но когато я достигна, вратът ѝ лежеше в неестествен ъгъл, а очите ѝ се взираха безизразно в небето.

— Тя е мъртва, Ерин — каза той. — Повече няма да може да нарами никого.

— Знам — отвърна тя и за един кратък миг безмилостната богиня, която бе видял у нея в Атлантида, заблестя в очите ѝ. След това мигът отмина и тя сложи ръка върху устните си. После се затича към стената на хижата и повърна рязко в снега.

Той искаше да отиде при нея, но трябваше да се заеме с останалите осем шейпшифтъри. Вен изруга яростно под носа си и се засили към тях.

— Имаш ли нужда от малко помощ за проблема ти с контролирането на животните? — дойде зад него женски глас, който го стресна и той се завъртя, за да се изправи пред една дребна жена, която

бе яхнала огромен тигър. Когато той я зяпна, Куин скочи от ръмжащата грамада и се насочи към него. — Джак и аз сме тук, за да помогнем.

Ерин се изправи, като потъркваше пресен сняг върху лицето си и след това тръгна към тях.

— Куин. Хубаво е да те видя. Имаме новини.

Куин кимна мрачно, докато Джак дебнеше групата свити шейпшифтьри и яростно ръмжеше, когато някой от тях посмееше да изправи глава.

— Ние също имаме новини и те не са добри.

ГЛАВА 24

Короните на дърветата, близо до щаба на Светлинния кръг

Даниъл се загледа надолу към вампирите, които обикаляха около магическия щит и подобри зрението си, което сега странно се превърна от инфрачервена в многоцветна призма. Ако знаеше, че ще получи такава сила, като пие от кръвта на древен вампир, щеше да пресуши копелето още първия път, когато го срещна. Раните му бяха напълно излекувани и той усещаше силата на живота да тупти с повече енергия през тялото му, отколкото беше чувствал след превръщането си в нежив.

Въпреки че се беше приближил до окончателната смърт повече, отколкото някога преди, като беше довлачил окървавеното си тяло обратно в планината, това беше затвърдило доверието на Калигула в него. Сега той най-сетне щеше да има възможността да унищожи чудовището и светът щеше да се превърне в по-добро място.

Поне докато не се появеше следващия претендент за завоевател. Той си бе мислил, че смъртта на Барабас ще сложи край — поне за малко — на коварната намеса на злите вампири в политическата структура на хората. Но дори и след окончателната му смърт, влиянието на Барабас продължи да се разпространява. Перфектен пример за това какво може да постигне един добър стратег, който не познава абсолютно никакви граници.

Даниъл гледаше членовете от кръвното потомство на Калигула, които се втурваха стремглаво към ръбовете на щита отдолу и призна мрачната истина пред себе си. Четири от пет дни, той бе достатъчно обезкуражен, за да обмисли срещата с истинската смърт. Ако не беше срещнал атлантите и Куин, за да има най-накрая партньори в тайните си усилия, със сигурност щеше да го направи по-рано. Животът — дори този на нежив — имаше нужда от надежда, а Даниъл нямаше никаква.

— Дракос! — извика го Калигула. — Домъкни се тук и ми помогни да разбера как да проникна през щита на тази вещица!

Даниъл кимна и се понесе през върховете на дърветата към неговия така наречен господар.

Скоро. При първата възможност, която получава, Калигула, задникът ти е мой.

Хижата

Вен влезе в хижата и погледът му веднага се понесе към Ерин, която седеше свита на кълбо върху спалните им чуvalи. Тя вероятно отново бе изцедила цялата си сила, но някак бе надвила вешница, която беше две нива по-високо от нея на силовата скала или както там го наричаха магъсниците. Освен ако не я бе преценил погрешно, тя също така бе убила първия човек в живота си, което не бе нещо, с което да се справиш лесно.

Никога не бе лесно да се справиш с това, помисли си мрачно той, без значение дали е първото или стотното ти убийство. Дори ако, както бе при него, си убил толкова много, че вече не можеш да ги преброиш. Убийството си бе убийство и богощето най-вероятно имаха някаква огромна схема с показатели до края на дните ти. Ако бе така, със сигурност бяха отбелязали куражка на Ерин, който блестеше по-ярко дори от вещерския ѝ огън. Той се приближи към нея и я привлече в скута си, после просто седна тихо, обгърна я с ръце и вдиша уханието на косата ѝ.

Братата се отвори и Джак, вече в човешкия си облик, въпреки че дори и на два крака заемаше не по-малко място, влезе, следван от Куин точно зад него.

— Те не знаят нищо за плановете на Калигула — каза Джак, изтръсквайки мокрия сняг от косата си. — Да кажем, че бяха по-ниско в хранителната верига.

Вен повдигна едната си вежда.

— Бяха по-ниско в хранителната верига?

Очите на Джак изглеждаха повече като на котка, отколкото като на човек, когато отговори.

— Аха. Бяха.

Лицето на Куин бе почти толкова бледо, колкото това на Ерин, а очите ѝ бяха станали безизразни и мъртвешки. Или тя бе безчувствена убийца, или се отдръпваше от света, когато ѝ се налагаше да прави

ужасни неща в името на каузата си. Тяхната кауза, поправи се безмълвно той. Познавайки Райли, Вен бе почти сигурен, че Куин не е хладноокръвна убийца. Така че пътят, по който минаваше тя, трябва да бе изключително труден. Макар да се възхищаваше на всеотдайността и куража ѝ, той си обеща, че на Ерин никога няма да ѝ се наложи да се изправя пред този мрачен път.

— Има кафе — каза Ерин с едва доловим глас. — И малко консервирана храна по рафтовете, както и няколко нетрайни неща, които донесохме.

Куин насочи напрегнатото си внимание към Ерин.

— Не е нужно да се правиш на домакиня, певище на скъпоценни камъни. Можем... — тя спря на средата на изречението, бързо прекоси стаята и се наведе пред Ерин. — О, не, Ерин. Не бива да се чувствуаш така заради нея. Тя беше предателка.

— Какво? — Ерин повдигна глава и после я отпусна обратно върху коленете си. — О, емпатското нещо. Сестра си на Райли, значи и ти си такава, предполагам. Е, стой далеч от главата ми — нямаше никаква разпаленост в думите ѝ, просто безчувствена апатия, която изплаши Вен повече, отколкото би направил един емоционален изблик.

— Вен, Джак. Излезте — каза Куин, изправяйки се. — Веднага.

Ръцете на Вен се затегнаха около Ерин.

— Не знам какво...

— Излез. Веднага — повтори тя, но не отместваше погледа си от Ерин. Съчувство и разбирането в очите на Куин, го накараха да се реши.

— Ще бъде ли проблем за теб, *ми амарा*? — прошепна той на Ерин.

Тя сви рамене, но след това се дръпна от ската му, затова той прие това за съгласие и се изправи, за да излезе.

— Ще бъда точно отвън, ако имаш нужда от мен.

Куин се ухили развеселено към него.

— Не съм толкова страшна, колкото изглеждам, братко.

— Братко... — той се плесна с ръка по челото. — О, в името на боговете, въобще не се замислих за това. Когато Райли и Конлан се оженят, ние ще бъдем семейство. Как ще го преживея? — изпъшка той.

Куин се надигна и разроши косата му, сякаш беше малко детенце.

— Всичко е наред, братле. Обещавам да бъда добра с теб на семейните събирания.

Все още пъшкайки, той последва Джак навън и си открадна последен поглед към Ерин, когато мина през вратата. Вен бе облекчен, когато видя сянката на усмивка върху лицето ѝ. Може би Куин щеше да успее да ѝ даде спокойствието, което той не можа. Всичко, което се сещаше да направи, бе да я люби чувствено, докато тя не заспи, а това не беше особено практично в момента.

— Хайде, рибке — каза Джак. — Ще те науча как да ловуваш вечеря, която не идва от консерва.

Вен изчака докато златният блесък на трансформацията приключи и на мястото, където бе мъжът, преди той да отговори, сега стоеше тигър.

— За теб съм акула, косматко.

Тигърът изръмжа и се понесе към гората. Вен го последва, поклащащи глава, когато осъзна, че кръгът от приятелите му, изведнъж вече включващ вещици, бунтовници и тигри.

Щабът на Светлинния кръг

Джъстис наблюдаваше периметъра на щита и си помисли за трети или четвърти път през последните двадесет минути, че беше много щастлив да е от страната на Аларик. Жрецът бе прибавил силата си към тази на Дженай и щитът бе напълно непропускливи за полуделите вампири, които многократно хвърляха телата си срещу него, скърцаха със зъби, а червените им очи светеха с убийствени намерения. Той изруга под нос, когато един от тях се втурна направо към него от надвисналите дървета и блъсна щита на сантиметри от главата му. Оглеждайки върховете на дърветата, той съзря някого, който много приличаше на Даниъл, поне от разстояние, което означаваше, че вампирът бе преживял взрива на Аларик в склада.

Джъстис не знаеше дали да приеме това като плюс или минус. Даниъл, под прикритието на Дракос, планираше да спипа Калигула отблизо. Или поне така бе на теория.

Лично на Джъстис идеята, че той разиграваше всички тях като някакъв вид нежив двоен агент, му бе минала през ума неведнъж.

Вампирът изглеждаше като мъж с тайни, а Джъстис определено бе способен да разпознава такива. Беше като призвание.

Не че той някога би признал своите. Поне не и на някого, когото не възнамеряваше да убие след това.

— Джъстис — обърна се Аларик към него. — Мисля, че имаме нужда от план. Този с Дракос е Калигула. Той ръководи това нападение. Но ако отслабя щита, за да отвърна, тези вампири ще превземат всичко.

— Не е ли вярно, че не могат да влязат в сградата, ако не бъдат поканени вътре?

— Трябва да е вярно, особено когато се защитава с магия. Но тайнствените правила на вампирските способности, когато се отнасят до обществени сгради може да са различни в този случай — отговори Аларик, а очите му заблестяха в жестока смарагдовозелена светлина.

Дженай отпусна ръцете си.

— Благодаря ти, че ме караш да се смея, Аларик, но е очевидно, че ти удържаш този щит без мен. Може би ако го отпуснеш, ще можеш да преминеш в момента, в който ми го прехвърлиш. И вампирите ще се опитат да се доберат до входа на щаба, с много лоши резултати за тях.

Джъстис присви очи.

— Не съм сигурен какво имаш предвид с това „много лоши резултати“, но ми идват наум няколко неща. Първо, биха могли да се преструват, с цел да ви накарат да отслабите защитата си. Второ, това, което въздейства на скоро превърнат вампир, няма да въздейства по същия начин на толкова стар вампир като Калигула.

— Ако се преструват, като спонтанно се запалват, докато се насилеват да преминат защитите ни, го правят по много убедителен начин — отсече тя. — И съм наясно със силата на един древен вампир. Но вие, атланти, водите борба с тях от векове, нали?

Аларик наклони глава.

— Така е, лейди. Но никога досега не е трябало да се бием в съгласувани атаки. Неживите не са общностен тип, нито пък някога са били, и осуетяването на отделни нападатели е съвсем различно нещо.

Кристоф дотича от ъгъла на сградата.

— Не знам на колко дълбоко действа този щит, но вампирите зад сградата тъкмо започнаха да копаят под нея.

Аларик изруга яростно на атлантски, след това очите му заблестяха дори по-ярко и кожата на Джъстис изцвърча от силата на чистата, сурова мощ, която бе канализирана от най-могъщия върховен жрец в историята на Атлантида. Изминаха няколко секунда и след това той кимна.

— Щитът вече действа на три метра и половина дълбочина в земята, и мога да го разпростря в непрекъсната сфера около това място, ако се наложи.

— Споменах ли колко се радвам, че съм от твоя отбор — промърмори Джъстис, преди да започне да крачи отново напред-назад пред ръба на щита. — Защо просто не ги пуснем? Ако не могат да влязат в сградата — макар да признавам, че това е едно голямо „ако“ — ни превъзхождат числено само с осем или девет на един.

— Което би било приемливо за атлантски воин, може би, но с нас има уморени и ранени шейпшифтьри и освен това силите ни не са пълни — каза Аларик и погледна надолу към белите превръзки, увити около гърдите на Джъстис, които проблясваха в тъмнината под отворената му риза.

— Това е драскотина — протестира той. Огледа групата им и с неохота разпозна уморената, препъната походка, резултат от изтощението, в повечето от шейпшифтьрите, много от които се възстановяваха от собствените си драскотини.

— Добре, може и да имаш право — призна Джъстис. — Тогава какъв е планът?

— Планът на Дженай има своите предимства. Аз ще изляза и ще... обсъдя... ситуацията с Калигула, докато тя удържа щита.

— Ако обсъждам на атлантски означава „да затрия сеещото смърт чудовище от лицето на земята“, тогава аз съм в пълно съгласие с този план — каза Дженай.

— Няма да ходиш никъде без мен — изръмжа Джъстис, предизвиквайки жреца да не се съгласи.

— Същото се отнася и за мен — заяви Кристоф и извади кинжалите си.

Аларик повдигна една черна вежда.

— Не бих очаквал друго.

ГЛАВА 25

Хижата

Ерин внимателно вдигна глава, за да види какво прави Куин. Жената стоеше мълчаливо от няколко минути; не беше продумала и дума откакто бе наредила на мъжете да излязат от хижата. Куин седна на пода с кръстосани пред огъня крака, взирайки се в пламъците.

— Искаш да говориш с мен, така ли? Нещо като разговор по женски? Може би излияние от типа „всичко е наред щом убиваш в името на живота, свободата и Америка“? — думите излязоха с повече изтощение и по-малко сарказъм, отколкото бе искала. Може би в нея не бе останал никакъв борбен дух.

Куин я прониза с мрачен поглед.

— Това ли имаш нужда да чуеш? Ще направи ли нещата по-лесни за теб? Ако е така, чудесно.

Объркването я изкара от сковаността ѝ.

— Тогава за какво искаше да говориш с мен?

Куин въздъхна.

— Най-вече исках просто да слушам. Мислиш ли, че става по-лесно да убиваш, само защото си го правил повече от веднъж? Не. Дори напротив, става все по-трудно.

— Тогава как го правиш? Как правиш, това, което правиш, ден след ден, месец след месец? — Ерин стисна ръцете си една в друга толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха. — Дори убиването на вампири не е лесна работа — много от тях са съседи, приятели, дейни членове на обществото, на които просто се е наложило да пият кръв. Как можеш да погледнеш в лицето им, което е точно като твоето, и да ги унизиш?

— Някои от най-добрите ти приятели са вампири, това ли е? — запита горчиво Куин. — Виж, не ми казваш нищо, което не знам. Както споменах, става все по-трудно и по-трудно. Всеки отнет живот, дори и на нежив, е поредният черен отпечатък в моя собствен. Поредното

петно върху душата ми — тя се засмя. — Чуй ме само: „петно върху душата ми“. Изведнъж започнах да драматизирам.

— А ако е така? А ако душата ми е непоправимо опетнена, защото убих Лилиан тази вечер? Тя не беше шейпшифтър или вампир. Беше човек.

— Беше чудовище — каза Куин категорично. — Вен ни каза, как се е похвалила, че е убила сестра ти, приятелката ти, която също е вещица, и е помагала за планирането на убийството на семейството ти. Наистина ли смяташ, че тя заслужаваше да живее?

Ерин се втренчи в Куин. Светлината от огъня играеше по лицето й като зловещ предвестник на адските пламъци. Ерин се отърси от странното чувство на страх и обмисли въпроса за миг. Накрая поклати глава.

— Направих това, което трябваше и бих го сторила отново. Беше самозащита и аз предпазах Вен, защото дори и да бе убил всеки един от онези шейпшифтъри, тя щеше също да го убие. Но не ме карай да решавам кой заслужава да живее. Това е въпрос за богинята.

Куин се обърна с лице към огъня.

— Може би. Или може би твоята богиня и моят бог ни дадоха силата да ги победим като отговор на въпроса. Така или иначе, аз отказвам да позволя това да продължава повече. Не мога просто да си стоя и да се преструвам, че не забелязвам как вампирите вземат контрол над политическото ни ръководство, гласувайки закон след закон в полза на неживите. Не мога да понеса и да оставя групи от свирепи шейпшифтъри да убиват хора, които са попаднали в териториалните им борби.

Вълна от безнадеждно отчаяние заля Ерин.

— Можем ли да променим нещо, Куин? Наистина ли вярваш, че усилията ти имат смисъл? Чувствам се така, сякаш всички ние играем карнавална игра за гиганти. Знаеш ли тази игра, при която удряш пластмасови лалугери с дървен чук, докато изкачат от дупките? Без значение колко много си ударила, продължават да излизат още и още?

По лицето на Куин мина сянка на усмивка.

— Да, играла съм тази игра. Преди, когато имах време за неща като улични панаири и карнавали. Струва ми се, че е било преди векове.

— Е, вампирите с планове да вземат контрол над човешката раса и да ни третират като овце, злите шейпшифтъри, все повечето вещици, които се обръщат към мрака — те са лалугерите. Те са навсякъде и всичко това все повече прилича на една безкрайна игра, където шансовете за успех са обърнати срещу нас — заяви Ерин.

— Това, което извърши тази вечер, не беше безполезно или безсмислено. Не беше и грешно, независимо от това какво би казал законът. Законодателството не върши това, което е нужно, за да се отстрани тази заплаха. И докато не премахнем вампирската конспирация, никога няма да го направи. Защото те са тези, които пишат законите и всеки, който не е съгласен, изчезва удобно. — Куин бутна още една цепеница в огъня. — Трябва да съхраним вярата си, Ерин.

— Не знам. Аз...

Куин удари юмрук в дланта си.

— Спри! Нямаш време да се самосъжаляваш. Трябваш ми силна, за да намериш този рубин и да спасиш сестра ми. Райли е единственото хубаво нещо, което остана в живота ми и ако тя и бебето... — Куин поклати глава и сълзите се стекоха по лицето ѝ.

Гняв и решителност, в равни количества, профучаха през Ерин и изпратиха стоманени тръпки по гръбнака ѝ.

— Не съжалявам себе си, Куин, повярвай ми. Не знам дали въобще ще разбереш какво означава това, но тази вечер канализирах Стихийна магия без никакъв проблем. Пеенето на скъпоценните камъни изглежда е увеличило силите ми неимоверно. Изведнъж не съм толкова притеснена за закона на сорището, който всъщност повелява да не призовавам Стихийна магия. Така че защо не изясним точно как ще намерим „Сърцето на нереидата“ на сутринта?

Куин се загледа в нея за един дълъг миг, след това се засмя и се изправи.

— Знаех си, още когато тръшна момчетата на задниците им, че ще те харесам.

— Аз също.

Щабът на Светлинния кръг

Джъстис стоеше на ръба на щита, до Аларик, с високо вдигнат меч. Кристоф застана от другата страна на жреца, а най-силните шейпшифтьри се разположиха от двете им страни. Дженай беше доста по-назад, защитавана от няколко мъже, докато удържаше щита.

— Сега! — Аларик отсече командалата и щитът изчезна. Той, Джъстис и Кристоф пристъпиха напред и щита се възстанови с трептене почти веднага след тях. Няколко вампири, които тъкмо се бяха хвърлили срещу щита, успяха да минат през него, но Джъстис беше безжалостно доволен да види как шифтърите ги разкъсаха на парчета.

— Ще разговаряме ли, императоре? — извика Аларик.

Джъстис не можеше да повярва, че той показва уважение към титлата на този звяр, но това вероятно беше някакъв стратегически ход.

Вампирите бяха пословично горди, а Аларик и Конлан почти можеха да се мерят с бащата на Джъстис по отношение на смелата и разумна стратегия. Той се изплю на земята при мисълта за баща му, след това прогони горчивите спомени от ума си и се съсредоточи върху настоящето.

Калигула се спусна от дърветата, следван от Даниъл. *Дракос*. Трябваше да помни да го нарича Дракос или веселбата щеше да свърши.

— Много си позволяваш, атланте — изсъска Калигула. Той вложи сила в думите си и те проехтяха през тъмната поляна. — И все пак очевидно знаеш кой съм аз.

— Знам, Германик. Познавам жестокостта, зверството и лудостта ти — промълви Аларик с глас, който прозвучава като гръм над бурни вълни. — Аз съм върховният жрец на Посейдон и твоята власт е към своя край.

Калигула са подсмихна презрително.

— Някога наричах коня си жрец. Инцитат поне имаше огърлица от скъпоценни камъни и дом със златни ясли. А всичко, което имаш ти, е една купчина измет от воини, които принадлежат на миналия век.

Аларик повдигна вежда.

— По благоволението на Посейдон, аз притежавам сила, която не можеш да си представиш. Конят, както би предположил някой, би дал

на самопровъзгласил се бог като теб, точно това, което заслужава. А именно димяща купчина лайна.

Даниъл се нахвърли към Аларик с ръмжене.

— Осмеляваш се да го обиждаш! Ще изпитам наслада да изтръгна главата от врата ти и да пия кръвта, която морският бог пази толкова много.

Джъстис се втурна напред с меча си, за да блокира Даниъл, но Аларик махна с ръка, почти небрежно и вампирът полетя назад повече от петдесет фута, преди да се бълсне в едно дърво, и да падне на земята.

— Нямам време за глупавото демонстративно перчене на подчинените ти. Какво искаш? — попита Аларик.

— Искам кръвта на човечеството да тече свободно под подметките на ботушите ми — каза Калигула, оголвайки вампирските си зъби. — Искам да смачкам подводния ти континент, така че никога дори да не си помислиш да се върнеш на повърхността, за да ме предизвикваш отново. Искам да построя плаващи дворци, които далеч да надхвърлят корабите ми, които хората откриха в езерото Неми^[1] — той се засмя. — Искаш ли подробен списък? Какво ще кажеш за едно последно желание? Искам цялото човечество да трепери само като чуе името ми.

Джъстис завъртя очи.

— „Нека ме мразят, стига да ги е страх от мен“^[2], а? Не можеш ли да измислиш нещо ново, след близо две хиляди години?

Калигула обърна пламналите си очи към Джъстис. Преди да може да отмести поглед, той попадна в червените пламъци, под въздействието на един вампир-господар. Джъстис чу силен шум и изведнъж Даниъл се втурна напред, и се нахвърли върху него, избивайки меча от ръката му.

Даниъл оголи вампирските си зъби и обърна главата на Джъстис настриани, преди мъглата от въздействието да се разсее напълно. После вампирът се наклони и заби зъбите си във врата на Джъстис. Воинът стисна челюстите си толкова силно, че зъбите му почти се смляха едни в други, за да не извие от болката, която почувства. Даниъл почти на мига извади зъбите си, но не вдигна глава.

— Има омагьосан вход на върха на Пойнт съксес — прошепна Даниъл в ухото му. — Намери го и ми помогни да спася приятелите ти.

Сега викай, силно.

Джъстис извика с целия въздух от дробовете си. Не беше никак трудно да го направи. Това проклето ухапване болеше. Даниъл бутна крака на Джъстис, за да се повдигне и направи цяло представление докато бършеше кръвта от устата си.

— В тези атланти има нещо по-вкусно, отколкото при обикновените хора, не мислиш ли? — каза Даниъл. Калигула и Аларик стояха лице в лице, в тихо противоречие. И двамата призоваха сила по различен начин. И двамата не бяха склонни да отстъпят. Джъстис се завлачи, напомняйки си да действа така, сякаш му бе източена повече кръв, отколкото можеше да си позволи да изгуби, особено в раненото състояние, в което се намираше. Той залитна напред, оглеждайки мястото за Кристоф.

— Той е до щита, Джъстис — каза Аларик, само с намек за напрежение в гласа. — Мисля, че кракът му е счупен. Може би ще го погледнеш.

Джъстис куцукаше бавно, като внимаваше да остане на разстояние, от което може да чува.

Калигула изглежда бе първият, който отстъпи.

— Това е безсмислено. Ние сме равносилни, жрецо. Дай ми вещицата и ще прекратя обсадата.

— Коя вещица? Както можеш да предположиш, щаба на сберището обикновено подслонява повече от няколко — отговори спокойно Аларик.

— Ерин Конърс. Дай ми я и аз ще ти дам думата си, да оставя останалите от тях намира.

— Твоята дума не означава нищо, вампире. Не означава нищо, докато все още си жив — каза Аларик. — Няма да ти дадем никого.

Кристоф, който лежеше на земята до щита, наполовина подпрян на лакти, започна да се смее.

— Тъп вампир! Прекара цялото това време и вложи всички тези усилия, за да хванеш вещица, която дори не е тук! Тя е на половината път до Канада в момента!

Аларик замахна с ръка към земята и хвърли поглед към Кристоф.

— Замълчи! Не им казвай нищо.

Но беше прекалено късно. Калигула скочи във въздуха и се понесе над върха на щита, гледайки надолу към него.

Когато застана над най-високата точка на светещата магическа бариера, се понесе надолу, докато не я докосна с ръцете и лицето си, след това остана там в продължение на няколко секунди.

Внезапно Калигула изпища — звук, който сякаш принадлежеше на демон от ада — и се задвижи спираловидно във въздуха толкова бързо, че Джъстис едва виждаше движението му.

— След мен, Дракос! Нея я няма, а аз знам точно къде трябва да е отишла — извика Калигула към тях. — Пойнт съксес наистина ще заслужи името си много скоро.

Даниъл хвърли един последен поглед към Джъстис, който кимна. След това се изстреля във въздуха, за да последва безумния император и всички останали кръвопийци забързаха да ги последват.

Аларик закрачи към Кристоф и се наведе, за да сложи ръцете си върху крака на ранения воин, който беше напълно очевидно, че е счупен на две. Когато синьо-зелената светлина пламна между ръцете му и краката на Кристоф, той не каза нищо. Но след като приключи и Кристоф протегна вече възстановения си крак, Аларик срещна погледа на Джъстис.

— Какво ти каза той? — попита Аларик.

— Има омагьосан вход на върха на Пойнт съксес — каза Джъстис.

— Нещо друго?

— Не — Джъстис започна да поклаща глава, и тогава си спомни онзи странен натиск срещу панталоните си. Той пъхна ръката в джоба си и измъкна смачкан лист хартия. — Упътване и грубо начертана карта — каза той и го задържа, за да го видят Аларик и Кристоф.

Аларик отново вдигна глава към небето.

— Понрави ми се твоят опит да го насочиш грешно към Канада, но предпочитах да не разкриваш това, че певицата на скъпоценни камъни я няма, Кристоф.

Воинът наклони глава.

— Съжалявам за това. Надявах се да го изпратя в грешна посока.

Аларик все още гледаше към небето, в посоката, в която вампирите бяха изчезнали.

— Видя ли накъде поеха?

— Юг — каза Джъстис. — Тръгнаха на юг.

Дженай викаше към тях, размахвайки ръце, за да улови вниманието им. Щитът затрептя и изчезна внезапно.

— Смятам, че вече нямаме нужда от това, не мислиш ли? Но твойт воин се нуждае от теб, Аларик. Бренан се влошава.

Аларик кимна на вещицата.

— Ще се погрижа за него веднага — извика той и след това се обърна към воините. — Изглежда, че Ерин и Вен са в по-голяма опасност, отколкото се надявахме, а аз съм толкова изтощен, че няма да мога да извърша нищо повече от просто изцеление.

— Отивам след тях — каза Джъстис и пъхна меча си в ножницата. — Във всеки случай планът им за тайна мисия просто отиде по дяволите.

— Аз също ще дойда — каза Кристоф, но се препъна, когато направи първата си крачка.

— Ти ще останеш тук и ще продължиш да се възстановяваш — заповядва Аларик. — Толкова си слаб, че ще бъдеш само пречка на Джъстис, а аз имам нужда от уменията ти тук, за да ми помогнеш за защитата на сбарището.

В очите на Кристоф пламна гняв, но той се завъртя и се отправи към сградата.

— Върви, Джъстис. Дано Посейдон бъде с теб, за да можеш да спасиш Ерин, Райли и бебето — каза Аларик. — Помогни на Вен и на певицата на скъпоценни камъни, чиято песен ще пробуди „Сърцето на нереидата“, в противен случай бъдещето на цяла Атлантида е в опасност.

Преди Джъстис да може да помръдне, Аларик сграбчи рамото му в здравата си хватка и по тялото му се разля топлина.

Очите на жреца пламнаха по-ярко, после отново се върнаха до нормалното им зелено, и Джъстис почувства голяма подновена вълна от енергия да се излива през него. След това усети как болката в главата му и тази от раната в гърдите му намаляват. Той стисна ръката на Аларик в знак на благодарност и за да се сбогува, а след това затрептя в мъгла и се изстреля в небето, следвайки дирите, оставени от вампириете.

Бъдещето на цяла Атлантида лежи на плещите ми, след всички тези векове на неизвестност, помисли си той, докато се извисяваше над върховете на дърветата. Всички сме обречени.

---

[1] През 1929–1930 г. от езерото Неми са извадени двета антични кораба, които Калигула е използвал за религиозни цели. — Б.пр. ↑

[2] Известна фраза на Калигула. На латински — Oderint dum metuant. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 26

Хижата, Маунт Рейниър

Бен изчака докато Джак и Куин излязоха навън, за да патрулират по периметъра, след което взе недокоснатата чиния с храна от ръцете на Ерин.

— Ще пакетираме това в една от онези здрави найлонови торбички от шкафа, за да го вземем с нас — каза той. — Определено няма да го изхвърляме в националния парк.

— Наистина ли се тревожиш за боклука? — попита изморено Ерин. — Може дори да не оцелеем. Кой ще носи найлоновата торбичка тогава?

— Това, върху което сега трябва да се фокусираме, е да си починем. Сигурно си изразходила силите си, когато се изправи срещу Лилиан.

Тя поклати глава и светлината от огъня докосна златистите нюанси в русите ѝ къдици, което го накара да жадува да докосне косата ѝ. Да докосне всяка част от нея.

— Не. Не съм — отрече тя. — Канализирах Стихийна магия и за пръв път, изобщо, не се провалих с това. Не съм сигурна дали да съм благодарна или да се страхувам.

Той седна до нея и взе ръката ѝ, изпитвайки нужда от някаква форма на контакт. Нужда да докосва кожата ѝ, дори на толкова малко място.

— Кажи ми. Кажи ми за Стихийната магия и защо е забранена. Не разбирам, защо не използваш всяко състояние на магията, с което разполагаш, за да се защитиш.

Тя мълча дълго време и той предположи, че няма намерение да му отговаря.

— Това някакъв вид вештерска тайна ли е? Ваш супер магически обет, който не ти е позволен да споделяш с външен човек? — Той се ухили. — Заклевам се, обещавам, че мога да пазя тайна.

Лека усмивка се появи на лицето ѝ, но бързо угасна.

— Не е това. Не е тайна. Просто започвам да мисля, че традиционното мислене по този въпрос е грешно. Основната причина никога да не се използва Стихийна магия е, че това е черна магия. Използването ѝ може да отвори вратата на тъмни сили, които са в състояние да отнемат силата на вещицата.

Той се наведе и затъкна самотна къдица зад ухoto ѝ, докато обмисляше думите ѝ.

— Вече не вярваш ли в това? — попита най-накрая той.

— Не знам в какво да вярвам. Знам, че намеренията ми са добри. Знам, че ще се боря срещу черната магия с всяка частица от съществото ми. Но също така знам, че — правилно или грешно — просто убих човешко същество. Жена, която ми беше като семейство.

— Това беше самозащита. Тя щеше да те убие. Каза, че ще те убие. Уби сестра ти. Също така уби Беренис — жертва я заради смъртоносна магия. Няма нищо тъмно в теб, Ерин. — Той се помъчи да се сети за друг аргумент, но не знаеше как да я убеди в това което знаеше, че е истина. Най-основният закон на природата — убий или ще бъдеш убит — я беше улучил по брутален начин и емоциите ѝ блокираха действителността, за да я защитят.

Това беше разумно, но не особено полезно, предвид обстоятелствата.

Тя издърпа ръката си от него и скочи, след което започна да крачи из малкото пространство.

— От къде знаеш? Аз от къде да знам? Как мога някога да знам? Това не е ли като умопомрачение? Истински лудите хора никога не предполагат, че са изгубили допир с реалността, нали? Така че може би никога няма да разбереш, че мрака те е обзел докато напълно не си потънал.

— Или може би е по-друг начин. Може би гадаенето дали си луда или си се предала на тъмната страна на магията е осезаем знак, че не си — възрази той.

Тя спря и се обърна с лице към него.

— Не знам, Вен. Знам само, че се давя и изглежда не мога да намеря пътя си към повърхността. Всичко, което някога съм искала, е да унищожа Калигула и да получа отмъщение за това, което е направил на семейството ми. Сега най-накрая ще се изправя срещу него и на карта е заложено толкова повече от преди. Той получи сестра ми. Може

да има „Сърцето на нереидата“, от което се нуждая, за да помогна на Райли и бебето. И внезапно, аз насочвам вид магия, която ми е било забранено да използвам през целия ми живот. Играя шах срещу майстор стратег и всички правила се промениха.

— Може би. Може всичко, което казваш, да е истина. Но сега имаш мен. Аз ще бъда конят за твоята царица. А имаме и Джак и Куин за пешки. Или офицери. Съмнявам се, че Джак ще се съгласи да е проста пешка — каза той, представяйки си лицето на момчето от джунглата, ако чуеше да бъде наричан така. — Имаш нужда от почивка, Ерин. Ще тръгнем след него на сутринта — на дневна светлина. И ще успеем.

Той прекоси стаята и я издърпа в прегръдката си.

— Ще успеем, защото нямаме друг избор. Сега трябва да си починем, докато стане мой ред да застъпя на пост. Не искам нищо повече от това да те държа докато спиш. Ще ми направиш ли този подарък?

Тя наведе глава назад и го озари с пакостлива усмивка.

— Наистина? Не би искал нищо повече от това?

Той изстена, постави ръцете си върху бедрата ѝ и я притисна още по-близо до себе си, демонстрирайки твърдото доказателство за ефекта, който тя имаше върху него.

— Мисля, че знаеш по-добре. Но имаш нужда да поспиш, а съществува и проблемът, че някой бунтовнически лидер и шейпшифтър-тигър могат да минат през вратата всеки момент. Веднага след като спасим сестра ти, върнем си рубина и излекуваме Райли, ще те заведа благополучно обратно в Атлантида. Тогава ще ти покажа какво точно би ми харесало повече от всичко друго. Всъщност, мисля че ще ти го показвам няколко последователни дни и нощи.

Звукът от тихия ѝ смях притегли нещо в гърдите му, нещо, което беше изтласкал от ума си. Ерин се нуждаеше от воин. Той беше един от най-добрите.

Просто.

Всичко, което не беше просто, можеше да почака докато имаше изключителното удоволствие да отсече от тялото главата на Калигула. Вен зарови глава в косата ѝ, за да не види тя кръвожадното изражение на лицето му. Той може и да беше чудовище, но трябва да използваш чудовище, за да победиш друго. Щеше да намери нежни думи, кротко

изражение и всичко, което тя можеше да поиска, когато мисията му приключеше и неговата жена беше в безопасност.

Той я вдигна в ръцете си и тръгна обратно към постелята. Когато тя се сви до него под одеялата, Вен осъзна неоспоримата истина: нямаше значение кого трябва да убие, за да я защити, без значение беше какво трябва да направи, за да я предпази, никога нямаше да я остави да си отиде.

* * *

Куин потрепери от смразяващия до кости студ, който сковаваше тялото й.

— Виж, Джак, аз нямам кожено палто и това яке с гъши пера не ми помага. Мисля, че им дадохме достатъчно време да си докосват краката под масата, да говорят за това, което стана или каквото имат нужда да правят. Нека да оставим атланта да патрулира за малко. Вероятно поне може да използва супер магичната си водна сила, за да стопи снега и да направи гореща вана или нещо такова.

Тигърът я смушка с голямата си глава, след което тръгна напред и заблещука докато приемаше обратно човешкия си облик. Гледката все още я изпълваше с благовоние. Естествената магия никога нямаше да стане обичайна за нея, въпреки че постоянно я виждаше.

— Много хленчиш за бунтовнически лидер, който рита безпощадно задници, жено — изръмжа към нея Джак. Тембърът на гласа му все още носеше намек за животинската му форма. И в двата си облика, той беше истински хищник.

— Аха, както и да е. А аз все още искам да знам къде отиват излишните килограми. Ти си плюс-минус двеста и тридесет килограма, когато си във формата на тигър... и колко... — Тя го измери с поглед от главата до петите, по дългото му вероятно малко над метър и деветдесет тяло. — Може би сто и петнадесет килограма в човешка?

— Сто и двадесет, според последния път, когато се мерих — провлачено каза той, а едната му вежда се повдигна. — Каква ти е мисълта?

Тя забърза, за да го настигне, докато той вървеше към хижата.

— Това е мисълта ми. Къде отидаха останалите сто и десет килограма? Ако разберем как го правиш и го бутилираме, можем да направим състояние.

Той забави крачка, докато тя не влезе в ритъма му, макар че правеше две стъпки на всяка негова.

— Куин, нямам идея за какво говориш. Да бутилираме какво? Да направим състояние как?

— Тайната за загубата на тегло!!! Някой използва нашата патентована формула „Супер магическо сваляне на килограми по тигърски“ и магически трансформира тялото си, така че да тежи двадесет килограма по-малко — обясни тя, като захапа вътрешната страна на бузата си, за да не избухне в смях.

Точно тогава той извика:

— Луда ли си? Първо на първо те трябва да бъдат шейпшифтьри. Второ...

Куин не успя да се спре и избухна в смях. Просто той изглеждаше толкова дяволски разгневен.

Джак наклони глава настрани и погледна към нея.

— Страхотно. Страхотно. Наблюдаваме за вампири, точно след като повалихме половин дузина шифтъри и се изправихме пред нещо, което имаше всички признания на самоубийствена мисия, а ти си правиш шаги — оплака се той.

През нея премина болка, която помете всяка следа от смях.

— Да не мислиш, че не знам пред какво сме се изправили, Джак? Да не мислиш, че не правя всичко, което мога, за да не се разпадна? Животът на сестра ми и детето й зависят от нашия успех. Не мисли, че забравям за това дори за секунда. — За нейно пълно унижение гласът ѝ се пречупи, докато изричаше думите. — Понякога малко глупав черен хумор е единственото, което ме поддържа нормална.

Джак обви ръка около нея и несръчно я прегърна.

— Съжалявам, Куин. Понякога забравям, че нашият безстрашен лидер е също така момиче.

Добрината в гласа му заплашваше да мине през защитата, която беше издигнала върху емоциите си и тя беше ужасена, че ако започнеше да плаче, може да не успее да спре за много дълго време. Така че прибягна до обичайната си защита — грубост.

Тя се отдръпна от него и започна да ходи по-бързо.

— Да, добре, опитай се да не изоставаш, котенце. И ако те чуя да ме наричаш момиче още веднъж, ще ти разбия косматите топки.

— Благодаря за предупреждението — отвърна сухо той. — Доста държа на топките си, космати или не.

Продължиха тихо към хижата, като непрекъснато оглеждаха земята, небето и дърветата за някаква заплаха. След няколко минути, Джак прочисти гърло:

— Така. Аларик. Трябва ли да го премахна заради теб?

Тя се препъна, очевидно искреното му предложение я хвана неподготвена.

— Не, нямам нужда да се опитваш да убиеш върховния атлански жрец заради мен, Джак. Мисля, че може да го приемат доста зле. Вероятно ще се създаде някакъв вид международен конфликт.

Той сви рамене.

— Все едно ме е грижа за политиката.

— Много смешно. Забрави, Джак. Не съм момиче и мога да се грижа за себе си — оплака се тя.

Той спря, хвана ръката ѝ и я дръпна да спре. Тя погледна учудено към него и беше шокирана от свирепата ярост във внезапно издължените му тигърски очи.

— Ти си ми партньор, Куин, и не, не си момиче. Ти си жена. Вече знаеш, че ще убия за теб... или за твоята кауза. Може би трябва да знаеш, че също така ще умра за теб. Ако жреца ти създава неприятности, дай знак и ще сторя най-доброто от себе си, за да съм сигурен, че никога повече няма да го направи.

Преди Куин да успее да измисли отговор, той пусна ръката ѝ и отново се отправи напред, като мърмореше нещо тихо под носа, което тя беше сигурна, че не иска да чуе. Отне ѝ минута, за да продължи. Джак не ѝ беше говорил като на партньор. Беше ѝ говорил като на жена.

Тя почувства ударните вълни на емоционалното земетресение, което разтърси умствената ѝ същност, докато го наблюдаваше как се отдалечава от нея. Някак си през всичкото това време, през което работеха, правеха планове и се биеха заедно, тя беше забравила едно нещо за Джак.

Той не ѝ беше само партньор. Той беше мъж.

Все още смяяна от внезапния обрат в темата на разговора, Куин беше хваната неподготвена, когато резкият спад на вече ниските температури беше единственото предупреждение преди Джъстис да се появи между нея и Джак. Тигърските сетива на Джак трябваше вече да са го алармирали за присъствието на атланта, защото се завъртя, наведе се ниско и се протегна за един от ножовете, които винаги носеше, преди да осъзнае кой е това и усмири ръката си.

Куин се втурна напред.

— Джъстис, какво става? Новини от Райли? Тя по-зле ли е?

Той се наведе леко в кратък поклон, а лунната светлина нашари косата му със сребристо среднощно синьо и черно.

— Не, и съжалявам, че присъствието ми те накара да се притесниш за нейното състояние. Няма промяна, доколкото ми е известно. Обаче има други новини.

Той им разказа за атаката и това, което бяха казали Калигула и Даниъл.

— За нещастие, неживият император изглежда е осъзнал, че Ерин е на път за насам.

— Ерин вече е тук — каза Джак. — Тя и Вен си почиват в хижата. Минаха през малко вълнения.

Джъстис повдигна вежда и Джак му каза за Лилиан и шейпшифтърите.

— Не изглеждаше Калигула да има някаква представа за плановете на Лилиан — каза Джъстис. — Нямаше да дойде в Сиатъл след Ерин, ако имаше. Дракос също не го спомена.

— Като говорим за това, ти как ни намери? — попита Куин.

— Ние от Атлантида можем да комуникираме по споделен начин и дори когато пазим тишина по връзката, от страх кой или какво може да ни чуе, имаме способността да се усещаме един друг на определено разстояние.

— Нека да продължим разговора вътре — каза Джак, — на Куин ѝ замръзна задника.

Джъстис бързо пълзна оценяващ поглед по тялото на Куин и тя за миг зърна колко точно неустоимо секси щеше да бъде воина за всяка нормална жена, преди да съредоточи погледа си отново върху пътя.

Ето я отново тази дума. *Нормална*. Нещо, което никога не можеше да бъде. Тя изпусна въздишка и тежко запристъпва към

хижата.

— Да, нека да влезем вътре. Все пак защо дойде тук отвън, вместо да се отправиши към Вен, щом можеш да го проследиш?

— Усетих движение в района и исках да разузная дали си приятел или враг — каза Джъстис.

Кuin внезапно замръзна, посред крачка, и отпусна ръце върху дръжките на пистолетите си.

— Като говорим за врагове — прошепна тя.

Джъстис моментално измъкна меча си и зае стойка за битка, а Джак заблещука и се преобрази за секунда. Но точно преди да вземе пълния си облик на тигър, във въздуха засвистя градушка от стрели, които го удариха силно, като пронизаха дебелата му козина. Тигърът изрева гнева и яростта си и се завъртя в напразен опит да избегне малките снаряди.

Kuin почти се замая, докато гледаше как Джак рие във въздуха и ръмжи на жилещите стрели. Ако те съдържаха отрова, той можеше да умре. Мъжът, който се биеше на нейна страна, който беше спасявал живота й прекалено много пъти, за да ги брои и беше предложил да се бие с могъщия върховен атлански жрец, само защото Аларик може да й създава неприятности, можеше да умре пред нея.

В сърцето й се зароди ужасна болка и се разпрости по цялото ѝ тяло. Ако той умреше, те щяха да си платят. Всички.

— Джъстис! — Kuin издаде заповед с нисък, но настоятелен глас. — Направи мъгливото нещо и изчезвай от тук, за да предупредиш Ерин.

— Няма да те оставя без защита, Kuin — изръмжа той и се завъртя рязко в кръг, за да види тайните им нападатели.

— Проклет да си, нямам нужда от помощта ти, но мисията на Ерин е жизненоважна. — Тя издърпа пистолетите си и заставайки с гръб към Джъстис, заоглежда района. Гръмогласното ръмжене на Джак бавно загълхна и той се строполи тежко на земята. Сърцето на Kuin се вледени, когато тя не откри никакъв знак, че той все още диша.

— Тогава двамата ще я предупредим — каза Джъстис. — Пригответи се да защитаваме позицията си и твоя тигър.

Нов глас, който би смразил и мъртвите, се разнесе из въздуха:

— О, твърде късно е за това, атланте. Ще вземем тигъра с нас за забавление на Калигула.

Вампирът, който пристъпи на открито иззад прикритието на дърветата не беше някой, който Куин беше виждала преди. Но те едвали все пак излагаха свои снимки в разни сайтове за кръвопийци. Той имаше дълга, рошава кафява коса, която падаше върху скелетоподобни кълощави рамене и същите искрящи, червени очи, които беше толкова отвратена да види отново.

— Ще трябва да минете през мен, за да стигнете до него — решително каза тя. — А тези пистолети са заредени със сребро. Знам, че то няма да ви убие, но със сигурност ще ви забави.

Вампирът потрепери при думата сребро, но след това оголи зъби в гротескна пародия на усмивка.

— Признавам, че среброто е неприятно, но вие сте само двама.

Джъстис вдигна меча си.

— Ела да си поиграем. Ще се бия с една ръка вързана зад гърба ми, за да се изравним, ако искаш — студено каза той.

Един поглед към Джъстис и силната концентрация, видима в твърдите извивки на тялото му, увериха Куин, че той е същият хищник като Джак. Внезапно беше дяволски благодарна да го има на своя страна, макар че корема я заболя при мисълта за Ерин и Вен, които вероятно бяха заспали и безпомощни в хижата.

— О, нещата са такива, каквите аз искам, атланте — отговори грубо вампирът. Той махна с ръка почти небрежно и дузина тъмни фигури се изсипаха върху сечището иззад дърветата. Някои очевидно бяха вампири, защото луната отразяваше яростта на пепеляво-бялата им кожа. Други се движеха като шейпшифтъри и може би бяха роднини на вълците от по-рано.

Още по-лошо — много, много по-лошо — поне двама от тях бяха вешци. Куин отвори емоционалните си щитове достатъчно широко, за да разкрие намеренията им. Но беше прекалено късно. Докато се целеше с пистолетите си директно към лицето на лидера — вампир, от дърветата падна тежко голяма мрежа върху Джак, и пет или шест от атакуващите, които съскаха, ръмжаха и придържаха друга мрежа високо между тях, се отправиха към нея и Джъстис.

— Стреляй и приятелят ти тигър ще умре — извика вампирът към нея. През Куин премина облекчение. Джак трябваше да е все още жив.

Тя погледна настрани и видя, че кръвопийците бяха заобиколили Джак, който лежеше, без да помръдва върху снега. Тя свали пистолетите си.

— Сега! Направи мъгливото нещо и изчезвай от тук веднага — изкрещя тя на Джъстис, без да я е грижа, че вампирите могат да я чуят.

Но преди той да може да помръдне, свистящ звук оповести приближаването на още две стрели, които го прободоха в гърба. Вбесен, той се опита да ги измъкне от плътта си. Тя се втурна да му помогне, но твърда като бетонен блок ръка я удари в гърдите и я захвърли назад, далеч от него. Куин се препъна и почти падна, но вампирът я хвана и тя можеше само да гледа безпомощно как Джъстис се мяташе насам-натам, а ръцете му се тресяха и извиаха във въздуха по странен начин.

Но беше прекалено късно. Ръцете на Джъстис паднаха до тялото му, а меча се изпълзна от пръстите му. Докато тя викаше и се опитваше да мине покрай вампира, очите на Джъстис се завъртяха и той падна по лице на снега.

Двама от по-високите мъже, които със сигурност бяха шейпшифтьри, хванаха ръцете ѝ и я издърпаха на крака. Друг взе пистолетите ѝ и три от ножовете ѝ. Докато тя се надяваше, че няма да направят по-обстойно претърсване, предводителят им бавно тръгна към тях.

— Чудех се за това — каза той и пламтящите му червени очи проследиха Джъстис, който лежеше тихо на земята, — дали кетамина, който действа толкова добре върху животни, ще има ефект върху атланти. Очевидно има.

— Не си знаел? Може да си го убил — извика тя към него.

Той се засмя.

— Казваш го така, сякаш трябва да съм загрижен за тази възможност. Дозата във всяка стреличка е достатъчна да повали върколак по време на пълнолуние, така че може би това ще го убие. Предполагам, че ще го повлачим с нас и ще видим.

Той ѝ обърна гръб, направи знак на другите, които бяха повдигнали Джак и Джъстис, и ги последва. Куин беше страшно доволна, че трябваха половин дузина, за да повдигнат отпуснатата фигура на Джак.

Куин забеляза гневните погледи разменени между двамата шейпшифтьри, които я държаха, и се насили да се усмихне фалшиво.

— Интересен избор на дозировка използва вампирът, нали? Чудя се върху кого от вас, така наречени съюзници, ще използват следващия път тези стрелички?

Един от тях я удари по лицето с голямата си длан, и разцепи устата ѝ. Когато кръвта потече по брадичката ѝ, тя почувства горчиво задоволство от съмнението, което видя на лицата им.

Несъгласие и недоволство между редиците може би? Ще видим как можем да го използваме в наша полза.

Куин се помъчи да се успокои, за да намери вариант. Беше изпадала и в по-лоши ситуации, но страхът от това какво може да са сторили на Джъстис и особено на Джак, заплашващ да превземе разума ѝ. Опита се да забави дишането си, но главният вампир насочи червеният си поглед към нея.

— Не ми харесва звукът от устата на тази — каза водачът и се приближи. Той повдигна едната си ръка и последното нещо, което Куин видя, беше как юмрукът му приближава лицето ѝ.

ГЛАВА 27

Хижата

Ерин се събуди внезапно, опитвайки се да прогони съня, изпълнен със зъби и нокти, и червени, искрящи очи. Тя извика и започна да се бори срещу тежестта, която я задушаваше и я беше уловила в капан.

— Хей, това съм аз, *ми амара*. Аз съм Вен. Успокой се.

Тя се насили да отвори очи и погледна лицето му. Челото му беше набраздено от беспокойство.

— Вен?

Тя погледна надолу и осъзна, че приковаващата я тежест, беше просто ръката му, която почиваше върху корема ѝ докато спяха.

— Да, имаше лош сън. Всичко е наред... — Успокоителните му думи бяха прекъснати. — Не, не е наред. През цепнатините на източната стена се процежда слънчева светлина. Куин и Джак трябваше да ни събудят много по-отдавна.

Той изскочи от леглото и потърси оръжията, които винаги държеше наблизо, а Ерин седна бързо и си сложи ботушите.

— Може би те спят някъде другаде? — Докато го казваше, тя осъзна, че това няма смисъл; чувство което той потвърди с бързо, решително поклащане на главата.

— Няма начин. Те са професионалисти и знаят, че очакваме да докладват както са казали, че ще направят или ще си помислим най-лошото. — Той приключи с прибирането на различните кинжали и меча си в ножниците по тялото си и облече дългото си кожено палто, за да ги покрие.

— Значи очакваме най-лошото — мрачно каза тя. — Но това не променя нищо. Все още трябва да тръгнем след „Сърцето на нереидата“, докато слънцето е изгряло и вампирите са най-слаби.

Той закрачи към прозореца и се вгледа през процепите между дъските, които го покриваха, след което повтори същото през всяка цепнатина или пукнатина достатъчно голяма, за да вижда през нея.

— Не виждам никой, но това не означава нищо. Всеки шейпшифтър, който цени кожата си, ще се е скрил сред дърветата и няма да стои на открито.

Той спря и се върна до вратата, после я погледна за един дълъг миг и изръмжа поток от гневни думи. Тя може и да не знаеше езика, но беше доста лесно да отгатне смисъла.

— Вен, престани да ругаеш като ранена мечка и ми кажи какво става в петстотин годишната ти глава — каза тя, като се опитваше да се усмихне.

— Все още не съм на петстотин години и не е много вероятно да ги достигна с това темпо — промърмори той. — Виж, Ерин, не съм сигурен, че мога да го направя.

— Да направиши какво?

— Да ти позволя да рискуваш живота си. Защо не ми кажеш как мога да намеря този рубин и просто не заведеш малкия си, сладък задник обратно в Сиатъл, при твоите хора?

Устата ѝ се отвори още на „да ти позволя“.

— Извинявай?

Той премигна.

— За какво се извиняваш? Няма нищо, за което да се извиняваш.

— Знам, че няма за какво да се извинявам, ти... ти... арогантен атлантски тъпанар! Извинявай, е друг начин да кажеш „моля“. Или — по-красноречиво — за какво по дяволите мислиш, че говориш?

— Разбирам, че си ми ядосана, но...

Тя приключи с връзването на ботушите си и стана.

— Две думи. „Позволявам ти“. Проумей го.

Когато тя рязко дръпна палтото си, той прекоси стаята, хвана я за кръста и я повдигна така, че да се изравнят на височина.

— Това е моят избор, певице на скъпоценни камъни — каза той, като натъртваше на всяка дума. — Мога да те поведа към почти самоубийствения опит да се открие безценен, магически рубин, който по всичко изглежда, че е скрит някъде наскрещ основната база на Калигула.

— Пусни ме долу. Веднага.

— Добре! — Той я погледна кръвнишки, но я пусна обратно на пода, след което я бутна, докато гърбът ѝ удари стената.

— Втори избор — продължи той, присви очи и един мускул заигра на челюстта му. — Мога да те изведа оттук на безопасно място и да се опитам да открия рубина без теб.

— Което е лудост, Вен. Мари ми каза, че ще е нужен певец на скъпоценни камъни, за да открие „Сърцето на нереидата“. Да не мислиш, че той просто лежи някъде на земята и пее „Поеми по този път към безценнния рубин от Атлантида“? — Тя постави длани върху гърдите му и го бутна, но беше все едно да бълскаш по стена.

— Правилно. Така че другият ми избор е да те защитя и да забравя за рубина, а Райли и бебето вероятно ще умрат.

Суровите думи затрептяха във въздуха между тях за няколко секунди. После тя постави ръце на лицето му.

— Това е избор, който никой мъж не трябва да прави, Вен. Особено воин, който живее, за да защитава другите. Но трябва да ме чуеш. Това не е твой избор. А решение, което аз трябва да взема и вече съм го сторила. Надявам се Джак и Куин да са добре, където и да са, но точно сега не можем да се притесняваме за тях. Трябва да намерим рубина и ако можем да унищожим Калигула докато го правим, ще бъде още по-добре. Ако не, можем да се върнем по-късно за него.

Тя повдигна глава и го целуна нежно по устата.

— Това е моят избор, Вен. Всичко, което искам, е да го уважиш и да ми помогнеш.

Той обви ръка около задната част на врата ѝ и наведе глава, за да я целуне толкова свирепо, че тя беше неспособна да направи нещо друго, освен да увисне на раменете му и да го целуне на свой ред.

Когато тя напълно остана без дъх и се разтрепери, той най-накрая спря, като отпусна чело върху нейното и изстена леко.

— Безмозъчна и забравима — промърмори той. — Каква глупост.

— Хей! По-добре тези думи да не се отнасят за мен — заплаши го тя.

Той отстъпи назад и тържествено се поклони.

— О, не, милейди. Повярвай ми, никой не може да направи грешката да те сметне нито за безмозъчна, нито за забравима. Всъщност, ти си най-смелата, най-красивата и най-незабравимата жена, която някога съм познавал.

Тя трябваше да изчака няколко секунди, докато сърцето ѝ да спре да се вълнува, преди да успее да отговори:

— Благодаря. Аз... благодаря. И аз се чувствам по същия начин относно теб. Добре ѝе, без частта с жената.

Той се ухили.

— Харесвам твоите женски части.

Тя го заразглежда внимателно, внезапно осъзнала какво точно правеше той.

— Не действа, Вен. Не можеш да ме разсееш от това. Трябва да тръгваме и трябва да го направим сега.

Цялото чувство за хумор изчезна от лицето му и твърдостта в очите му щеше да я ужаси, ако не го познаваше. Ако не беше виждала в душата му. Ако не беше виждала мрака, който той вярваше, че го определя... и смелостта, която наистина го правеше.

Ерин го наблюдаваше, докато той правеше последните няколко приготовления, от които се нуждаеха и внимателно загасяше останалите въглени от огъня с вода, която небрежно беше съbral от разредения въздух. Очакването и тревогата се бореха в нея, докато в стомаха ѝ се надигаше гадене.

— Кажи ми, че ще успеем, Вен. Дори да не го вярваш, кажи ми че ще успеем.

Той спря да прави това, което вършеше и срещна погледа ѝ. Неговият беше свирепо непоколебим и съвършено искрен.

— Ще успеем, Ерин. Разчитай на това.

Вен се отправи към вратата и тя застана на мястото зад него, чувствайки как възлите в стомаха ѝ някак се отпуснаха. Нямаше никакъв смисъл — поне не и логичен такъв — но някак се беше успокоила.

— Добре, след като притежаваш петстотингодишен опит, предполагам че трябва да приема думата ти за чиста монета — каза тя, опитвайки се да се пошегува. — Знаеш ли, мисля че съм го казвала и преди, но осъзнаваш, че си прекалено стар за мен, нали? Вероятно трябва да поговорим в даден момент за това.

Той се усмихна кратко, след което лицето му се отново придоби суртовите си черти.

— Прибави го към списъка.

Докато излизаха извън хижата в студената и слънчева утрин, Вен беше с извадени и готови оръжия, а Ерин хвърли последен поглед на стаята.

— Моля те, Богиньо, нека да имаме време да напишем този списък — прошепна тя, без да знае докато изговаряше думите, дали изрича безнадеждно желание или молитва.

* * *

Джъстис започна да идва в съзнание и осъзна, че е носен за ръце и крака, с лицето надолу, по неравната земя на спускащата се надолу пътека. Неговите похитители не издаваха никакъв звук, с изключение на острото поемане на въздух и звънтенето от токовете на ботушите по камъка.

Той потисна нуждата да отвори очи и не даде никакъв знак, че се е събудил от наркотика, който стреличките бяха натъпкали в системата му. Отровата беше силна, но неговата имунна система беше непроницаема за почти всички опасни вещества и несъмнено се възстановяваше от ефектите. Но отличителните качества на здравето на атлантите и възстановителните им сили не бяха широко известни, и той разчиташе, че нападателите ще вярват, че е в безсъзнание за още известно време.

Бавно и съвсем малко повдигна единия си клепач и не видя нищо друго, освен тъмнина. Преброи на ум цели тридесет секунди преди да отвори още малко окото си, и все още не виждаше нищо друго. Вампирите и шейпшифтърите имаха нощно зрение, което беше подобро от неговото, така че те безспорно не се нуждаеха от светлина.

Докато продължаваха спускането, той обмисляше възможностите. Не беше напълно сигурен, че ефектът на отровата е изчезнал напълно, за да успее да се трансформира в мъгла, или поне да е способен да му въздейства преди да успеят да го прободат с друга стреличка.

Буден и симулиращ безсъзнание, той имаше временно преимущество. Реши да остане така, както е, докато може да установи какво се е случило на Куин и Джак. Внимателно, за да не издаде никакъв знак, че се е събудил, започна да брои стъпки. Винаги беше

добра тактика за оцеляване да се знае посоката и продължителността на всеки маршрут за изход.

Точно триста тридесет и седем стъпки по-късно, силата на светлината върху затворените му клепачи се промени. Вместо постоянно черно, се появи червеникава светлина. Джъстис отново внимателно повдигна единият си клепач, достатъчно, за да види, че вече не вървяха в пълна тъмнина. От позицията си с обърнато надолу лице, можеше да види блещукаща червениково-жълта светлина, която се отразяваше в малки локви вода на земята. Накъдето и да се бяха запътили, там имаше светлина от огън или от факли. Така или иначе той най-накрая щеше да е способен да види в какво се беше забъркал. Не можеше да погледне достатъчно нагоре, за да види дали някой от мъжете, които следваха неговите пазачи, държаха Куин, но виждаше краката на няколко от тях, които вървяха в плътно прибрана група. Един от тях се препъна и дълга раирана опашка в оранжево и бяло се залюля свободно, като плесна мъжа право в слабините, предизвиквайки гневен вой.

Браво, Джак.

— Дръжте го здраво, вие там — озъби се мъжът отляво на Джъстис, който очевидно беше шейпшифтър. — Трябва да сме вълци за пример, докато не открием какво точно планира да прави онова копеле с тези шишенца от „Специалния К“.

Онзи, чийто топки бяха смачкани, изръмжа, но утихна и тогава шейпшифтърът, който държеше дясната ръка и крак на Джъстис, проговори с нисък глас:

— Не ми хареса как звучи това. Приказливата малка жена имаше право. За какво им е на нашите предполагаеми съюзници да пакетират кетамин? Това приятелче Калгули има репутация в отстраняването на помощниците си.

— Казва се Калигула, неграмотен задник такъв. Предполага се, че е бил римски император, нали така. Както и да е, той казва, че има специален К за тигъра, макар че защо някой ще иска да си играе с жив тигър, древен вампир или не, е непонятно за мен. И аз съм чувал за този Джак. Той е един от най-значимите шейпшифтъри наоколо. Вампирите са избили целия му прайд.

— Така се казва за лъвовете. Мисля, че на тигрите им казват по друг начин. Стадо?

— Не давам пукната пара как ги наричат! Каквото и да е наименованието, резултатът е същият. Избили са целия му прайд, стадо или каквото е там, и от тогава той разбива вампири на пух и прах.

— Не мога да кажа, че го обвинявам за това. Ако някой тръгне след нашата глутница... — Гласът му се провлече в гърлено ръмжене, и Джъстис бе обзет от толкова силна жестока нужда да сложи ръце върху меча си, че трябаше да се пребори със себе си, за да остане неподвижен в ръцете им.

— Разбирам те. Но това не е наша работа. Правим каквото трябва, плащат ни и продължаваме. Първо, трябва да преживеем срещата с главатаря и сме почти приключили.

Направиха рязък, тромав завой на дясно, като удариха вече ранената глава на Джъстис в каменната стена и спряха. Оранжева светлина освети ярко пространството в тунела. Джъстис затвори очи в случай, че в стаята имаше охрана, която би могла да е по-наблюдала от двамата, които го носеха.

Той запамети информацията в главата си. Последваха поне триста и шестдесет стъпки, а след това завой на дясно.

— Разкарайте се от пътя, вие двамата. Трябва да стоварим този проклет тигър преди ръцете ни да се изтръгнат от ставите. — Групата, която носеше Джак, трябва да беше минала покрай тях, защото острата миризма на джунгла от тигъра се засили и после изbledня, когато отминаха.

Той внимателно отвори очи отново, на време, за да види как шейпшифтьрите стоварват тежко Джак на земята. Големият тигър лежеше неподвижно, гърдите му едва се повдигаха и спадаха с повърхностни дихания. Джъстис все още не виждаше Куин. Когато един от онези, които носеха Джак, се обърна да погледне неговите пазачи, той бързо затвори отново очи.

— Защо още носите този боклук? Хвърлете го върху тигъра. С малко късмет, котката ще се събуди вбесена от наркотика и ще го изяде.

Идиотът, който бе нарекъл римския император „Калгули“, се засмя.

— Добра идея. Поне ще разведри малко обстановката тук. Не си падам особено по мразовити влажни места.

Те направиха няколко стъпки и хвърлиха Джъстис. Воинът успя да запази вид на изпаднал в безсъзнание, дори когато лицето му се удари в твърдия гръден кош на Джак, а коленете му се забиха в каменния под, достатъчно силно, че можеше само да се надява да няма нищо строшено.

Макар че беше облекчен да усети повдигащите се гърди на Джак и стабилното биене на сърцето му под главата си, той направи друго, много неприятно, открытие.

Джак миришеше на мокра котка.

Преди да успее да намери начин да обърне главата си настрани, без да го разкрият, така че да може да огледа района, той чу тропота на още стъпки. Те идваха от обратната посока на тази, от която го бяха донесли.

— Време беше да дойдете. — Гласът изсъска заплашително и Джъстис моментално разпозна водача от много кратката битка по-рано.

— Да, ами, ти не си носил огромен смърдящ тигър. Проклетото нещо тежи почти смъртоносно — каза един от шейпшифтьрите. — Искам пет минути насаме с идиота, който реши да го вземем с нас, вместо просто да го убием на място.

С лице, все още завряно в Джак, Джъстис трябваше да се съгласи с частта за смърдящия тигър. Също и с частта за убийството, с изключение на това, че убийството, което той планираше, включваше група от шейпшифтьри и вампири.

В името на клетвата му към Посейдон, щеше да има много, много убийства. И той щеше да се наслаждава на всеки кървав момент на обезглавяване, веднага след като разбереше къде се намира и как да отведе Джак и Куин на безопасно място.

— Дракос отведе жената при Калигула, така че защо не дойдеш с мен и не се оплачеш директно на императора? — Гласът на вампира беше пълен с лукаво забавление. — Сигурен съм, че ще намери начин да... те възнагради.

Шейпшифтьрите заръмжаха и потропаха малко с крака, след което, онзи който беше говорил за „смърдящия тигър“, най-накрая проговори.

— Нее, просто изпускаме малко пара. Ще останем тук и ще охраняваме тези двамата. Ти отивай и си върши вампирските работи.

Вампирът се засмя.

— Не, нашите „вампирски работи“, както красноречиво се изрази, са нещо което Калигула иска да сподели този път, така че двама от вас да останат тук, за да пазят, докато тия започнат да шават. Останалите да дойдат с мен. Жената е важна по някакъв начин за човешкия бунт и Калигула иска да даде пример с нея. Ще бъде голямо зрелище — каза той и се засмя отново и по гръбнака на Джъстис се спуснаха тръпки, шепнещи за мъчение и смърт.

Почти едновременно с това мускулите на тигъра трепнаха. Движението беше толкова леко, че никой от пазачите им не го забеляза, но то даде на Джъстис много ясна информация и следните притеснения:

Първо, Джак се събуди.

Второ, в зависимост от реакцията на Джак към наркотика в системата му, на Джъстис всеки момент можеше да му се наложи да се защитава от двестакилограмов тигър.

Без меча си.

Денят продължаваше да става все по-добър и по-добър.

ГЛАВА 28

Бен наблюдаваше Ерин, докато тя вървеше като зашеметена право към дърветата от противоположната страна на хижата и държеше ръце пред себе си, с обърнати надолу длани.

— Какво е това?

— Там е имало вампири много скоро. Поне един от тях е призовал смъртоносна магия — каза тя. — Трябва да...

— Какво е това? — Той повдигна меча си и се втурна покрай нея, като оглеждаше района за евентуална опасност.

— Битка — каза тя, а очите ѝ потъмняха. — Не знам как, но усещам излъчването на това, което се е случило тук, не много отдавна. Стихийната магия препуска през мен, зове ме, но не... не знам как да го обясня.

Тя посочи към струпаните дървета.

— Ето там. Смърт, но не е смърт. Перверзна радост... зло. Зло.

Бен се затича напред, с високо вдигнат меч, взирачки се в земята, дърветата и небето за възможна атака. Той спря рязко при вида на триметровия квадратен участък с отъпкан сняг. Светли червени пръски кръв се открояваха ярко върху студената белота.

— Добре, нещо се е случило тук. Изглежда разбрахме какво е станало с Джак и Куин.

Лицето на Ерин пребледня като снега около тях.

— Но може би те още са живи. Ако са ги убили, нямаше ли телата им да са тук?

— Може би. Освен ако не искат да оставят никакви доказателства. Още един снеговалеж ще покрие следите от битката — каза Бен. — Чакай! Чакай...

Лекият бриз беше разместил ниските клони на крехките чамове и слънчевата светлина беше проблеснала върху нещо синьо. Той бързо прекоси утъпканият сняг към края на мястото до увиснал клон и приклекна долу. Видът на познати сини кичури, изтрягнати от мястото им, изкара всичкия въздух от дробовете на Бен.

Това беше косата на Джъстис.

Ерин изтича до него и падна на колене в снега.

— Какво е това? Какво... о, не. Това косата на приятеля ти ли е?

Това кръв ли е?

Тя постави длан на ръката му.

— Какво се е случило? Защо е бил тук? Ако те са хванали и него, какво можем да направим...

— Спри. Спри, Ерин. Няма нищо, което можем да направим, освен да продължим напред — каза той. — Ако Джъстис има подходяща възможност, за да защити Куин и Джак и да нарита малко вампирски задници, ще го направи. Можем само да се надяваме, че търсенето ни на „Сърцето на нереидата“ ще ни отведе до тях тримата.

— Проклятие, кога ще спре това? Всяка стъпка, която правим, изглежда ни вкарва все по-навътре в капана на Калигула. — Тя удари с ръце по земята и сви пръсти в снега. — Не знам колко още... Чакай! Какво е това?

Тя вдигна нещо бяло, изтръска снега от него и му го подаде.

— Това е хартия, вероятно боклук, но е голямо съвпадение, че косата на Джъстис е точно тук, а аз не вярвам в съвпадения.

Той внимателно разви хартията и прочете думите написани неясно на ръка, след което погледна към Ерин и извика триумфално.

— Най-накрая! Точка в полза на добрите! Това е бележка от Джъстис с упътване и карта. В нея пише, че има магически скрит вход на Пойнт съксес. Това говори ли ти нещо?

Тя взе хартията от него и я проучи.

— Да, това означава, че трябва да изминем над четири хиляди метра и да намерим начин да преминем през друга вещерска магия.

Тя обърна ярките си сини очи, за да срещне погледа му и оголи зъби в смъртоносна усмивка, която щеше да накара всеки воин да се гордее. Със сигурност накара Вен да се гордее, дори когато страхът за нея го разкъсваше.

— Тогава можем да се присъединим към Джъстис за партито по ритане на вампирски задници.

* * *

Куин лежеше неподвижно в мрака, като бавно се опитваше да дойде в съзнание и се чудеше дали някой беше взел регистрационния номер на камиона, който беше минал през нея. Образът на юмрука на вампира, летящ към лицето й, проблесна в ума й и тя бързо се надигна.

Голяма грешка. Огромна.

Мозъчното сътресение вероятно подклаждаше гадене в тялото й и тя се наведе да изхвърли остатъка от вечерята си от предишната нощ върху каменния под. След като бунтуващият се стомах беше изхвърлил всичко, което имаше, тя изтърка устата си с трепереща ръка и й се прииска да имаше вода. В действителност й се искаше четка за зъби, а също и освежител за уста. Като е почнала, защо да не си пожелае повече?

Мисълта предизвика дрезгав смях в пресъхналите ѝ устни и сякаш в отговор на звука, ужасно ярка светлина освети очите ѝ.

— Ако не беше обърнала главата си в последната секунда, юмрукът ми щеше да вкара носа ти в черепа — каза неприятно познат глас иззад причиняващата главоболие светлина.

— Ами, никой не иска това, нали? Как изобщо ще успея да си издухам носа, без да ми се разхвърчи мозъка? — Беше доволна да чуе, че в гласа ѝ звучи лека подигравка, вместо слаб ужас. Което, ако трябваше да бъде честна, беше най-точното описание на това как се чувстваше, като се има предвид, че я бяха лишили от оръжията ѝ, може би бяха убили партньора ѝ и факта, че беше с намалени способности.

Предположи, че Джак е бил прав. Понякога бунтовническият лидер беше момиче.

Светлината се снижи, така че не блестеше директно в очите ѝ, и тя си пое облекчено дъх. Надигна се сухо гадене в гърлото ѝ, а това определено не беше в списъка ѝ с *Десетте най-забавни начина за прекарване на свободното време*.

Но сега можеше да види лицето на вампира, и това не беше много по-добре. Той изглеждаше мъничко ядосан.

— Ако не беше нужна на Калигула за малката му демонстрация, аз самият щях да се погрижа за теб — изсъска той. — Но не се притеснявай, кучко. Все още мога да сложа ръцете си върху теб, когато той приключи. И ще се уверя, че ще викаш много дълго време.

При споменаване на Калигула, през ума ѝ прелетяха стратегии, които обмисли и също толкова бързо отхвърли повечето от тях.

Нямаше много какво да се направи, докато не намереше изход. За сега щеше да чака и да гледа. Но ако ѝ се отдадеше и най-малкият шанс, щеше да танцува върху скъпоценния гроб на един много стар бивш римски император.

— Давай, зъбъло — каза тя, като се изправи на крака. — Да отиваме да се срещнем с голямото зло.

— Смели думи, като се има предвид, че може да послужат за надгробния ти надпис — изръмжа той.

Тя сви рамене и потрепери. Правилно. Никакво свиване на рамене, докато не бъде намерено и изпito голямо шише със супер силен парацетамол.

— По-добре е от „Тук лежи Фред. Мъртъв е отвред.“ — Тя отново се засмя, като имитираше хумор, който ни най-малко не чувстваше. — Или какво ще кажеш за „Тук е старият Джон. Отиде си без стон.“

Той изръмжа наистина гнусно проклятие и я удари между плещките, за да я бутне напред. Главоболието ѝ взе палки за барабан и започна да изпълнява нещо с тежко биене точно зад очите ѝ. Аеросмит може би.

— Боже. Вие мъртвите никога не сте имали чувство за хумор — измърмори тя и се запрепъвва в посоката, която той беше посочил, с вирната брадичка и изправени рамене, докато се молеше Ерин някак си да намери начин да спаси Райли и бебето. Ако Куин можеше да ѝ помогне, като играе на котка и мишка с вампир на две хиляди години, точно това щеше да направи, дори ако мисълта за това вледеняваше вените ѝ.

Тя погледна към господин Нежив и Враждебен.

— Хей, грозният. Мислиш ли, че Калигула има някакъв „Тиленол“?

Поинт съксес

След като Вен ги пренесе по планината със зашеметяваща скорост, той заблещука отново в телесна форма и сега стоеше смълчан, наблюдавайки я. Ерин намери защитеното място достатъчно бързо, но разчитането на магията беше много по-голямо предизвикателство. Тя ходеше напред-назад пред площ земя, която щеше да е неотличима от

останалата за всеки немагьосник. Освен магията, само леко спадане в температурата на заобикалящия въздух я правеше различна. Нейният кехлибар пееше в предупреждение всеки път, когато пристъпеше прекалено близо до защитената зона, а когато използваше магията си, жега пареше кожата ѝ.

Вен беше опитал с груба сила, въпреки нейното предупреждение и отскочи от ръба на невидимия магически щит.

— Това не е ли малко странно? Имам предвид, обикновеният турист няма ли някак си да забележи, когато падне на задника си заради невидима стена?

Ерин въздъхна и протегна ръка, за да му помогне да се изправи. Вен поклати глава и стана сам от земята, докато мрънкаше нещо за воин, мечове и ненормални магьосници. Тя предположи, че е по-добре да не го моли да повтаря това.

— Не става по този начин, Вен. Немагьосниците просто ще бъдат насочени подсъзнателно малко по-далеч от тази зона. Тя вероятно не е повече от един квадратен метър, така че няма да е забележимо. Особено след като магията се засилва с отклоняващо заклинание, така че те буквально няма да видят това петно или дори да разберат, че са били отклонени от тук.

— Правилно. Без да се обиждаш, но не се интересувам как работи заклинанието — каза той, като прободе щита с меча си и изруга, когато електрическа мълния удари ръката му през меча. — Всичко, което искам да знам, е, можеш ли да го премахнеш?

Тя фокусира цялата си концентрация върху защитния сложен модел, изпрати собствената си магия, за да се срещне с него и да развърже заплетените нишки сила. За всяка стъпка напред, която правеше, изглежда сякаш защитната магия я избутваше половин назад. Най-накрая се отдръпна уморено и погледна Вен.

— Ще призова Стихийна магия. Не мога да мина през защитата по друг начин.

— Направи го. Вече си доказала, че можеше да я контролираш — каза той. — Аз ще съм точно тук, с теб.

— Не е това, Вен. Просто вампирите и всеки който е част от тъмнината изглежда са способни да усетят Стихийната магия. С призоваването ѝ, ще издам местоположението ни.

Той обърна тези тъмни, воински очи към нея.

— Мислех, че сме престанали да се притесняваме за това. Разрушаването на защитата може да изпрати някаква магическа аларма, според това, което знаем. И ако има само един вход за влизане, бъди сигурна, че той се охранява. Отдавна вече съм оставил всяка надежда за тихо проникване.

Той се наведе да остави меча си върху земята, после я награби и я целуна свирепо.

— Без значение какво ще се случи, запомни, че твоята душа се съедини с моята, Ерин Конърс. Нямам намерение да те оставя да ми избягаш толкова лесно.

— Същото се отнася и за вас, лорд Венджънс — прошепна тя. — Същото се отнася и за вас.

След тези думи, тя нежно се отдръпна от него и отвори ума и душата си, и силата на скъпоценните си камъни за Стихийната магия, оставяйки се на нейната мощ. Тя веднага отговори на повика й, увивайки се спираловидно в тялото й. Беше въпрос на секунди да премахне защитата, която сега й изглеждаше почти патетично проста. Когато и последната нишка от магията се скъса, унищожавайки изцяло защитата, земята се разтресе под краката им. Мощният звук от биеща камбана — или вероятно от рубина, който викаше певицата си — зазвънтя из земята и нагоре към въздуха през тъмен отвор, който бавно се появи в снега.

Този път дори Вен го чу, ако потресеният поглед, който й хвърли, беше някаква индикация.

— Това ли е „Сърцето на нереидата“?

— Мисля, че трябва да е то — каза Ерин, която откри, че й беше трудно да говори през песента на камъка, на рубина и на сърцето, които завладяваха сетивата й. — По-прекрасно е отколкото някога бих могла да си представя.

Той грабна меча си отново и го вдигна, след което се вгледа в тъмнината на отвора.

— Има стъпала, издълбани в скалата като каменна стълба и нещо, което изглежда като тунел, отклоняващ се от нея — докладва той.

Ерин просто му се усмихна, като се чувстваше пияна от чудото на чистата, нерафинирана сила, която се носеше из нея, обикаляше я и я обвиваше в топлината си.

Очите му се присвиха докато я наблюдаваше, но не каза нищо, само ѝ подаде ръка. Тя постави собствената си длан в неговата и той ѝ стисна за кратко, след което започнаха да се спускат в отвора. Рубинът продължаваше ясно да звънти за нея, за нея, само за нея.

Силата. Силата. Ох, силата. Можеше да се изгуби в нея. Тя искаше да се изгуби в нея. Да се скрие от болката и разрушението на последните десет години.

— Ерин — гласът беше слаб и едва проникващ през музиката, но продължаваше да я дразни. — Ерин! Отърси се от това! Имам нужда от теб, ако ще правим това.

Вен. Това беше Вен, той се изкачващ обратно навън и казваше нещо. Със затруднение, тя фокусира погледа си върху него.

— Чуваш ли рубина, Вен? Той пее на мен и ме примамва с толкова много сила. Съблазън от сила — каза тя, повдигна ръцете си и се завъртя, а гласът ѝ пееше с ритъма на песента на рубина.

— Ерин! Трябва да се съсредоточиш. — Той сграбчи раменете ѝ, вгledа се в очите ѝ и изрече една-единствена дума: — Калигула.

Името беше като студен душ върху мъглата, просмукала мозъка ѝ. Ясната, трезва мисъл незабавно се завърна, когато тя затегна силно контрола си върху Стихийната магия.

— Съжалявам. Съжалявам. Хвана ме за минута. — Тя потрепери срещу него. — Толкова е изкушаващо, Вен. Иска да го извикам и да го притежавам, и ще е толкова лесно да падна във водовъртежа на силата му и никога да не се върна.

— Трябва да се преориши. Трябва да го контролираш или никога няма да успеем. — Синьо-зелените пламъци се бяха завърнали в очите му и за кратък момент от време тя можеше да види в душата му безпокойството, което той изпитваше за нейната безопасност.

Тя вплете ръцете си в копринената му черна коса и затвори очи, без да говори, без да мисли. Просто позволи чистото осезаемо усещане за гъстата му коса да се плъзне по пръстите ѝ и да превземе цялата ѝ същност.

Тя постоя по този начин поне минута, след което го освободи и кимна.

— Върнах се. Държа го под контрол. Всичко е наред.

— Сигурна ли си? Няма да те заведа в мрака, ако няма надежда за връщане, милейди — тихо каза той, като се върна към официалната

реч, която подчертаваше силата на думите му.

— Сигурна съм. Напред към устата на звяра, Вен — каза тя, опитвайки се да се усмихне. — Е, нямам предвид буквально, разбира се.

— Аз съм единственият звяр, до чийто уста ще си близо — изръмжа той, а проблясъкът на усмивка беше в противоречие с измамната му свирепост.

— Тогава води, звяр. Колкото по-скоро отидем, толкова по-бързо ще приключи това — каза тя и след това го последва по каменната стълба надолу в мрака.

ГЛАВА 29

Пещерното леговище на Калигула

Кuin вървеше бавно напред в огромната пещера, с ръце в джобовете на панталоните си, сякаш това, да застане пред престъпно луд вампир-господар, беше част от просто един пореден ден от живота й.

Тъжно, откакто беше започнала да работи за бунтовническата кауза, това си беше просто още един пореден ден от живота й. Още една стъпка към изкуплението, което не можеше никога да заслужи. Тя дори вече не се страхуваше от смъртта толкова, колкото се боеше от идеята, че няма никога отново да види Райли.

Опита се да пренебрегне бързото биене на сърцето си и започна да проучва мястото, което беше осветено с факли, разположени стратегически на каменната стена. Дузини вампири се спотайваха и тичаха към стените, криеха се в сенките, издаваха противни съскащи звуци, които тя си представи, че се превеждат като: „Вкусотийка, приближава свежа кръв“.

Но това, което привличаше вниманието в стаята — *и, хей, искаш ли да се обзаложим, че го е планирал по този начин?* — беше вампир, който се рееше на петнадесет фута над пода и бавно се въртеше в кръг, а черното му копринено наметало се вееше зад него. Беше с прическа тип Цезар, което предположи тя, имаше смисъл, но той изглежда като че ли трябваше да носи тога, а не наметало.

Добре, „без кураж, няма победа“. Или нещо такова. А може би „*отвори уста и той ще изяде вътрешностите ти*“.

А това беше нещо, от което имаше в изобилие, въпреки киселините, които се движеха и увиваха около тях. Усещането за огромна сила, едва обуздана, мина през нея и нейната емоционална съпричастност се затвори напълно пред лицето на чистото зло в пълното му значение.

Тя пое дълбоко дъх и погледна право към него.

— Сериозно, пич, наметало! Да не се шегуваш? Твърде много филми с Бела Лугоши? Или си по-скоро фен на Франк Лангела или Гари Олдман?

Преди той да успее да отговори през пещерата започна да ехти силен звънтящ звук, сякаш Кинг Конг биеше „Камбаната на свободата“, за да вдигне на крак войниците или нещо подобно. Това означаваше също така, че започна да ехти през скалпа й, което определено не беше щастливо развитие в света на Куин.

Когато сграбчи глава и изстена, тя забеляза че не е единствената, която страда. Всички, и вампири, и шейпшифтьри също бяха стиснали главите си и стенеха, ръмжаха и съскаха от отвратителния мъчителен звук. Очевидно камбаната ги беше засегнала на много по-дълбоко ниво, отколкото нея, което означаваше, че явно е намесена бяла магия.

А това вероятно означаваше, че идва Ерин. Браво, Ерин. Звукът ехтеше в цялата пещера в продължение на няколко минути, след което спря с един много висок финален гонг. Куин колебливо махна ръце от ушите си, като междувременно се чудеше дали е възможно в действителност черепът на човек да избухне от главоболие. Имаше неприятното чувство, че може да е близо до това да разбере.

Калигула махна ръце от ушите си и изръмжа, а след това се спусна надолу по-близо до пода и нея. Докато той се приближаваше изотгоре, почти улови очите й, но тя беше внимателна и бързо сведе поглед. Куин може и да притежаваше някой и друг талант в областта на бунтовническата стратегия, но нямаше начин да изправи емоционалната си емпатия срещу силите на контролиращ ума вампир-господар и да излезе победител.

Или дори да излезе жива.

— Какъв беше този шум? Май на вампирите не им става много весело от него — каза тя, неразумно горда от почти твърдия си глас.

През лицето му мина проблясък на несигурност, сякаш също не знаеше какъв беше звукът.

— Това не е твоя грижа, Куин Доусън. Чувал съм много за теб. Известният бунтовнически лидер, който гони дори вампирите господари от собствените им територии. И все пак, ето те тук, където виждам, че ти не си нищо повече от едно малко момиче — подигра се той.

Куин стисна юмруци около дръжката на дървения кол, който беше прикрепен към крака й под панталона. Във времена като тези беше нещо обичайно да прави дупки по джобовете си.

— Наистина започнах да се уморявам да ме наричат момиче — отбеляза тя. — Освен това, ако се опитваш да ме ядосаш, император Зъбата муцуна, можеш да се справиш много по-добре, нали? Обзала гам се, че бившите ти врагове от едно време ще се смеят гръмогласно, ако те видят да се спотайваш наоколо, във влажна тъмна пещера като тази.

Тя завъртя бавно глава наляво-надясно, сякаш за да огледа стаята.

— Дори и добър вътрешен декоратор не може да помогне на това бунище.

Тя се напрегна, докато чакаше удара му, но той само се засмя. Но някак този смях беше много по-смразяващ, отколкото ръмженето му.

— Патетичната ти тактика е прозрачна, мис Доусън. Искаш да ме ввесиш до толкова, че да те убия бързо.

— Да бе, като че ли повечето от успешните ми тактики, включват да бъда убита от кръвопиец — каза тя и завъртя очи. — Очевидно след две хиляди години не ти е останал много мозък май, а? — Тя се опита да не трепери, когато я заля тъмна вълна от омраза и почти я пречупи.

— Знаеш, както и аз, че бързата смърт ще е благодат за някой, чиято евентуална смърт не би била нито безболезнена, нито би настъпила бързо — каза той.

Вампирът се спусна надолу, за да измине последните няколко метра, докато ботушите му не докоснаха пода. След което й се усмихна, а гръбначната й течност се превърна в заскрежена вода. Усмивката му съдържаше обещание за неизказана жестокост, болка и мъчение отвъд всичко, което тя можеше да си представи.

Не че искаше да си го представя.

Буквално беше останала безмълвна от страх, но се опита да си припомни, че той има силата да под храни страховете й и да ги усили. Тя се опитваше да се пребори с ужаса, който я беше парализирал и й шепнеше за собственото й поражение и смърт.

Унищожителен натиск я смаза, като я принуди да падне на колене и парализира крайниците й. Той можеше да се приближи до нея и да я ухапе за врата, без да бърза, защото тя не можеше да помръдне

нито един мускул, за да го спре. Оставаха ѝ само опетнените молитви на жена, която дори не беше сигурна, че има вяра.

Ще умра точно тук в тази скапана пещера. Моля те, боже, ако съществуваш, кажи на Райли, че я обичам.

— Ще те дам за пример, малка размирнице — изтананика Калигула. — Ще те превърна във вампир и после ще те направя един от генералите си. Всеки, който погледне в прелестните ти тъмни очи, станали червени и ярки, ще знае силата ми.

Мощен глас проехтя в пещерата.

— Имам молба, господарю. Искам да ми дадете тази жена, за да мога да я превърна във вампир за вашите цели. Под вашето равнище е да го направите сам и да изразходвате и най-малкото усилие за този нещастен човек.

Калигула се обърна с лице към новодошлия, а натискът, който държеше Куин на място намаля, позволявайки ѝ да повдигне глава и да види кой иска да си играе на „пресуши бунтовника“ този път.

Само че това беше Даниъл. И това да го види ѝ даде най-опасното оръжие — надежда.

Тунелът

Вен благодари мислено на Посейдон, че рубинът беше намалил звънтенето и продължи да води по пътя, като постоянно се удряше силно в стените и му се искаше да има нощното зрение на шейпшифтърите. Не че гореше от желание да се покрие с козина, само за да е способен да вижда по-добре в тъмни места, но би било хубаво да не фраска проклетата си глава в тъпите стени всяка шибана минута.

— Вен? — шепотът на Ерин долетя от тъмнината. — Искаш ли малко светлина?

Той си удари мислено плесница, че не се бе сетил за това по-рано.

— Да, би било хубаво. Няма да е излишна малко магьосническа светлина, за да освети пътя. Можеш ли да призовеш кълбо с размерите на малко джобно фенерче?

Тя въздъхна.

— Ще трябва да си поговорим за всичките тези погрешни мнения, които изглежда имаш за магьосниците в някои отношения,

осъзнаваш това, нали?

— Прибави го към списъка — измърмори той.

Зад него проблесна нещо и след миг светлинно кълбо с размерите на юмрук се втурна през въздуха над рамото му, докато не заплува на около пет крачки пред него.

— Благодаря, Ерин. Това помага много. Главата ми нямаше да понесе повече самонанесени удари.

— Колко далеч стигнахме — попита тя.

— Изминали сме хиляда шестстотин и четири стъпки — отговори автоматично той.

— Броиш стъпките?

— Добре е да се знае посоката и дължината на всеки път за бягство.

Следващите няколко стъпки бяха изминати в мълчание.

— Да, това е добър довод. Може да ти преподам урок по „вещерство“, а ти ще ме научиш на някой и друг воински трик.

Той кимна, мрачно развеселен.

— Добре. Добави го...

— Към списъка — довърши тя вместо него. — Очертава се това да бъде голям списък.

— Устройва ме, тъй като смяtam да... — Слаб стържещ звук го извести за заплахата, преди очите му да могат да видят източника. — Ерин, щит!

Вен присви колене в готовност за атака и вдигна меча си. Стърженето се превърна в плъзгане на нокти по скала и идващо от горе.

— Имаме си компания и предполагам, че е вампир — извика той.

— Пази се откъм тавана.

Съскацият звук и отвратителната миризма, наподобяваща тази на мръсен въздух, излизаш изпод гума, бяха единственото предупреждение, преди двамата вампири да го нападнат отгоре. Той се завъртя и заби меча си във врата на единия от тях, докато другият стовари странично юмрук в главата му и накара бедния му изстрадал череп да отскочи и да се удари отново в другата стена.

Той изруга цветисто на атлантски, докато замахващ с меча си и с едно рязко ефективно движение отдели главата на вампир номер едно от тялото му. Вампир номер две изсъска при гледката и скочи към Вен.

Воинът вдигна меча си нагоре в готовност, но преди дори да успее да стигне до него, мълния от пращаща енергия удари кръвопиеца точно в средата на челото. Сребристосиният енергиен изстрел мина през всичките крайници и черепа на вампира, осветявайки го отвътре като ексцентричен, анатомично симетричен експонат на модерното изкуство. „Кръвопийци“ от Деймиън Хърст.

После избухна в димяща купчина слуз и Вен едва успя да отскочи назад навреме, за да избегне лепкавата гадост от разложилия се вампир.

— Хей! Ако имаш намерение да използваш Стихийна магия, за да взривяваш вампири, съм напълно съгласен с този план. Но поне дай шанс на човек да се разкара от огневата линия, така да се каже — заяви той и се обрна да погледне Ерин.

Тя стоеше с отворена уста и с все още вдигнати ръце. Когато той я погледна, Ерин бавно примигна и чак тогава свали ръце.

— Какво? Това беше... о, ууу. Какво се случи току-що? Аз ли го направих наистина? Нямам представа...

Когато гласът ѝ затихна, той погледна по-надалеч, надолу към смаляващия се тунел, за да види дали по петите на приятелчетата си не идват още вампири или пък няколко шейпшифтьри. Невероятно, но нейната магьосническа светлина, все още се носеше във въздуха.

— Трябва да продължим. Имам чувството, че тези вампири може би реагираха на това, че разби защитното им заклинание, което означава, че насам ще се насочат още от тях, след като тези не се върнат да докладват.

Той внимателно я огледа за следи от шок, но с изключение на леко зашеметеното изражение в очите ѝ, тя изглеждаше добре. Повече от добре, предвид буйния израз на радост, който бавно озари лицето ѝ.

— Аз взривих вампир, Вен. Призовах Стихийна магия и взривих вампир. Знаеш ли какво означава това?

— Че трябва да внимавам никога да не предизвиквам лошата ти страна?

Тя игнорира посредствения му опит да се пошегува и вдигна ръце. След миг цялото ѝ тяло се покри със сребристо-синя полупрозрачна светлина.

— Мога да ги унищожа, Вен. Мога да ги унищожа всичките.

Той сграбчи ръцете ѝ, като почувства лек токов удар от докосването ѝ, който премина нагоре по ръцете и достигна раменете му.

— Не си неуязвима, Ерин, и един вампир-господар има повече защити и сили, отколкото тези бебета някога са мечтали. Освен това, ако предизвикаш подобна разтърсваща ударна вълна, рискуваш да нараниш сестра си. Така че, да, страховто е, че сега си супер стихийна вещица, но бъди внимателна.

Тя се вторачи в него, резервирано и упорито, като му заприлича отново на богинята, в която се беше превъплътила в Храма на нереида.

— Води, лорд Венджънс — каза тя с малко по-дълбок и попълтен глас от обикновено. — Притесненията ти са отбелязани.

Без да знае какво друго да стори, сигурен че точно в този момент към тях се катереше малка армия от шейпшифтьри и вампири, Вен направи това, което Ерин беше поискала и поведе. Притесненията му може и да бяха отбелязани, помисли си той. Но беше дяволско сигурно, че не бяха изчезнали. Най-после трябваше да признае, че се беше влюбил във вещица. Но изобщо не беше подготвен да е влюбен в богиня.

ГЛАВА 30

Ерин следваше Вен все по-навътре в тъмната сърцевина на планината. Чувстваше се някак особено, сякаш вече не беше сама в кожата си. Сякаш беше по-... беше друга. Усещаше присъствието на богинята — нереида, която щеше да служи като акушерка за раждането на истинския дар на Ерин като певица на скъпоценни камъни.

Тя не беше сигурна от къде знаеше, че това е истина, но не го поставяше под въпрос. Ерин следваше Вен, който щеше да я защитава до деветия кръг на ада и пристъпваше с богинята, която щеше да й помогне да се превърне напълно в такава, каквато беше предопределена да бъде.

Тя се носеше по песента на рубина, който сега пееше единствено на нея и се вторачи в каменните стени, които ставаха червени от бляскавото сияние, излъчващо се от „Сърцето на нереидата“. Внезапно тя чу песента с текст — думи, които говореха директно на нея:

*„Ела при мен, певице на скъпоценни камъни.
Освободи ме с песен от този скален затвор.
Пей ми за дома.“*

Онази част от ума й, с която бе изцяло себе си, беше развеселена от идеята. Какъв беше протоколът за говорене на неодушевено парче скала?

Но другата част, която беше заета от богинята отговори спокойно.

— Идваме, свещен рубин. Води ни. — Големината и формата на богинята някак я бяха изпълнили така всецяло, че нямаше останало място за страх или несигурност.

Вен, който вървеше пред нея, се обърна назад колебливо, сякаш искаше да я попита нещо. Или да й налее малко здрав разум, доколкото го познаваше. Но тя присви очи предупредително и поклати глава, така

че той отново започна да недоволства под носа си и продължи да върви.

Впримчена между атлантски воин, който искаше да се грижи за нея, и богиня, която искаше да я използва, Ерин се фокусира върху единственото нещо, което имаше значение: да намери „Сърцето на нереидата“, да освободи сестра си, да спаси Райли и бебето... и някак си да мине покрай неизвестен брой вампири и шейпшифтьри, за да го направи.

Тя призова Стихийна магия и се зарадва на незабавния ѝ отговор. О, да, нямаше да има никакви проблеми да се справи.

Щабът на Светлинния кръг

Аларик обикаляше между сламениците на все още възстановяващите се шейпшифтьри в голямата стая на сградата. Джъстис и Вен досега трябваше да са осъществили връзка с него по някакъв начин. Нещо се беше объркало.

Кuin можеше да е в опасност.

Kuin можеше да е в опасност.

Той взе решение и излезе бързо от стаята, за да намери Кристоф, който междувременно пиеше кафе в кухнята и говореше с една от вешниците.

— Кристоф, може ли за минута.

Воинът се извини и незабавно последва Аларик в коридора.

— Налага се да тръгвам. Ти си отговорен за охраната на всички в сградата, докато се върна.

Кристоф наклони глава.

— Както желаеш, Аларик. Връща се в Атлантида ли?

По предпазливия израз на воина, Аларик предположи, че очите му изльчваха силата, която канализираше.

— Не. Отивам на Маунт Рейниър.

* * *

Вен подуши вълците още преди да ги види. В тъмния тунел се чуха стъпки, а миризмата на вълци се преплиташе с някаква по-силна и

гъста. Той спря и протегна ръка на Ерин, без да е сигурен, че тя ще приеме успокоението. Беше облекчен, когато тя постави малката си длан в неговата, но пръстите ѝ бяха леденостудени. Той погледна към нея и видя, че още по-голяма част от топлината ѝ беше изчезнала, оставяйки очите ѝ ледено сиво-сини. Почти същия цвят като силата, която беше канализирала, за да излекува Райли.

— Там ли си още, Ерин?

Тя бавно обръна поглед, за да срећне неговия, но той не можа да види нищо от нейната същност в очите ѝ.

— Добре сме, Вен. Рубинът ме вика толкова силно. Вече сме почти там. — Гласът ѝ все още беше различен... и някак неестествен. Но поне имаше нещо останало в гласа ѝ от неговата Ерин.

Вен много пъти през вековете беше виждал Аларик да става мрачен и страшен, но жрецът винаги след това се завръщаше. Трябваше да вярва, че с Ерин ще бъде същото.

— Пристигнахме — каза тихо той. — От тук нататък играта започва. Готова ли си?

Устните ѝ се извиха съблазнително в усмивка, която беше толковаекси, че щеше да го накара да избухне в пламъци, ако обстоятелствата бяха различни, но в момента само засили тревогите му.

— По-добрият въпрос, лорд Венджънс, е дали те са готови за нас.

* * *

Тигърът се изкашля и дълбокият, лаещ звук почти изкара двамата шейпшифтъри, които го охраняваха, извън кожите им от страх. Джъстис щеше да се засмее на вида им, ако не се преструваше все още, че е в безсъзнание. Нуждаеше се от нещо, което да разсее двамата, след като не разполагаше с меча си или с някое от оръжията които обикновено носеше по себе си, с изключение на кинжала, пъхнат в подметката на десния му ботуш. Трудно щеше да го стигне в сегашната си позиция, с лице надолу върху упоен тигър, който щеше да се събуди всеки момент.

Гледката на това как тигърът дъвче краката му вероятно щеше да е достатъчно разсейваща, но нямаше да е никак полезна за делото на Джъстис.

— Мисля, че тигърът се събужда — каза единият от охранителите. Глупавият. Джъстис разпозна гласа му. — Чудя се дали ще изяде пича. На бас, че ще се задави с цялата тази коса. Що за цвят на мъжка коса е синьото? На бас, че е никакъв гей.

Другият изсумтя.

— Ти си идиот. Освен това, виждаш гейове на всеки ъгъл. Човек ще си помисли, че има никаква конкретна причина да си хомофоб.

Глупавият стана войнствен.

— Какво означава това? Аз не съм гей! Аз съм мъжкар. Мъжкар за жени.

Започваше да става интересно. Джъстис се надяваше да започнат да си бълскат главите преди Джак да се събуди и да го превърне в атлантски валериан.

— О, само се шегувах. Успокой се, тъпако. Скучно ми е. Искам да видя какво правят там, не да вися тук с тези двамата. Няма начин дозата от „Специалния К“, който поеха да спре да действа скоро. Искаш ли да хвърлим един поглед?

Джъстис се опита да използва несъществуващите си сили за контрол на ума. Да, да, отивайте да гледате вампирското шоу. Оставете припадналият мъж и котенцето в безсъзнание.

— Няма начин, човече. Калгули ще си направи обици от топките ни, а аз съм никак си привързан към тях — каза глупакът.

— Ето отново, говориш за топки. Казвам ти... нее. Прекалено лесно е — каза онзи с малко повечето акъл в главата. — Виж, можем да се скрием зад издадената скала точно до входа. Ще сме достатъчно близо, за да проверяваме насам от време на време, но все пак ще виждаме действието.

— Ами...

Да, направете го, направете го, направете го.

— Добре. Но само за няколко минути, или поне докато не покажат никакви признаци за събуждане. Не мисля, че има достатъчно далечно място, където да се скриеш от вампир, когато е в лошо настроение.

Те започнаха да се отдалечават, като очевидно се опитваха да са безшумни. За шейпифъти бяха толкова тихи, колкото бивол, което поне даде на Джъстис голямо преимущество. Щеше да разбере, когато се връщаха насам.

— Вампирите винаги са в лошо настроение. Иска ми се никога да не бяхме... — Когато гласовете им загълхнаха надолу по коридора, Джъстис обърна глава настрани, като прецени, че дори да има някой мълчалив пазач, който стои напълно неподвижен, за да го прильже да се мръдне, предпочиташе да се изправи срещу това, отколкото да издържи още една секунда с лице, притиснато към мокрия тигър.

Той скочи на крака и потрепери, когато натъртените му колене се оплакаха. После почисти козината на тигъра от носа и устата си и изръмжа:

— Проклятие, Венджънс, по-добре да оцениш това.

От отвора в тунела зад него се чу тихо много познат смях и когато се завъртя рязко, видя, че Вен стои там с вдигнат меч в ръка.

— Сигурен съм, че ще го оценя. И то доста. Всъщност вече го оценявам дяволски много. Особено частта, в която си покрит с котешка козина и лежиш на възглавница тигър. Искаш ли да обясниш?

Преди Джъстис да може да отговори, оживеният звук на невидимата камбана прозвуча в пещерата отново и той сложи длани на ушите си. Иззад воина, той видя в пещерата да влиза жена, чийто ръце и лице бяха вдигнати възторжено към тавана. Тя му изглеждаше позната. Почти като певицата на скъпоценни камъни на Вен.

В този момент, звъненето на камбаната спря и жената свали ръце. Тя погледна към него, а от очите ѝ силно светеше мистериозна синкаво-сребриста светлина. Това беше Ерин. Ерин и нещо друго — или някой друг — което сякаш споделяше съзнанието ѝ.

Джъстис замръзна, почти парализиран, когато внезапно го завладя жестока вълна от силно желание към нея, към тях и към същността на нереидата, която беше жената на мъжа от неговата нереидовска половина. Тялото му сякаш се разкъса от лудостта и стремителна похот, които минаха през него с режеща болка. Той се наведе, готов да нападне и изръмжа към Вен.

— Ще ти я отнема, Венджънс. Повече няма да те наблюдавам как завземаш територия, която трябва да е моя.

Вен примигна. На лицето му ясно се виждаше неговото объркване.

— Какво са ти направили? За какво, по дяволите, говориш? — той вдигна меча си, но действието му беше неуверено. Отмъщението на краля нямаше желание да убие воин събрат.

Пред взора на Джъстис се появи червена мъгла от ярост, която покри лицето на Вен с кръв в очите на синьокосия воин. Вен може и да нямаше желание за убийство. Толкова по-зле за него, защото Джъстис имаше.

Ерин проговори, но гласът, който излезе от устата ѝ, не беше напълно нейният.

— Спри с това веднага, потомъко на нереидите. Опиатите в системата ти влияят на преценката ти и те водят опасно близо до това да говориш неща, които не искаш да споделиш. — Тя отново вдигна ръце и в дланите ѝ заблестяха сфери от чиста сила.

Преди Джъстис да се изстреля с голи ръце в убийствен скок, тя хвърли една от сферите към него и го уцели в корема. Ударът го отхвърли назад и го бълсна в земята. Точно, когато главата му се заби в каменния под, целебна сребърно-синя топка светлина от енергия, го обгради и потъна в него. В кожата и кръвта му.

В тъмната и празна част от душата му, която за кратко беше видяла в нея привидение на дома.

Светлината го покри с цвят и песен, отвътре и отвън, и той придоби много точна представа какво точно е да си певец на скъпоценни камъни.

И тогава изчезна.

Джъстис се изправи, премигвайки и осъзна, че се чувствасто пъти по-добре. Главоболието му беше изчезнало, постоянната болка в ребрата му, където вампира го беше ударил, също. И двете болки все едно никога не бяха съществували. Той не провери под превръзките. Усещаше, че няма нужда.

— Излекувахте ме — каза ѝ той. Каза го на тях: на певицата на скъпоценни камъни и на богинята.

— Така е — отговори тя, все още с чуден музикален глас. — А сега трябва да намерим „Сърцето на нереидата“ преди песента на рубина да ме погълне.

Той скочи на крака и се поклони на Вен, който стоеше там все още объркан.

— Извини ме, лорд Венджънс. Бях... завладян.

Вен само го погледна вторачено и най-накрая сви рамене.

— Не се преструвам, че знам какво се случи току-що, но сега нямаме време за това. Трябва да...

Но Джъстис не чу това, което Вен вярваше, че трябва да направят. Защото двамата неохотни стражи завиха зад ъгъла, за да се върнат към поста си и спряха точно в същия момент, когато воинът чу гневен рев. Над двеста килограмов тигър го удари в гръб като товарен влак и той падна.

ГЛАВА 31

Вен видя, че изражението върху лицето на Джъстис сигнализира за приближаването на нещо, което миришеше на вълк. Той стоеше малко в дясното от входа, извън погледа на всеки, който би се върнал в пещерата. Дори отскочи по-далеч и вдигна предупредително ръка към Ерин, за да остане отзад. Неочаквано онзи гръмотевичен звън се появи отново и лицето на Ерин доби замаян вид, но след миг тя се притисна назад към стената.

Вен обърна лице към приближаващите шейпшифтъри, така че имаше по-малко от частица от секундата, преди Джак да атакува Джъстис със зъби, нокти и яростна мощ.

Той не можеше да чуе ръмжащия звук от „Сърцето на нереидата“ или каквото издаваше този чудовищен шум, но съдейки по широко разтворените челюсти на тигъра, той определено издаде един такъв.

Вен знаеше, че трябва да дрогират или отровят Джак, за да го нокаутират. Това, което не знаеше обаче е, какъв ефект ще имат лекарствата върху свирепия човекотигър.

Не очакваше нищо добро.

Той вдигна меча си и се хвърли към първия шифтър, който влезе в помещението.

Животното се движеше доста бързо, което накара Вен да отстъпи няколко крачки назад. Преди да успее да издърпа меча си Ерин се отдръпна от относителната безопасност на сенките до стената и се насочи към ожесточената битка между атланта и тигъра.

— По дяволите, Ерин, отдръпни се назад — извика той към нея, но тя не можеше да чуе нищо друго, освен проклетия рубин. Планът беше прецакващо ясен до деветия кръг на ада и обратно. Имаше време колкото да види как Ерин обгърна енергиен щит около себе си, а после и втори около него. Той оставил меча си и започна ръкопашен бой, като се приведе ниско напред и използва единия си крак, за да накара животното да изгуби равновесие. Мъжът падна тежко на земята, после изръмжа към Вен и започна да удължава муциуната си. Сега трябваше

да се разправя с напълно преобразен върколак, а дори не беше пълнолуние. Преди да изгасне блестящата светлина на трансформацията, Вен извади кинжала си, изработен от сребро и орехалк и го запрати от късо разстояние в целта си.

Нищо друго не помагаше за спирането на един върколак, както сребро в сърцето. Вен, обаче нямаше време да се наслади на победата си. Той се завъртя и скочи върху мелето от козина и синя коса на земята, от което се чуваше ръмжене и зъбене. Той успя да пропре ръката си през раменете на огромния тигър и да го дръпне няколко сантиметра назад, за да могат зъбите му да се отдалечат достатъчно от гърлото на Джъстис.

След това синьокосият воин замахна сляпо, защото погледът му беше закрит от тигъра и заби юмрука си право в пулсиращата глава на Вен.

— Мамка му, опитвам се да ти помогна — извика той, надявайки се да бъде чут от шума на ревящата котка и кънтенето от звука на рубина.

— Спри да ме пребиваш.

— Вероятно ние можем да помогнем? — риторичният въпрос бе зададен от един весел глас, който с всяка изминалата минута звучеше все по-малко като този на Ерин. Някак гласа преминаваше през шума от звука на рубина, който продължаваше да кънти своя призив.

Преди Вен да може да отговори, тя вече беше започнала да сътворява своята магия в отделни подобни на сфера щитове, които обърнаха трима им. След като магията бавно покри Вен и Джъстис и ги отдръпна на малко разстояние от тигъра, тя ги освободи.

После тя предвижи последният сферичен щит, с който покри разярената котка.

Ерин оформи в длани си сфера, наведе се към нея и започна да й пее. Това беше тиха и нежна мелодия, съвсем различна от мощната енергия на песента, която Вен беше чул преди това. Беше нежна песен за изцеление и спокойствие, гоблен сътворен от майстор-тъкач и изтъкан от копринени нишки. Пулсиращият шум на рубина изчезна сякаш в отговор на песента.

Докато тя пееше нежно, в сферата забълбука сребърна мъгла и я изпълни изцяло. На края Вен можеше да види вътре само светковици, обагрени в оранжево, бяло и черно. Песента й продължи по-малко от

минута и когато тя се отдръпна от сферата, мъглата изчезна. Вътре в своя сферичен щит Джак се беше превърнал отново в човек и беше напълно гол. Както Вен забеляза, мъжът разтърси глава и втренчи поглед право в очите на Ерин, а после бавно кимна. Тя направи леко кръгово движение с ръка и сферата изчезна.

Джак се изправи и й се поклони.

— Задължен съм ти, Ерин Конърс. Опиатът ме беше хванал в капана на най-първичните инстинкти на моята животинска природа. Не бих искал да извърша нещо, за което после може би щях да съжалявам.

Джъстис разтърка главата си.

— Разбира се, извиняваш се на нея, а аз съм този, който за малко не уби.

Джак леко се подсмихна.

— Вероятно си го заслужил.

— Достатъчно — заповядда Вен. — В случай, че вие двамата сте забравили, намираме се в средата на вражеската територия. Джъстис провери изходите и виж дали не идва още някой. Не вярвам да не са чули суматохата, която се разигра тук, но е възможно този проклет рубин да ни е заглушил. А това е плюс за нас.

Той се намръщи, когато Джак се изправи небрежно и голият му задник лъсна.

— Сложи някакви дрехи, Джак — нареди той, като посочи убития шифтър. — Може би панталоните на този тук ще ти станат.

Джак се ухили отново.

— Добре. Ти си също толкова лош, колкото и човеците със своята прекалена стеснителност от гледката на малко гола плът.

— Не е нужно — каза Ерин. После тихо запя нещо и една сребриста спирала се уви около Джак. Миг по късно, той стоеше изправен и напълно облечен в тъмни панталони и риза, и я гледаше намръщено.

— Благодаря ти. Но това ми напомня, че твоите магически сили се увеличават, вещице — каза Джак. — А ако някой или нещо ти даде повече сила, отколкото можеш да контролираш?

— Не се притеснявай за моите сили, шейпшифтъре — поряза го тя и Вен отново чу гласа на богинята.

Джак наклони глава внимателно.

— О, аз се притеснявам за всевъзможни работи.

Вен пристъпи между него и Ерин, като стисна дръжката на меча си с ръка.

— Не с нея, не сега и въобще никога — каза той решително.

За момент почти си помисли, че тигърът ще го предизвика, но вместо това Джак се приближи и заговори толкова тихо, че Вен едва долови думите му:

— Тя не е сама, Вен. Аз имам двойствена природа по наследство и от натрупания опит мога го да разпозная. Бъди предпазлив и внимателен.

След като не видя нищо друго, освен откровеност в очите на Джак, Вен кимна и отстъпи назад, а после отиде при Ерин и сложи ръка на кръста ѝ.

— Готова ли си?

Тя го погледна и за момент в очите ѝ съзря единствено Ерин.

— Целуни ме, Вен. Моля те, целуни ме, в случ...

Той прекъсна думите ѝ, като я целуна с цялото отчаяние, стаено в душата му, но прекъсна целувката им по-скоро отколкото му се искаше. Вкусът ѝ беше на светлина, амброзия и дом и той почти забрави къде се намират. Почти. На вражеската територия, напомни той на примитивните страсти, които владееха тялото му и го караха да поеме устните ѝ отново.

— Ще трябва да си поговорим за този твой деспотичен характер — вместо това каза той. — Когато... не ако, а когато излезем от тук.

Тя се усмихна слабо.

— Запиши го в списъка с нещата, заради които те обичам, Вен. Искам да го знаеш.

Сърцето му се разтуптя при тези думи.

— Аз също те обичам, Ерин Конърс. Дори не си помисляй да ме оставиш. — Тя се усмихна отново, но после животът и топлината изчезнаха от изражението ѝ и неговата певица на скъпоценни камъни стана студена в ръцете му и се отблъсна от него.

— Сега, боецо на Посейдон. Ние ще върнем „Сърцето на нереидата“ сега.

Леденият глас на двойствената ѝ същност прокънтя в ушите му. Той пристъпи пред нея и те тръгнаха към блестящата светлина.

* * *

Куин знаеше, че звукът на кънтящата камбана оповестява нещо важно, но не беше сигурна какво. Надяваше се това да е нещо свързано с камъка, който Ерин и Вен търсеха и шумът да означаваше, че са го открили.

Но без значение какво означаваше, тя имаше предчувствие, че късметът ѝ я беше напуснал заедно с последния, отшумяващия звън на камбаната. Даниъл и Калигула бяха налетели отгоре ѝ с оголени зъби и тя не беше сигурна, че този Даниъл е същия онзи, когото тя познава. Вампирът имаше червени и силно разширени очи и тя можеше да види единствено опасността, която се изльчваше от Дракос, когато отправи страховития си поглед в нея.

Толкова за надеждата.

— Смятате ли да се биете за мен момчета? — изтананика тя. — От мен не е останало много. Клощавка жена, вероятно с недостатъчно количество нулева отрицателна кръв. Или, всъщност беше „А“ положителна. Май това е нещо, което човек трябва да знае в наши дни.

Тя се усмихна на Даниъл, търсейки някакъв скрит знак, че това е маска, наложена от двойствената му игра. Но единственото, което видя в очите му, беше нейната собствена смърт. Или дори по-лошо. Бъдещето ѝ като един от безчувствените мъртвци, които Калигула така обичаше да прави част от кръвното си потомство.

— Само през трупа ми — изсъска тя.

— Точно това е целта — каза Даниъл, който се усмихна широко, така че тя да види със сигурност, че зъбите му са излезли напълно. А това се случваше само когато вампирът се канеше да нападне.

Беше го научила от личен опит.

— Само ако имах кол, щяхте да видите каква е моята цел, кръвопийци — отвърна тя и сви врата си, за да го скрие в яката, опитвайки се да изглежда слаба и беззащитна.

Калигула погледна назад, но после върна погледа си към тях двамата и най-накрая проговори:

— Ако наистина искаш да ми услужиш Дракос, ще бъда много доволен. Имах някои... съмнения относно твоята лоялност. Но това ще

сложи край на този проблем, ако си сигурен, че искаш да го направиш вместо мен.

Даниъл се поклони.

— Това ще бъде невероятно удоволствие за мен, господарю. Ще премахна от вашето внимание безполезният твой труп.

Когато сграбчи рамото ти, тя изпища и започна да се бори, за да избяга, защото не беше убедена, че става дума само за представление, с което да се отвлече вниманието на Калигула. И преди беше виждала кръвожадност, а сега виждаше същото нещо и в очите му. Даниъл може би беше безвъзвратно превъплътен в Дракос. А ако това бе така, Куин беше много прецакана.

Гласът на Калигула разсече въздуха:

— О, не, генерале мой. Това не ми доставя удоволствие изобщо. Предпочитам тази жена да послужи за пример пред нейните жалки бунтовнически сили и за забавление на нашите лоялни войници.

Покрай стените се бяха скуччили вампири и шифтъри, тропаха с крака и крещяха възторжено думата „угощение“, което напомни на Куин, за цялото онова нещо с империята. За хвърлянето на християните на лъзовете или нещо такова. За убиването на робите в Колизеума и това как Ръсел Кроу^[1] умря в прахта.

— Искам я превърната и искам да започнеш процеса веднага, Дракос. Подчини я на себе си с кръвна връзка и ми докажи, че ти истински се подчиняваш на заповедите ми.

— Няма да го бъде, по дяволите! — извика тя. — Никога! Ще се самоубия, кръвопийско копеле такова.

Тя започна да се бори инстинктивно, да пищи, да забива нокти, да блъска и да се дърпа от Даниъл с ожесточение, което вероятно го стресна, защото той я сграбчи и блъсна силно през стаята към входа на тунела. Куин се удари в стената и се свлече като безжизнена купчина от болката и вероятно от няколкото счупени крайника. За миг той профуча към нея и се наведе отгоре ти с извадени зъби. Точно преди да я захапе, той я погледна в очите и прошепна:

— Болката ще е по-малка, ако ми позволиш да те хипнотизирам. Обещавам ти, че ще намеря начин да оправя това.

След това, докато потъвах в яркочервения водовъртеж на очите му, той я захапа. Куин изпища, когато почувства как Дракос започна да пие от кръвта и енергията ти. Докато пропадаше в тъмнината, тя

отмести поглед над рамото му и очите ѝ попаднаха право в побеснялото лице на Вен и почти се изсмя от неочекваната случайност да го види тук.

Моля те, Господи, моля те спаси Райли и бебето, помисли си тя и после светът потъна в сенки от алено и кърваво червено, докато най-накрая всичко не стана черно.

---

[1] Има се предвид филмът Гладиатор от 2000 г., главната роля в който играе Ръсел Кроу. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 32

Вен чу писъка и се наложи да се пребори със себе си, за да не хукне с изваден нож към пещерата. Правилната стратегия при битка беше винаги да проучиш врага. Той надзърна зад ъгъла и видя Даниъл да забива зъбите си в Куин, която се биеше сякаш имаше ДНК на върколак.

Майната ѝ на бойната стратегия. Той изтегли меча си и нападна, надавайки боен атлански вик, който сякаш излезе от дълбините на душата му. Той съзря с периферното си зрение огромното пространство, изпълнено с множество вампири и шейпшифтьри, и в следващия миг се озова до Даниъл.

— Мръсен кръвопиец! Приготви се за истинска смърт, вампире — озъби се той, опитвайки се да намери някаква част от тялото на Даниъл, която да прободе, без да нарати Куин.

Даниъл пусна Куин и погледна към Вен.

— Не всичко е както изглежда, атланте — каза той и профуча на шест метра към другия край на помещението, като пренесе Куин, сякаш вътре нямаше петдесетина вампири и шейпшифтьри, през които се налагаше да премине Вен.

Зад него се чуха първите тонове на мрачна песен. После една светеща в червено енергийна сфера се изстреля като лъч светлина през стаята и порази един от вампирите в предната редица. Тя експлодира и разпръсна парчета разлагаша се плът, а най-близко стоящите вампири изпищяха и се отдръпнаха.

Шифтърите започнаха да се скучват в кръг. Те не отстъпваха, но и вече не нападаха. Джъстис, Джак и Ерин застанаха от двете страни на Вен, така че четиридесета образуваха солидна фронтова линия. Джак и Джъстис бяха въоръжени с оръжията от повалените шейпшифтьри, а Ерин държеше по една енергийна сфера във всяка от ръцете си.

— Не мога да се преобразя в тигър още известно време, но имам поразителни умения с ножа — каза Джак.

— По-малко приказки, повече убийства — отвърна му Джъстис.

— Сега те ще умрат — казаха Ерин и онази, за която Вен бе започнал да мисли като за другата в Ерин.

Той кимна.

— Сега те ще умрат.

След тези думи те тръгнаха към множеството, осъзнавайки безнадеждността на численото превъзходство, което имаха вампирите над тях, ако не се броеше факта, че изглежда имаха смъртоносно вбесена богиня на своя страна.

— Спрете! — чу се глас, който прокънтя с нечовешки леден тембър някъде над тях. Един вампир се спусна от въздуха надолу. Той беше най-старият от вида си, който някога Вен беше виждал, ако можеше да съди по белотата на кожата му.

— Бившият император Калигула, предполагам? — каза Вен провлачен.

— Веднъж император — завинаги император, атланте — насмешливо отвърна Калигула и после насочи погледа си към Ерин. — Най-накрая, Ерин Конърс. Ти си дори по-прекрасна от сестра си.

Повелителят на вампирите се изсмя и звукът от смеха му разтърси цялото помещение.

— Разбира се, тя изживя трудно десетилетие и се е позанемарила, както бихте казали вие човеците.

Вен вдигна меча си и пристъпи пред Ерин.

— С удоволствие ще ти създам малко трудности в атлантски стил, чудовище.

— Вен недей, той държи Диърдри — сподавено каза Ерин. В гласа ѝ нямаше никаква следа от богинята и Вен се замисли къде ли е отишла.

— Да, така е — потвърди Калигула, като показва напълно издължените си зъби. — Искаш ли да видиш сестра си? Може да ти е леко ядосана затова, че си я оставила с мен през всичките тези години, но съм сигурен, че ти можеш да се справиш с това.

— Никога не съм знаела — изкреша Ерин. — Мислех, че е мъртва. През всичките тези години си мислих, че всички те са мъртви. Мислех... — гласът ѝ се изгуби в ридания.

Някъде над тях, се чу един нов глас, зловещо подобен на този на Ерин.

— Наистина ли не си знаела? През цялото това време, той ми казваше... аз повярвах...

— Да, ти ми повярва — каза Калигула и направи движение, наподобяващо танцова стъпки, докато все още се носеше във въздуха. — Не и в началото, дори не го направи и през първите години, но накрая започна да вярваш, че близките ти са те предали, за да спасят собствените си безполезни животи. Изпитвах истинска наслада от капитулацията ти пред лъжите ми.

Женският вампир се спусна от мястото си към тях. Когато се приближи Вен видя, че имаше същата коса като Ерин и известна прилика в лицето. Нямаше съмнение, че това е сестрата на Ерин, въпреки червения цвят на очите. Носеше дълга черна рокля, хлабаво завързана с парче въже и неприкритите емоции на лицето ѝ сигурно бяха пронизали болезнено сърцето на Ерин.

— Диърдри, той те е изльгал — каза Ерин, а от очите ѝ капеха сълзи. — Той уби всички тях, а мен ме остави да умра. Успях да стигна до сбوريщето, но когато се възстанових от нараняванията си, ми казаха, че си мъртва.

Диърдри се опита да премине покрай Калигула, но той я улови за косата и я дръпна силно.

— Много трогателно, но аз не съм склонен да оставя коза си в техните ръце, ясен ли съм?

Той изтегли кинжала си и притисна острието във врата на Диърдри, докато на бялата ѝ кожа не се появи тънка червена линия и кръвта не потече надолу по острието...

— Предлагам ти пазарък, атланте. Даваш ми Ерин Конърс и аз убивам трима ви по изключително, изключително болезнен начин.

— Това изобщо не е пазарък, кръвопиецо — изръмжа Джак. — Или си по добър в латинския, отколкото в английския, дори след толкова години?

— Ах, да, котенцето проговори — каза Калигула. — Ако предпочиташ латински, така да бъде. Позволи ми да ти представя ситуацията: аз държа сестрата на вещицата и ако атакувате потомството ми или моите шейпшифтири, ще убия Диърдри. На твоята вещица не ѝ пука за това изобщо, нали така Ерин? — Той отправи мазната си усмивка към нея. — Освен това аз държа и лидера на революционерите и моя генерал сега ще приеме втората стъпка, за

да направи кръвна връзка с нея — каза той, като посочи с ръка към Даниъл и Куин, която все още беше в безсъзнание. — Освен това, ти не можеш да направиш нищо и аз с удоволствие ще гледам как умираш. Бавно. *Res ipsa loquitur.*

— Какво, по дяволите, означава това? — изръмжа Джак.

— Нещата говорят сами за себе си — отвърна Вен.

Диърдри все още висеше с хваната в юмрука на Калигула коса и се смееше високо и пронизително.

— Понякога нещата пеят сами за себе си — каза тя. После разпра горната част на роклята си на две, откривайки гърдите си и скрития отдолу вързоп, който хвърли по посока на Ерин.

— Вземи това малка сестричке и се присъедини към мен в дуета.

Вен улови вързопа във въздуха, докато падаше към тях, но беше неподготвен за неговата тежест и за малко не го изпусна. Заедно с Ерин разкъсаха плата, който скриваше яркочервеното сияние на залязващата над вълните светлина. Рубинът беше във формата на огромно сърце и беше с големината на главата на Вен.

— Какво е това? — изкрешя Калигула. — Какво ѝ даде? — Той зашлели Диърдри толкова силно през лицето, че кръвта бликна от устната ѝ, но тя само му се изсмя.

— Ти, суeten глупако! — Тя изплю кръвта от устата си и се изсмя отново. — Наистина ли мислеше, че можеш да ме смажеш?

Ерин притисна рубина до гърдите си и затвори очи. Когато ги отвори, богинята се беше върнала. Тя вдигна очи нагоре и преплете погледа си с този на сестра си.

— Сега ще пеем.

Когато двете сестри запяха като една и рубина поде заедно с тях, като присъедини своя бас към тяхното ясно сопрано. Симфония от чиста енергия и светлина обля пещерата, осветявайки и най-тъмните ъгли. Тя освети като с прожектори вампирите и шифтърите, които се свиха разтреперани по ъглите.

Калигула изпища и пусна Диърдри, за да запуши с ръце ушите си, когато песента на рубина затанцува и се уви около него, изпълвайки го с чиста и невинна червена светлина, която беше в ярък контраст с гниещото в него зло.

Песента на рубина улови древния вампир в един затвор от кристално сияние, изградено изцяло от светлина и музика. Калигула

неуспешно се бълскаше в трептящите стени, осъзнавайки че не може да избяга. Музиката заглушаваше звука на неговите крясъци, но разтворената му уста и опънатите жили на врата му говореха ясно за неговия плен. Вълна от ожесточена радост премина през Вен при тази гледка.

Диърди се спусна на земята точно пред Ерин и двете се прегърнаха. Отдръпвайки се малко назад, Ерин без усилие издигна щит над двете им и се обърна към Вен:

— В безопасност съм, воине мой. Вече спокойно можеш да ме оставиш.

— Стой в безопасност! — отвърна той пламенно. — Остани зад този щит, независимо какво ще се случи.

Тя кимна и после прегърна сестра си отново и двете се обърнаха към Калигула, който продължаваше да стои в капан. Успокоен, Вен вдигна меча си и погледна към своите братя по оръжие.

— Сега!

Той, Джак и Джъстис тръгнаха напред към множеството стенещи и ревящи вампири и шифтъри. Въпреки всичко те не бяха твърде зашеметени, за да отстъпят и битката тепърва предстоеше. Посичайки всичко, което се изправеше пред него, Вен си проправи път към мястото където Даниъл стоеше наведен над Куин.

Но закъсня. Докато забиваше сребърното острие на кинжала си в сърцето на напълно трансформиран върколак, той видя как Даниъл вдига китката си и прави разрез през нея и как след това я притиска към разтворените устни на Куин.

— Не! — Вен се хвърли към него, но отново закъсня. Куин вече бе повдигнала глава и бе сграбчила с две ръце китката на Даниъл, докато пиеше от вената му.

Предателското копеле беше завършило кръвната връзка помежду им и по този начин се бе свързал с Куин завинаги и щеше да има власт над нея. Вен вдигна меча си, когато си спомни един решаващ факт. Кръвната връзка се прекърсваше със смъртта на вампира, който я създаваше.

— Ще изпитам истинско удоволствие да изтръгна сърцето от гърдите ти — изръмжа той.

Даниъл вдигна глава, а в очите му се четеше неописуема умора.

— Тя умираше, Вен. Беше слаба от предната битка и изцелението, а аз трябаше да взема твърде много кръв от нея. Ако не бях осъществил преливането, щеше да умре, защото наоколо няма никакви болници.

Вен видя истината в очите на вампира и бавно отпусна меча си. Куин най-накрая пусна китката на Даниъл и погледна към Вен. На устните ѝ блестяха мънички капчици кръв.

— Мъртви ли сме вече?

— Не, но може би сме се озовали в ада.

Даниъл погледна открито Вен.

— Аз съм спартанец, воине. Ние сме измислили ада.

Той се изправи и вдигна Куин в ръцете си.

— Ще я изведа на повърхността или поне достатъчно далеч, преди слънцето да изгрее и да ме спре. Успех със задачата ти, атланте.

— Ако тя умре или ако я нараниш по някакъв начин, ще те намеря и ще те набуча на кол пред слънцето — отвърна Вен, а в гласа му прозвучва зловещо обещание.

— Тя ще започне да ме презира, веднага щом дойде на себе си — каза Даниъл мрачно. — Мислиш ли, че да срещна слънцето може да бъде по-лошо? Отляво зад теб!

С тези думи Даниъл се изстреля във въздуха към тавана на пещерата, по посока на това, което Вен предположи, че е единственият изход на вампирите. Той се обърна с лице към налиташата от ляво заплаха и разсече с меча си вампира през устата, като почти отсече горната част на черепа му. Когато той падна на земята, Вен издърпа меча си от устата му и го наряза на парчета, за да довърши започнатото.

Отстъпвайки назад от локвата разлагашо се вампирско тяло, той моментално се увери, че щита на Ерин е непокътнат, а после се спусна към мелето.

Един падна, оставаха няколко дузини за довършване.

ГЛАВА 33

Ерин държеше леденостудената ръка на сестра си и пееше. Пееше за последните десет години на загуба, болка и самота. Пееше бойна песен, за да събуди яростта в „Сърцето на нереидата“ и да повали врага.

Тя пееше за любов — любовта към сестра си и всепогълъщащата любов, която най-сетне бе признала, че изпитва към Вен. Рубинът се затопляше от тялото ѝ и създаваше у нея усещането, че държи жив пламък в ръцете си. Той добави своят глас към нейния и този на Диърдри — древен контраст на жизнената им песен. У нея се надигна огромна сила, докато накрая почувства, че може да се разпростре и да запълни цялата пещера с тялото и песента си.

Фактът, че Вен се бие с всички слуги на Калигула, макар и заедно с Джак и Джъстис, проникна в съзнанието ѝ през песента на рубина. Тя трябваше да направи нещо и трябваше да го направи сега.

Обърна се към сестра си.

— Аз, изглежда, съм придобила таланта да взривявам вампири, но ме е страх да го използвам, когато си тук. Не знам, дали мога да го контролирам и да го насоча само към определени индивиди.

Диърдри стискаше ръката ѝ.

— Ако трябва да се изправя пред окончателната смърт, за да те спася, аз съм готова да го направя. Нещата, които той ми причини... — тя потръпна. — Никога няма да мога да погледна отново баща ни, Ерин.

Изражението на Ерин издаде истината.

— И татко ли? — попита Диърдри и лицето ѝ се изкриви от болка. — Не, не и татко.

— Съжалявам, Диърдри. Той мислеше, че и ти си мъртва. Мислехме, че са убили всички ви. Той не можа... не можа да продължи да живее без вас.

Внезапно във въздуха на пещерата се взриви ярка светковица от светлина и в центъра ѝ се появи женски силует.

— Толкова обичам семейните събирания — гласът бе като нищо, което Ерин бе чувала. Звукът на древно, безформено зло, което ехтеше в тъмното.

Щитът на Ерин се разпадна и двете с Диърдри спряха да пеят, а гласните им струни замръзнаха в гърлата им. Докато стискаше шията си, Ерин видя как шейпшифтьрите падат на пода, разтреперани и скимтящи, а вампирите по лице, съскайки. Тя видя Джак, да лежи окървавен и неподвижен на земята, а Джъстис бе облегнат на една стена, задъхан, с ръце на коленете си. Не можеше да види Вен.

Призмата, създадена от песента на рубина около Калигула изчезна и той издаде странен, сумтящ звук, а след това свали ръце от ушите си и се поклони дълбоко на новодошлата. Вампирът се наведе към каменния под на пещерата и падна на колене.

— Господарке, вие дойдохте. Удостоихте ни с вашето присъствие.

Вампирката — каквато трябва да бе, с тази бяла кожа на мъртвец и блеснали червени очи — се спусна спираловидно към тях, а копринената ѝ бяла рокля плаваше деликатно около нея. Черната ѝ коса бе дълга до бедрата и толкова красива, че почти предизвика болка в очите на Ерин, докато я гледаше. Диърдри падна на колене и След това наведе лицето си към земята, стенайки.

— Това е вампирската богиня на смъртта, Ерин. Това е Анубиса.

— Ах, вещицата превърната във вампир си знае урока — каза Анубиса, усмихвайки се. Нейните миниатюрни вампирски зъби бяха малко по-дълги, отколкото останалите. Това и красотата ѝ в комбинация, ѝ придаваха измамно безобиден вид.

После обръна поглед към Ерин и цялата безобидност изчезна. Преди Ерин да сведе погледа си, Анубиса я улови и я помете в плена си. Умът ѝ можеше само да креши безпомощно, докато тялото ѝ бе парализирано.

Богинята на вампирите се понесе надолу към нея и грабна рубина от ръцете на Ерин, а след това го вдигна към светлината на факлите.

— Какво красиво нещо. Трябва да притежава някаква сила, иначе не би го искала толкова силно и дори сега, когато вие двете мълчите, то бръмчи с потисната сила.

Тя сви рамене и го хвърли небрежно на земята, където той се приземи върху гънките на роклята на Диърдри.

— Дрънкулка, с която ще си играя по-късно.

Тя се обърна към Калигула и го посочи с дългия си пръст.

— Къде е той?

— Кой, господарке? — Гласът му не беше толкова самодоволен, както бе преди и Ерин изпита жестока радост от малодушието му в присъствието на неговата богиня.

— Къде е моят Венджънс? Подушвам кръвта от роднина на моя домашен любимец Конлан — каза тя, докато се въртеше наоколо, изучавайки стаята. — Има нещо, което обещах да изпълня и възнамерявам напълно да се насладя на годините, които той ще прекара в служба при мен. Доброволно или не.

Ерин се огледа, но не можа да види Вен никъде. Добре. Може би беше избягал.

Анубиса явно мислеше друго.

— Надушвам как дебнеш наоколо, атланте. Такъв страхливец ли си, че да позволиш тези жени да умрат заради теб?

Вен излезе иззад една оголена скала на около петнадесет метра над земята.

— О, тук съм, скверна кучко — каза той и вдигна меча си. — Опитвах се намеря подходящо място, за да ти дам подобаващ отговор.

— Вие, воините и вашите играчки — измърка Анубиса, плъзгайки се към Ерин и Диърдри. — Имаш ли нужда от демонстрация?

Тя се наведе към Диърдри и я сграбчи за косата, дърпайки рязко главата й.

— Не! — извика Вен и скочи на земята. — Ще дойда с теб. Пусни жената.

Анубиса спря и погледна лукаво към Ерин, която все още бе вцепенена на място, неспособна да достигне магията си.

— Тази те интересува, нали? Не неживата играчка на моя Калигула. Няма значение.

Тя замахна с ръка и в другия край на стаята се разби вълна от енергия, която бълсна Вен в каменна стена. Тогава Анубиса заби силно зъбите си и пресуши Диърдри, докато Ерин наблюдаваше, напълно безпомощна, крещейки мълчаливо обещание за отмъщение.

Анубиса деликатно изтри устата си с гънка от разкъсаната рокля на Диърди, а след това пусна главата ѝ на земята. Приглушеният звук, който се чу, когато главата на сестра ѝ удари камъка, обгори Ерин до дъното на душата ѝ.

— Аз се наслаждавам на тези малки демонстрации, певице на скъпоценни камъни — каза Анубиса, докосвайки лицето Ерин с ледения си пръст. — Значи мислиш да се бориш с дарбата си, когато не познаваш дори една малка част от силата ѝ? Този, който пръв овладее рубинът ще има достатъчно сила, за да унищожи дори мен.

Тя отстъпи назад, замахна с ръка и удари шамар в лицето на Ерин, отмятайки главата ѝ настрани.

— Ти нямаш нищо. Ти си нищо. Сестра ти скоро ще е мъртва, а аз след малко ще отнема любовника ти. — Тя обърна гръб на Ерин и започна да се смее. — Мога да те убия, но за сега ще бъде така възхитително забавно да те гледам как осъзнаваш, че си загубила всичко, малка вещица.

Вен се изправи и се насочи към тях, накуцвайки леко. Ерин вече не виждаше Джъстис и се надяваше, че той някак си е успял да заеме позиция, която да му позволи да отреже главата на Анубиса, така че тя да може да се изплюе върху разлагашите се останки на вампирката. В нея се разгоря ярост, опитвайки се напразно да пробие веригите, с които Анубиса я бе оковала. Тя умствено извика присъствието, което споделяше едно тяло с нея и после внезапно бе изчезнало.

Добре, нерейдо. Ти взе тялото ми достатъчно лесно, когато искаше нещо. Къде си сега? Бих могла да използвам малко божествена намеса.

— Какво означава вещицата за теб, лорд Венджънс? Ще ми служиш ли доброволно във всичко, което ти заповядам, ако я оставя жива?

— Да — каза той, а гласът му звънна силно в пещерата. — Пускаш я на свобода и се заклеваш, че това чудовище никога повече няма да се приближи до нея.

Неее, крещеше Ерин в ума си.

— Дадено — каза Анубиса.

— Не — извика Калигула. — Господарке, вие отнехте домашния ми любимец. Най-малкото, което можете да направите в благоволението си, е да ми оставите сестра ѝ.

Анубиса наклони главата си, сякаш размишляваше, а след това се наведе, за да вземе „Сърцето на нереидата“.

— Не трябва да забравям новото си бижу — каза тя на Ерин и после се обърна към Калигула:

— О, имаш право, предполагам. Много добре, може да я имаш.

Вен изрева своето неподчинение и се хвърли напред към Калигула, като разсичаше и пронизваше шейпшифтьрите и вампирите, които се осмеляваха да се изпречват на пътя му и да се опитват да го възпрат.

— Няма да я имаш!

Анубиса опря кинжала си до гърлото на Ерин.

— Вен! — извика тя с древния си глас. — Спри сега или тя умира в този момент.

Вен се препъна и спря, а лицето му бе изкривено от отчаяние. Той се вгледа право в очите на Ерин и тя едва долови зъвненето на рубина през плена на Анубиса. Тогава някак си чу гласа на Вен в ума си.

Обичам те, Ерин. Ще те обичам цяла вечност. Без значение какво ще трябва да изтърпиш, помни това и ме чакай.

Подигравателният глас на Анубиса разсече стаята.

— Нямаш преимущество, атланте. Държа живота на възлюблената ти в ръцете си.

Вен вдигна меча си и всички в близост до него отстъпиха, но той обърна върха на острието и го притисна към собственото си сърце.

— Все още държа живота в ръцете си. Ако наистина искаш доброволната ми служба, освободи я и се закълни, че ще бъде в безопасност. Или ще пронижа сърцето си с този меч и няма да можеш да постигнеш своята цел.

Анубиса се разсмя, но звукът беше колеблив.

— Не би направил това, защото знаеш, че твоята певица на скъпоценни камъни ще преживее хиляди пъти смъртта от ръката ми, ако го сториш.

Той вдигна рамене и само Ерин знаеше какво му коства това движение. Тя почувства как болката му обгаря собственото й сърце.

— Ако не го направя, ти ще я дадеш на Калигула. Няма да има разлика, в крайна сметка.

Богинята изсъска, но отдръпна кинжала от шията на Ерин. Минаха няколко дълги мига преди най-сетне тя да кимне.

— Добре. Какво е тя за мен, така или иначе? Калигула, забранявам ти да се доближаваш отново до тази жена.

Калигула започна да вие и тя го ритна в лицето, карайки главата на вампира да се отметне назад.

— Никога повече не ме предизвиквай или ще ти се иска да се разходиш под слънцето за почивка от моето наказание — изръмжа тя.

Вен пусна меча си и той издрънча на пода. Кинжалите и двата му пистолета го последваха.

— Никога не използвам проклетите пушки — каза той, принуждавайки се да се усмихне, докато гледаше Ерин през цялото време. — Не знам защо си правих труда, дори и със сребърни куршуми.

Тя знаеше, че той ѝ изпраща съобщение, за това да вземе оръжията, след като той си отиде с Анубиса, но тя беше твърде съкрушена, за да я интересува. Когато той излезеше от пещерата с вампирката, всички които някога бе обичала, щяха да са си отишли от нея.

Вече не я плашеше да се присъедини към тях в смъртта.

Анубиса застана плавно отстрани до Вен и се загледа в него с ненаситна похот.

— Доброволно ли приемаш службата си, лорд Венджънс, кръвен роднин на Конлан?

Саркастичният глас на Джъстис се намеси преди Вен да успее да отговори:

— Разбира се, че не, зла кучко. Държиш приятелката му като гаранция. Той няма избор.

Анубиса се завъртя, точно когато Джъстис скочи от същата изпъкнала скала, от която Вен, се готвеше да атакува. Тя се приближи с една крачка до него и наклони глава, а след това вдиша дълбоко.

— Миришеш като...

— Мириша като кръвен роднин на Конлан и Венджънс — каза Джъстис и на лицето му проблесна мрачна усмивка. — Аз съм тихен брат и предлагам себе си вместо него.

ГЛАВА 34

Вен се вгледа в Джъстис, след като той изрече нелепото си твърдение.

— Не прави това идиот такъв! Очаквам от теб да спасиш Ерин, заради мен.

Джъстис се изсмя.

— Мислиш си, че лъжа, нали? Скъпоценните разглезени принцове никога не са си представяли, че баща им може да върши разни мръсотии с някой друг, освен майка им. Някой, който дори не е от вашия вид!

Анубиса се вгледа в Джъстис и в очите ѝ се появи разбиране.

— Значи съкуплението, което натрапих на бащата на Конлан е дало плод? О, това е толкова възхитително.

— Аха, е, този възхитителен плод ще започне да убива всички наред, благодарение на проклятието, надвиснало над задника ми, ако не ме разкараш от тук — горчиво каза той. — Искаш някой да дойде с теб доброволно? Повярвай ми, след столетия, прекарани в изпълняване на заповедите на братята ми, с тяхното надуто чувство за надмощие, породено от това, че са кралски наследници, аз съм повече от готов да пробвам другата страна.

Вен поклати глава, опитвайки се да не вярва на това, макар всички негови сетива да му казваха, че е истина.

— Защо? Защо не говори с Аларик да намери някакъв начин да вдигне проклятието?

— Да не мислиш, че не съм се опитвал? Нямаше никакъв начин да го направя, без да му кажа истината за раждането ми, а това щеше да доведе до необходимост да го убия. Или най-малкото до това да умра, докато се опитвам да го сторя.

Джъстис прибра меча си и се запъти към Анубиса.

— Вземи мен вместо него. Доброволно подчинение — той ѝ се усмихна мрачно и се приближи до нея толкова бързо, че Вен едва видя движението му, когато се наведе и я целуна. От това, което той

успяващ да види, целувката не беше нежна. Приличаше повече на целувка за наказание — изискваща, брутална и обсебваща. И продължи доста дълго.

Когато Джъстис най-накрая вдигна глава, очите на Анубиса отискрящо червени бяха станали черни и тя изглеждаше замаяна. Богинята, чиито устни бяха подути от целувката му, се вгледа в Джъстис и най-накрая проговори:

— Никой мъж не ме е целувал доброволно повече от пет хиляди години — каза тя толкова тихо, че Вен едва чу думите ѝ. — Приемам предложението ви лорд Джъстис, кръвен сродник на Конлан и Венджънс.

— Не! — Вен се наведе да вземе меча си и се втурна към тях, но тя се изстреля към тавана, хванала здраво Джъстис. Докато се издигаха синьокосият воин я целуна отново и успя да избута рубина от ръцете ѝ. Тя сграбчи раменете му без дори да забележи. Джъстис вдигна глава и когато погледна надолу към Вен устните му оформиха една-единствена дума:

— Братко.

След това отново сведе глава към богинята на вампирите и двамата изчезнаха.

Вен хвани рубина, преди да падне на каменния под и се затича към Ерин. Най-после освободена от плена на Анубиса, тя падна на колене над тялото на сестра си, която изглежда преживяваше окончателната си смърт. Ерин ридаеше толкова силно, че тялото ѝ се тресеше от силата на стоновете ѝ и докато той я наблюдаваше, тя призова сила и изстреля енергийна светкавица към Калигула, която го размаза срещу каменна колона.

Щом Вен я достигна, тя вдигна глава и го погледна. Лицето ѝ бе обляно от сълзи, а очите ѝ бяха озарени от древната сила на скъпоценните камъни.

— Сега ще ги избием всички — каза тя и се изправи.

Воинът ѝ подаде рубина и се съгласи:

— Ще ги избием.

Щом тя запя, вампирите започнаха да избухват последователно. Шифтърите не се повлияха от песента ѝ, така че Вен се нахвърли върху тях с убийствена ярост, покосявайки ги със сребърните си

кинжали. Той се завъртеше настървено, за да унищожи по двама-трима от тях наведнъж и викаше свирепи бойни викове:

— За Атлантида! — изкрештя той. — За лорд Джъстис! За брат ми!

Навсякъде около него експлодираха вампири и умираха шифтъри, докато накрая не остана заобиколен единствено от мъртви и умиращи тела. Целият покрит с кръв, той продължаваше да вилнее и напада, да реве измъчено, докато тишината не се просмука през обезумялата му ярост.

Той се завъртя в пълен кръг и осъзна, че стои в центъра на пещерата, а около него вече няма нищо живо.

Ерин стоеше гордо изправена и искреще толкова ярко със сребристо-синя светлина, че той трябваше да присвие очи, за да я види. Диърди все още лежеше в краката ѝ, а самият Калигула бе коленичил пред нея.

Вен хукна към певицата на скъпоценни камъни с мисълта да я предпази от вампира, но тя го спря, вдигайки ръка.

— Аз трябва да го направя — настоя двойствен глас, който не бе изцяло неин.

Той спря бавно и извади кинжал, разпознавайки нуждата ѝ от отмъщение, но не желайки душата ѝ да страда, заради още една смърт.

— Осъждам те на окончателна смърт, Калигула от Рим. Заради хилядите невинни, които си убил през годините. Заради ужасните зверства. Заради злокобното удовлетворение, което си изпитвал, докато си погубвал живота им.

Тя вдигна ръце и над тях се оформиха сфери от искряща светлина с големината на баскетболни топки, а Калигула се сви пред нея.

— Сестра ти е мъртва — подигра ѝ се той предизвикателно за последен път. — Може да живееш със знанието, че след като я превърнах в нежива, съм я изнасилвал хиляди пъти, по хиляди различни начини.

— Ти можеш да умреш със знанието, че Диърди ще продължи да живее — отвърна Ерин. След това рязко свали ръце и сферите полетяха между тях, разбивайки се в гърдите на Калигула в същия

момент, в който кинжала на Вен полетя и се заби точно в черното сърце на вампира.

Калигула извика като прокълнат, какъвто той със сигурност беше, докато Вен наблюдаваше как злодеят се превръща в пепел и от устата, очите и носа му излизат сини пламъци преди най-накрая да експлодира.

Вен сложи ръка около кръста на Ерин и я издърпа настрани от разпадащия се вампир, но тя хвърли щит над тях и нищо от киселинната слуз не докосна тях или тялото на сестра й.

— Тя наистина ли е жива? — попита Вен.

Изведнъж Ерин залитна и всичката ѝ мощ, и каквато и да е било следа от богинята в нея, изчезна. Вен хвана нея и рубина преди тя да падне на земята.

— Не е напълно мъртва, но е толкова близо до смъртта, че едвали има някакво значение — каза Ерин, ридаейки. — Искам да остана с нея до края, Вен.

Преди Вен да може да отговори ги прекъсна изморен глас.

— Това може да не е необходимо.

Вен вдигна глава, за да види Даниъл, който бавно се приближаваше към тях.

— Аз мога да ѝ помогна, Ерин. От това, което чух, ти трябва да занесеш този рубин обратно в Атлантида.

Вен вдигна меча си.

— Сякаш някога ще ти се доверя отново, предателски...

Ерин докосна крака му.

— Вен, той казва истината. Рубинът щеше да ме предупреди, ако намеренията му бяха лоши.

Той се поколеба. Не желаеше да се доверява отново на Даниъл, но бе наясно с необходимостта да се завърнат бързо в Атлантида, затова накрая кимна.

— Добре. Но ние ще се върнем, за да проверим как е тя. Ако е...

— Знам, воине — каза Даниъл, спускайки се на земята, за да вдигне главата на Диърдри в ската си. — Знам. Сега вървете.

Ерин целуна за последно челото на сестра си и се изправи, здраво хванала „Сърцето на нереидата“.

— Сега, Вен. Нещо ми казва, че трябва да тръгнем веднага.

При думите й в пещерата се завъртя леден вихър и Вен се усмихна.

— Страхотно време избра, за да се появиш, Аларик. Не искаше да си изцапаш ръцете, а?

Жрецът се появи пред тях и повдигна вежда. Лицето му бе бледо и изопнато и изглеждаше сякаш се бе състарил с векове за последните няколко дни.

— Правя, каквото е по силите ми, лорд Венджънс. Бих ли могъл да ви заинтригувам с един портал към Атлантида?

— Това е най-добрата идея, която си имал от доста време насам — каза Вен. — Но първо трябва да излекуваме един тигър.

Той заведе Аларик до мястото, на което лежеше Джак. Той бе сериозно ранен, но все още дишаше, въпреки безбройните си рани от нокти и зъби, през които изтичаше кръвта му. Аларик коленичи и задържа ръце над тялото на Джак, и очите на шифтъра се отвориха мигновено, докато целебната синьо-зелена светлина блестеше над тялото му, оставяйки здрава кожа, там където до преди миг бяха раните му.

Джак се изправи до седнало положение и хвана глава в ръцете си.

— Защо имам чувството, че съм изпуснал нещо?

Вен протегна ръка, за да му помогне да се изправи на крака.

— Изпусна доста. Даниъл ще те информира. Разбери какво е направил с Куин.

Джак оголи зъби.

— Той е сторил нещо на Куин?

— Това е дълга история, а ние трябва да вървим.

Вен се върна при Ерин, вдигна я заедно с рубина на ръце и хвърли един последен поглед към Даниъл. Аларик призова магията си и портала се появи. Те пристъпиха в изльчващия светлина oval, който щеше да ги заведе у дома.

— У дома, Ерин — прошепна й той, докато очите ѝ се затваряха.

— Отиваме у дома.

ГЛАВА 35

Атлантида, Храмът на нереидите

Ерин и Вен стояха с вплетени ръце и наблюдаваха как Райли спи. Здравият цвят се бе завърнал на страните ѝ веднага щом Ерин запя заедно със „Сърцето на нереидата“, песен за изцелението на бъдещата кралица и бебето ѝ. През последните няколко дни Райли прекара поголямата част от времето в почивка. Хранеше се с питателна храна и после отново си почиваше, като недоволстваше малко при постоянните грижи на девиците от храма.

Мари се усмихна на Ерин.

— Както виждаш, тя и бебето се възстановяват. Не откривам дори намек, че нещо с тях не е наред и човешкият доктор, който Конлан и Аларик доведоха, ще го потвърди. Ти наистина сътвори чудо.

Ерин поклати глава.

— Песента на рубина бе чудото. Вашата богиня сътвори чудото. А, щом разбра, че сестра ѝ е в безопасност се оправи съвсем. Аз просто използвах дарбата си, за да подпомогна процеса.

След настоятелната молба на Куин, Ерин и Вен решиха да не казват на Райли за кръвната връзка, която Даниъл бе наложил на Куин.

Последното, от което се нуждаеше Райли, бе още стрес по време на бременността.

Вен стисна ръката ѝ.

— Постави живота си в опасност и се изправи срещу вампир-господар, като междувременно сподели съзнанието си с богиня. Бих казал, че няма защо да проявяваш скромност.

— Съгласна съм — отвърна Мари. — И сега ще ви оставя, за да мога да продължа приготовленията си и да посетя брат ми на повърхността, на място, наречено Флорида.

— Мари, радвам се, че те пускат да отидеш — каза Ерин. — Надявам се, някой ден да срещна брат ти.

— Значи ще го срещнеш, певице на скъпоценни камъни. И съм сигурна, че ще ръководиш мъдро храма в мое отсъствие. Благодаря ти,

че избра да останеш и да изучаваш дарбата си заедно с нас. — Мари отново им се усмихна и ги остави на съмнение с Райли.

— От началото на възстановяването ѝ това е първият път, когато брат ти се отдалечава от нея — отбележа Ерин.

Вен трепна при споменаването на думата „брат“, но само кимна.

— Тя и бебето са неговият живот.

Ерин докосна ръката му.

— Вен, нека я оставим да спи.

Двамата напуснаха стаята и храма и се заразходиха безцелно в градините. Накрая той проговори:

— Съжалявам, че Даниъл и сестра ти изчезнаха. Той е оставил кодирано съобщение на Джак, че ще се „покрият надълбоко“ и съм сигурен, че това означава, че ще я заведе на някое безопасно място, докато тя се възстанови. Той намери ковчежето, в което стоеше „Сърцето на нереидата“ и ни го изпрати. Аларик бе много доволен да си върне рубина, който бе взет от тризъбеца.

Тъгата, която постоянно витаеше в съзнанието на Ерин, се разля из нея.

— Това е добре за вашия камък. И аз се опитвам да продължа да вярвам на Даниъл, Вен, но в крайна сметка той е вампир, а изглежда те всички имат скрити мотиви.

— Новото движение сред вампирите и неконтролираните шифтъри да сформират съюзи, е най-голямата ни грижа, Ерин. Заедно те ще бъдат много по-могъщ враг от всеки, пред който сме се изправяли до сега. От друга страна, древните легенди на Атлантида се пробуждат. Акнаша 'ан и певицата на скъпоценни камъни се присъединяват към нас. Как бихме могли да загубим?

Въпросът не се нуждаеше от отговор, така че Ерин преплете пръсти в неговите и двамата продължиха да вървят още известно време. Тя бе щастлива да се наслаждава на спокойствието и тишината сред ароматите на множеството цветя. След известно време те завиха по пътеката и пред тях се появи една малка беседка, подобна на онази, върху която бе захвърлила Вен при последното си посещение в Атлантида. Тя му се усмихна.

— Обещавам да не те запратя на покрива, ако ми кажеш за какво си мислиш.

По лицето му премина сянка на усмивка, но бързо изчезна.

— Мисля си за Джъстис и за саможертвата, която направи за мен.

— За нас — каза тя. — Той го направи за нас, за да може да бъдем заедно. Не се съмнявай в него нито за миг. Той направи този театър за нея, за да я убеди да ни остави.

— Знам. Но това го прави още по-трудно за понасяне. Ерин, няма да имам мира докато не го намеря и не го спася, дори това да отнеме остатъка от живота ми.

Тя погледна към силното, гордо лице, което бе започнала да обича толкова много.

— Знам това. Не очаквам нищо друго.

— Ерин, обичам те повече отколкото бих могъл да обичам някой друг, но не мога да те помоля да се омъжиш за мен с тази задача, която виси над главата ми. Би било нечестно — каза той дрезгаво, сякаш думите бяха изтрягнати от дълбините на душата му. Сякаш всичко в него се бунтуваше срещу изричането им.

Точно, както всичко в нея се бунтуваше да ги чуе.

В продължение на няколко минути тя обмисля и отхвърля различни отговори, докато той стоеше до нея с ръце, притиснати до тялото му. Най-накрая Ерин намери перфектния отговор и му отправи най-ярката си усмивка.

— Значи ти си нечестен. Добави го към списъка. Няма да се измъкнеш толкова лесно от това да се ожениш за мен.

Лицето на Вен се озари от безумно щастие.

— Стана доста дълъг списък, моя обичана, певице на скъпоценни камъни и вещици. Ще ни отнеме цял живот да го напишем.

— Обичам те и започнах да чувствам Атлантида като свой дом. Така че цял живот ми звучи доста добре — каза тя замечтано и в този миг устните му ѝ попречиха да каже каквото и да било друго за доста дълго време. Когато той най-после вдигна глава, тя се усмихна и осъзна, че е била права. Най-после си бе у дома. Бъдещето можеше да вещае мрак, но Вен щеше да бъде нейната светлина.

Атлантида се бе пробудила и възродила.

Издание:

Алиса Дей. Пробуждането на Атлантида

Американска. Първо издание

ИК „Тиара букс“, София, 2012

Редактор: Яна Иванова

Коректор: Галя Иванова

ISBN: 978-954-2969-07-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.